190

190

Karen van der Zee

Umbrele iubirii

Colecția ELSIEA

Editura ALCRIS

Karen van der Zee

KAREN VAN DER ZEE

UMBRELE IUBIRII

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu Andy
Consilier editorial : Teodor Atanasiu
Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-183-3

Colecția „EL și EA"

Coperta : ANDY

© 1983, Karen van der Zee

WALTING

În românește de : Anca Dumitru

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

Se simţea miros de ars !

Cu cheile în mână, Andrea încremeni în faţa uşii apartamentului situat la ultimul etaj. Timp de câteva secunde, o eternitate, rămase nemişcată, cu ochii fixaţi asupra uşii. Apoi, încet, îşi privi mâna tremurătoare : nu avea nevoie de chei, uşa era deschisă.

Cine ar fi putut intra ? Sylvia plecase la Viena... cineva pătrunse în casă !

Andrea fu pe punctul de a se răsuci pe călcâie, a coborî în fugă cele patru etaje şi de a se refugia în siguranţa străzii. Dar îşi reveni. O tăcere sinistră domnea în apartament. Împinse uşa cu grijă.

„Nu-mi place să te ştiu singură în mansarda asta. Şi pe urmă, cartierul ăsta este plin de nebuni şi declasaţi.

Vocea mamei sale îi răsuna încă în urechi.

– De ce nu te-ntorci acasă ?

– Casa mea este aici.

– Dar eşti complet singură !

– Oriunde aş fi singură. Nu pot să fug de soartă, înţelegi ? Va trebui să învăţ să trăiesc cu singurătatea".

Acum, câteva luni pe an, Andrea împărţea apartamentul cu o prietenă, spre marea uşurare a mamei sale.

Andrea pătrunse cu precauţie în interior. Se simţea numai un oribil miros de ars. Venea dinspre minuscula bucătărie, situată în partea opusă a încăperii. Poate că mama ei avusese dreptate, totuşi. Intrase un nebun şi dăduse foc apartamentului. Poate că se mai ascundea într-una din cele două camere, la stânga ? Nu se auzea totuşi nici un zgomot.

Luându-şi inima-n dinţi, tânăra traversă curioasă salonul, ocoli rafturile şi intră în bucătărie : într-o tigaie fumegândă zăcea o bucată de carne carbonizată ! Cum era posibil ?! Automat, închise gazul. Cine fusese aici ? Cine ?

O uşă se trânti. Răsunară paşi. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Andrea se întoarse în momentul în care în bucătărie intră un bărbat. Foarte înalt, brunet, cu ochii negri, cu gene dese, el o privi fără surprindere.

– Andrea Ten Cate ?

Nu-l văzuse în viaţa ei... De altfel, nu mai văzuse vreun bărbat atât de înalt şi atât de brunet, cu umeri atât de largi, atât de voinic, atât de... înfricoşător !

Şi-i ştia şi numele ?!

Împietrită de teamă, îl privi fix. Necunoscutul avea o pâine în mână. Urmărindu-i mişcarea în timp ce o aşeza pe bufet, ochii îi căzură pe tigaia şi carnea arse. Atunci Andrea simţi că o invadează o mânie rece care mătură orice urmă de teamă.

– Cine sunteţi ? Ce faceţi aici ? Vreţi să daţi foc casei ?

Furia o făcea să tremure. Continuă, incapabilă să-şi controleze valul de cuvinte ce-i veneau pe buze :

– Ați înnebunit ? Să puneți carnea pe foc și să plecați lăsând focul aprins ? Trebuie să fiți nebun ! Oameni neglijenți și proști ca dumneavoastră provoacă incendii ! Știți că există animale, copii și... pompieri care mor în flăcări ?

Dintr-un singur pas el fu lângă ea și o prinse de umeri.

– Liniștiți-vă, îi spuse pe un ton împăciuitor.

O conduse afară din bucătărie și o așeză pe un scaun.

– Reacția dumneavoastră este exagerată ! Am ars o friptură, nu toată casa !

Cum îndrăznea, el care nu avea habar de chinurile îndurate de ea din cauza neglijenței altuia, de lungile nopți solitare ?...

– Plecați ! murmură ea cu o voce slabă. Plecați !

Dar el nu se supuse. În schimb, se întoarse în bucătărie și reveni cu un pahar cu apă. O obligă să bea ținând el însuși paharul și ridicându-i bărbia cu mâna liberă.

După ce paharul se goli, îl puse pe măsuță și făcu un pas înapoi. Simțindu-se privită, tânăra evita să ridice capul. Curajul o părăsise, lăsând loc fricii.

– Îmi pare rău că v-am speriat, spuse necunoscutul după o scurtă pauză, și de asemenea că am ars friptura. Tocmai o pusesem în tigaie când mi-am amintit că nu am pâine. Atunci, am stins focul și am coborât la bucătărie ca să cumpăr...

– Focul nu era stins.

– Probabil am rotit butonul în sens invers, explică el calm.

Andrea îl privi cu atenție : avea o expresie ciudat de impasibilă. Sub părul negru, foarte des și mult prea lung, ochii lui întunecați nu exprimau nici o emoție.

– Cine sunteţi ? Ce faceţi aici ?

– Mă numesc Alexandre Vermeer, Lex pentru cei apropiaţi. Sunt vărul Sylviei. Ea mi-a dat cheia şi m-a asigurat că o să vă anunţe. Dar n-a făcut-o...

– Nu, desigur ! E în străinătate !

Buzele lui tremurară imperceptibil.

– Fiţi fără grijă, Sylvia e într-adevăr verişoara mea. Mamele noastre sunt surori. Tatăl ei este dentist, ea are doi fraţi mai mici la Apeldoorn. Studiază sociologia la universitatea din Amsterdam şi în timpul vacanţelor însoţeşte grupuri de turişti în străinătate. Acum e în Austria. Sunteţi mulţumită ?

Nu, Andrea nu era mulţumită. Tot ce-i spusese era exact, dar tot nu ştia de ce se afla în bucătăria ei, făcându-şi o friptură.

Copleşind-o cu înălţimea sa, ca un turn, el continua s-o privească cu ochi reci şi neliniştitori.

– Ce faceţi aici ? De ce v-a dat Sylvia cheia ei ? întrebă Andrea.

– Am ceva de lucru în Amsterdam în luna august. Sylvia mi-a propus să stau în camera ei cât timp este ea plecată. Dar, fiţi liniştită, nu rămân aici decât în timpul săptămânii..

Îi vorbise cu o voce inexpresivă ca şi cum i-ar fi fost indiferent dacă ea va accepta acest aranjament. Şi ea nu avea deloc de gând să-şi împartă casa cu un necunoscut ! Aceasta era prea mică şi prea intimă pentru aşa ceva.

„Cuibul dragostei". Aşa îi spusese, demult, un prieten. Şi pentru scurt timp, mai puţin de doi ani, îşi meritase numele. Un mic cuib al iubirii, într-adevăr, ascuns sub streaşina unei case vechi, în inima Amsterdamului...

Brusc, bărbatul se întoarse :

– O să curăţ tigaia şi apoi mă duc la restaurant.

Andrea privi în urma siluetei uriaşe care ocolea rafturile ; cum să scape de el ? Nu avea putere să-l arunce afară şi, apoi, avea cheile !

Blestemată Sylvia !

Tânăra se ridică şi se îndreptă spre camera ei. Era o denumire pretenţioasă pentru un spaţiu minuscul în care abia încăpeau un pat, un scaun şi un dulăpior. Acest spaţiu nu fusese iniţial o cameră, dar o dată cu sosirea Sylviei, tatăl Andreei construise un perete despărţitor de restul apartamentului. Acum Sylvia locuia în camera care fusese odinioară a Andreei şi a lui Bart. Şi acum acest bărbat urma să ocupe această cameră.

Închizând ochii se lăsă să cadă pe pat. „Vreau să plece ! Vreau să plece !".

Câteva clipe mai târziu auzi uşa închizându-se. Se ridică şi trecu în bucătărie pentru a-şi prepara masa. Totul era în ordine : tigaia, curată, atârna la locul ei. Nu-i era foame dar se forţă să înghită o bucăţică de carne şi câţiva cartofi prăjiţi.

În primele luni ce urmaseră morţii lui Bart nu putuse să mănânce mai nimic. Dar, într-o bună zi, înţelesese că nu mai putea continua astfel şi se strădui să-şi prepare mâncăruri adevărate, să iasă cu prietenii şi se înscrisese chiar la un curs de limba spaniolă...

Se împăcase astfel cu gândul că este văduvă la douăzeci şi unu de ani. Ce tragedie ! Îşi iubise soţul şi el murise. Trebuia totuşi să trăiască şi să încerce, într-un fel sau altul, să-şi accepte soarta.

Desprinderea de trecut se făcuse încet, cu prudenţă dar cu hotărâre. Trei ani mai târziu, ducea o viaţă, dacă nu fericită, măcar agreabilă, avea o muncă interesantă şi prieteni pe care se putea baza. Şi dacă aminti-

rile nu se șterseseră, tristețea amară și singurătatea chinuitoare erau mai ușor de suportat. Sfârșise cu plânsul și cu nopțile nedormite.

După ce spălă vasele, își făcu o cafea apoi urmări știrile la televizor în timp ce udă plantele. Apartamentul deborda de plante verzi : un filodendron se înălța până la tavan, pe spalierul ce delimita bucătăria se întindea iedera, iar într-un colț, lângă divan, un papirus, plantat într-un acvariu.

După știrile TV și după ce plantele fură îngrijite cum se cuvine, își turnă o ceașcă de cafea și se cuibări pe divan împreună cu cartea de lectură, uitând de lumea exterioară și de necunoscutul care dăduse buzna în viața ei.

Când, la ora unsprezece, se strecură în așternut, acesta nu se întorsese. Era prea surescitată pentru a putea dormi. Era aproape miezul nopții când auzi zgomotul cheii în broască, urmat de trosnetul ușor al parchetului. Ușa de la camera Sylviei se închise cu un scârțâit discret.

Se întorsese deci !

Un frison o străbătu pe Andrea din creștet până-n tălpi și o făcu să se cuibărească mai adânc sub pătură. Acest bărbat, cu aerul său de țigan, cu privirea impasibilă și vocea lipsită de intonații, o înspăimânta...

Se trezi la ora șapte. Vărul Sylviei se trezise deja și trebăluia prin apartament. Furioasă, își înhăță halatul. Uite că nu mai putea circula în cămașă de noapte, la ea acasă !

În drum spre baie, îl zări în bucătărie. Tocmai prepara ceaiul și ridică fruntea la vederea ei.

– Bună dimineața !

– Bună dimineața, mormăi ea.

În baie domnea o aromă de săpun și deodorant. Un prosop umed atârna pe o bară. În afară de asta, nu lăsase nici o urmă a trecerii sale.

La șapte și jumătate, îmbrăcată, machiată și cu părul strâns, Andrea era în sfârșit gata. Dar nu avea chef să iasă din cameră și să dea ochii cu Alexandre Vermeer. Adăugă un strat de cimel pe gene, un pic de ruj pe buze, apoi, scoțând agrafa ce-i ținea părul, îl lăsă să alunece liber pe umeri. Pe cine încerca să înșele? Toate aceste eforturi pentru un bărbat pe care nu-l putea suporta și care nu-i acordase nici măcar o privire!

Tânăra întoarse spatele oglinzii cu un suspin profund. Trebuia să se resemneze la gândul că va împărți micul dejun cu intrusul.

Acesta pusese masa iar Andrea trebui să admită că se achitase perfect de această sarcină; pe masă se aflau pâine, unt, brânză, șuncă, miere. Pregătise și un ceai aromat... Se simțea deci ca la el acasă!

Încordată și iritată, fata se așeză la masă.

– E un pachet de biscuiți în cutia verde din spatele dumneavoastră, spuse pe un ton tăfnos.

Lex puse cutia pe masă.

– Vă place verdele, remarcă el, amuzat. Perdelele verzi, fața de masă verde, divanul verde... ca într-o adevărată pădure!

– Dacă nu vă place, replică ea cu răceală, puteți merge la hotel! Sunt destule în Amsterdam.

– În luna august nu au nici un loc liber.

Andrea tăcu. Era inutil să discute cu el. Luă o felie de pâine, o unse cu unt și tăie o felie de brânză.

– Ceai? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

El umplu ceștile sub privirea ei scrutătoare. Dacă

făcea cel mai mic comentariu asupra culorii verzi a ceainicului, avea să regrete !

– Zahăr ?

– O jumătate de linguriță.

– Aveți un apartament foarte drăguț, spuse el fără nici o legătură. Ieri, urcând aceste afurisite etaje, era cât pe-aci să mă răzgândesc.

„Măcar de-ai fi făcut-o !" gândi Andrea în timp ce-și privea fix farfuria.

– Mă așteptam să găsesc o cămăruță de student, dar este un spațiu fermecător, foarte bine decorat.

– Mulțumesc.

Era adevărat. Apartamentul ei era foarte confortabil. Dar fusese nevoie de timp pentru ca acest pod pustiu să devină locuibil. Cât de fericiți fuseseră când, în sfârșit, găsiseră acest loc ! Bart aproape că o convinsese pe Andrea să închirieze un apartament într-un imobil modern al unui cartier nou, Osdrop parcă. Dar aspectul liniar și ordonat al acestor cartiere noi nu o atrăgea deloc pe tânăra femeie : totul era atât de curat, atât de organizat, atât de finisat... nu rămânea pic de loc pentru imaginație. Ea prefera inima bătrânului oraș, arhitectura veche, micile baruri ascunse prin pivnițe, punțile ce traversau canalele, prăvălioarele, anticariatele...

Cu îndemânare, Bart construise ziduri și debarale, instalase o baie și o bucătărie. Umblând după vânzări de ocazie și licitații sau prin piața de vechituri de la Waterlooplein, descoperiseră mici comori cu care își decoraseră podul : un fotoliu de bambus, o minunată măsuță joasă de origine necunoscută, un vechi bufet rustic din stejar masiv acoperit cu o duzină de straturi de vopsea.

Timp de săptămâni tăiară, șlefuiră, decupară și vopsiră. Lipită de perete, Bart construise o estradă sub

care se găseau sertare mari pentru depozitare și pe care Andrea o acoperise cu perne uriașe. Apartamentul era zugrăvit în tonuri de verde, o culoare calmă, odihnitoare dar și veselă.

Tânăra luă o altă felie de pâine pe care o unse cu dulceață. Obiceiurile din copilărie nu se uită ușor : „întâi un sandviș cu brânză apoi ceva dulce", îi răsună în minte vocea mamei...

– Încă puțin ceai ?

Andrea ridică privirea. Prezența acestui bărbat, întrebările lui politicoase și manierele curtenitoare o iritau. Silueta lui înaltă domina totul în jur ; lângă el totul părea minuscul și insignifiant.

Fără a mai aștepta răspunsul ei, îi turnă ceai în ceașcă.

– Înțeleg, spuse el încet, că prezența mea vă deranjează. Cred că Sylvia vă va da toate explicațiile necesare și dacă acestea nu vor fi de ajuns, voi pleca. Până atunci, am să mă fac cât mai puțin simțit, voi rămâne în camera mea și voi lua masa în oraș ori de câte ori va fi posibil.

– Mulțumesc.

Tânăra termină ceaiul, se ridică și își privi interlocutorul drept în ochi :

– Plec la birou. Dacă ieșiți, nu uitați să stingeți focul : la etajul de dedesubt locuiește un nou-născut iar la al doilea etaj o bătrână infirmă.

Lex o privea fără să scoată o vorbă. Ce se petrecea în sufletul lui ? Andrea nu întâlnise niciodată o ființă aparent atât de lipsită de emoții, cu o privire atât de impenetrabilă. Atât cât își putea da seama, nu reușise să-i provoace nici cea mai mică reacție. Era oare lipsit de orice sensibilitate ? Nu-l încercau nici bucuria, nici furia ?

Întorcându-se pe călcâie, străbătu obscuritatea scărilor și țâșni în lumina orbitoare a dimineții de vară. Hotărî să nu ia azi tramvaiul și o porni spre birou pe jos. La colțul străzii, cocoțată pe o scăriță, soția măcelarului spăla vitrina. O salută cu voioșie pe Andrea care traversă strada surâzând. La naiba cu Lex Vermeer! Nici nu merita să se gândească la el...

Circulația era densă și zgomotoasă: claxoanele automobilelor, clopoțeii bicicletelor, duduitul motocicletelor și vuietul tramvaielor alcătuiau un cor asurzitor. Tânăra traversă Herengracht și o luă la dreapta. Aici, unde circulația autobuzelor era interzisă, domnea calmul. De-a lungul canalului, numeroase căsuțe patriarhale adăposteau birouri ale unor companii de asigurări, birouri de avocatură și sedii ale unor societăți diverse.

Birourile O.S.E. erau situate la al doilea etaj al unei case vechi și modeste, înghesuită între două exemplare mai impozante ale arhitecturii secolului al șaptesprezecelea și dominată de o fațadă barocă. Balustradele de fier forjat, delicat cizelate, însoțeau cele câteva trepte ce duceau la o ușă grea, din lemn sculptat.

Andrea sosi prima. Oficiul, al cărui sediu central se găsea la Washington, în Statele Unite, se ocupa de schimburi internaționale. Andrea era adjuncta directoarei secției olandeze, Annette Raadsma. Era o muncă riguroasă, interesantă și variată. În luna august, biroul cunoștea o reducere a activității căci foștii studenți plecau iar cei noi abia se instalau. Un număr de douăzeci și trei de studenți, din nouă țări, urmau să locuiască pentru un an în familii olandeze și să urmeze cursuri la universitate.

Zâmbind, Andrea se așeză la biroul ei. Ea însăși, la optsprezece ani, cu un an înainte de căsătoria cu

Bart, fusese una din aceste studente. Fusese trimisă într-un mic orăşel de pe coasta Californiei de Nord, care nu corespundea defel clişeelor uzuale : era alcătuit din modeste case de lemn locuite mai ales de muncitori. Sărăcia şi şomajul erau la ele acasă, peisajul era de o frumuseţe grandioasă dar oceanul era îngheţat. Ploua foarte des. Ce contrast cu imaginile tradiţionale ale plajelor însorite, cu palmieni, şi ale colinelor presărate cu reşedinţe flanqate de piscine şi terenuri de tenis ! Toate acestea puteau fi întâlnite mai ales în sudul statului.

Familia care o găzduise locuia într-o casă drăguţă şi confortabilă, fără aer condiţionat şi fără piscină. Domnul Swanson administra un magazin de confecţii, în timp ce doamna Swanson era secretara unui medic. Nu făcea parte din nici un club, nu jucau nici golf, nici tenis. Viaţa ei în America fusese deci foarte diferită de ceea ce-şi imaginase dar îi permise să acumuleze o mulţime de experienţe pasionante.

Se auzi un zgomot pe scară şi uşa se deschise. Cu obrajii roşii şi părul ciufulit, intră Annette împingându-şi bicicleta. Tânăra femeie, care se apropia de treizeci de ani, se considera o fericită celibatară ; hotărâse să uite de existenţa bărbaţilor în urma unei aventuri dezastruoase cu un francez.

– Mii de scuze pentru această intrare zgomotoasă, îi zâmbi ea Andreei. O s-o pun în balcon. De data asta nu mi-o mai iau hoţii !

Era cea de-a treia bicicletă din luna aprilie. Le lăsa mereu în stradă fără să le asigure, deşi se jura că pe ultima o fixase cu lanţul de un felinar, în ziua când i-o furaseră.

Când bicicleta fu în siguranţă, Annette reveni în birou.

– Ai venit devreme ! Ce s-a întâmplat ?

Andrea suspină :

– Era un bărbat la mine ieri seară, începu ea.

Dar tăcu văzând expresia Annettei.

– Am înțeles, mormăi aceasta. Te-ai speriat și ai fugit. De atâta timp nici un bărbat nu ți-a mai trecut pragul, încât ai uitat ce să faci !

Andrea izbucni în râs.

– Nu, nici vorbă despre așa ceva !

Și-i povesti întâlnirea cu Lex Vermeer.

*

* *

Părăsi biroul devreme și se întoarse acasă pe jos. La măcelărie cumpără niște jambon pe care intenționa să-l pregătească cu paste făinoase. Din fericire, Ria, tânăra care locuia la etajul trei, îi lăsa scrisorile la ușă. În această seară, totuși, nu găsi nici una. Ca întotdeauna, se auzeau plânsetele bebelușului. Andreei îi era tare milă de biata Ria care părea mereu istovită. Se măritase foarte tânără, cu un bărbat frumos cu ochi albaștri, care se îmbăta și o lăsa singură aproape în fiecare seară.

Din apartament nu răzbătea nici un zgomot. Ușa camerei lui Lex era închisă. Era neplăcut să nu știe dacă era acolo... Dar pentru nimic în lume n-ar fi bătut la ușa lui !

Tăind jambonul pe bufetul din bucătărie, ea zări un mic teanc de plicuri. Deci el ieșise să-i aducă scrisorile ! În afară de câteva facturi și obișnuitele prospecte publicitare, nu mai era decât o carte postală de la un prieten aflat în vacanță în Italia. Andrea suspină ; nici o scrisoare de la Sylvia.

Dădu drumul la radio și începu să-și prepare cina. Bucătăria strălucea de curățenie ; după cum se vedea, el spălase vasele de la micul dejun. Ea fierse pastele, adăugă ceapă prăjită, apoi amestecă totul cu sos de roșii, brânză și jambon tăiate în cubulețe. Nu era un preparat foarte pretențios dar ei îi plăcea. Preparase o cantitate suficientă pentru două porții, dacă Lex Vermeer ar fi dorit... Dar nu avea de gând să-l invite. Nu spusese el că va lua masa în oraș ? Spălă o salată, apoi tăie în rondele un ou tare și o roșie. O farfurie, o furculiță, un cuțit... Dar era ridicol ! N-avea nici un sens să cheltuiască cu restaurantul când putea să mănânce aici, cu ea, o masă caldă și copioasă.

„Nici măcar nu știu dacă este acasă" gândi ei. „Dar pot să mă duc să văd, nu ?"

Din cameră nu se auzea nici o mișcare. Ciocăni ușor la ușă.

– Intrați !

Andrea deschise ușa. Lex Vermeer stătea lungit pe pat, cu brațele încrucișate sub cap, cu privirea fixată în tavan. Ea rămase complet descumpănită : nici urmă de cărți, hârtii, dosare, nimic, nici un semn al vreunei activități...

– Am preparat paste, spuse ea, cu brânză și jambon. Dacă doriți, puteți mânca aici în loc să ieșiți.

Lex întoarse spre ea un chip lipsit de expresie, o privire absentă.

– Nu, mulțumesc, spuse el cu o voce neutră.

Fata îl mai privi un moment. Cum el nu adăugă nimic, ea închise încet ușa și se întoarse în bucătărie, așezându-se singură la masă. Începu să mănânce dar furculița îi tremura imperceptibil. De ce ?

Lex Vermeer producea asupra ei un efect de neîn-

ţeles. Îi vorbea, o privea ca un robot insensibil. Totuşi, în străfundurile fiinţei sale, Andrea simţea născându-se un sentiment ce i se părea vag cunoscut, ca şi cum ceva din felul de a fi al acestui bărbat îi părea familiar. Îndepărtând imediat acest gând, înşfăcă solniţa şi presără din belşug sare în farfurie.

Ei, ei, se dojeni ea, prea multă sare este dăunătoare organismului : hipertensiune, atac de cord, etc... suspină.

După ce spălă vasele, îşi făcu o cafea. Nu mai făcu, de data asta, greşeala să-i ofere şi lui. Dacă el o ocolea, ea va face la fel.

Lex rămase închis în camera lui toată seara. Iritată, Andrea se instală pe divan cu o carte. De ce era nervoasă ? Din cauza lui ? Din cauză că-l ştia acolo, în acea cameră ? Sau din cauza cărţii ? Era vorba despre povestea palpitantă a unei tinere englezoaice care încearcă să ajute un spion rus să ajungă în Vest.

Un spion... Nu-şi putea alunga din minte acest cuvânt. Poate că Lex Vermeer era un agent secret care se ascundea în pod, în speranţa de a scăpa de Dumnezeu ştie ce... Râse apoi de imaginaţia ei prea bogată : era doar vărul Sylviei.

Sau cel puţin aşa pretindea !

Nu ştia nimic despre el... Deodată, gândul că-l ştia instalat în mansarda ei îi dădu fiori. Nu era vorba de teamă... Dar despre ce era vorba, mai precis ? Nu găsi un răspuns. Se hotărî deodată să se culce ; mâine seară, dacă are noroc, va merge la film cu un prieten.

Dar cum să-l gonească din gând pe Lex ? Înfăşurată în aşternuturi, cu ochii larg deschişi, Andreea îşi ciuli urechile spre camera necunoscutului, de care n-o despărţea decât un perete subţire. Nu auzi absolut nimic.

Adormise ? Sau continua să stea lungit pe pat, cu ochii ațintiți în tavan ? Nu mâncase nimic... Nici măcar nu ieșise din cameră...

Târziu, spre miezul nopții, îl auzi pășind prin casă. Fără să înțeleagă de ce, acest zgomot o liniștea. Apoi, foarte repede, o fură somnul.

În zilele următoare, nu-l întâlni nici la micul dejun, nici după-amiaza, la întoarcerea de la birou. Realiza, totuși, că era acolo, în camera lui. Așa cum stabilise, fu plecat în timpul weekendului și ea putu respira puțin, în sfârșit. Dar, luni seara, de îndată ce trecu pragul, simți prezența lui Lex. Cum de căpătase această certitudine ? Nu știa, nu era în stare s-o spună, căci nu se zărea nici o urmă a prezenței lui. Doamne ! suspină ea, am impresia că locuiesc cu o fantomă... Groaznic !

Andrea se trânti pe divan. Apucă teancul de scrisori de pe măsuță. Tot nimic de la Sylvia. Ce să facă ? Cum să trăiască cu această stafie sub același acoperiș ?

Ce-ar fi să-i facă o vizită Riei, să bea împreună cu ea o cafea și să asculte trista poveste a căsătoriei ei ? Era o perspectivă mai degrabă sinistră, dar oricum mai bună decât să rămână în tovărășia omului invizibil !

Scrisoarea Sylviei sosi în sfârșit marți. Tânăra începea prin a se scuza :

„Dar de acum tu trebuie să-l cunoști pe acest om extraordinar care este vărul meu, Alexandre cel mare. Sper că a trecut pe la frizer înainte de a bate la ușa ta ! N-am avut timp să vorbesc cu el, astfel încât nu știu exact ce face la Amsterdam. Cercetări, bănuiesc. Se ocupă de un program sanitar privitor la Bolivia, în cadrul Națiunilor Unite. Mi-a spus că are nevoie de un adăpost pentru câteva timp, și numai în timpul săptămânii. I-am oferit deci camera mea ; mi-am propus să-ți explic totul mai târziu, dar am uitat și te rog să mă

ierți. Slujba mea este un adevărat infern. În viața mea n-am mai întâlnit turiști atât de cârcotași și nemulțumiți ca acest grup de bătrânei. N-are nici unul mai puțin de cincizeci de ani!"

Andrea nu-și putu reprima un surâs. Ocupația de ghid păruse atât de interesantă și iată că prietena ei trebuia să țină tovărășie unei trupe de bunici și bunicuțe!

„Încă ceva, continuă Sylvia. L-am rugat pe Lex să nu te deranjeze și să se facă pe cât posibil mai puțin simțit, ceea ce, cred, era de fapt inutil. Mama lui mi-a mărturisit că nu și-a mai aruncat privirea spre vreo femeie de când a murit soția lui, anul trecut. Fii, deci, fără grijă și nu te teme de nimic. Prietena ta, Sylvia."

Nu te teme de nimic! Sylvia nu era lipsită de tupeu. Andrea nu avea de gând să continue astfel. Se ridică, hotărâtă să aibă o discuție cu „Alexandre cel mare". Când ciocăni la ușă, acesta o invită să intre. Cu o carte în mână, stătea într-un fotoliu; patul și biroul erau acoperite cu volume groase, serioase, în coperți întunecate.

– Aș dori să-ți vorbesc puțin, dacă nu te deranjez, spuse ea.

– Te ascult.

– Tocmai am primit o scrisoare de la Sylvia.

Făcu o pauză pentru a urmări efectul spuselor sale. Dar interlocutorul ei nu spuse nimic, mulțumindu-se s-o privească tăcut, fără a trăda nici cea mai mică emoție.

– A confirmat povestea ta. Cred că nu are rost să cauti cameră la hotel.

Lex aprobă încet din cap.

– Multumesc. Îți mulțumesc pentru ospitalitate.

– Sylvia plătește o parte din chirie, chiar și vara, când nu este aici.

Nu putea fi decât corect.

Andrea nu ştia ce se mai putea spune. Îl privea, aşezat în fotoliu, cu picioarele întinse, desculţ. Purta nişte pantaloni de catifea reiată şi un tricou verde, nu trecuse pe la frizer şi nu semăna deloc cu imaginea pe care ea şi-o făcuse despre un agent al Naţiunilor Unite.

– Este de asemenea inutil să te ascunzi în camera ta, mai spuse ea.

El înălţă sprâncenele în semn de uimire.

– Mă ascund ?

– Este prima oară când te văd, de la începutul săptămânii.

– Mi s-a spus că ţii să nu fii deranjată.

– Este adevărat. Dar poţi să-mi spui bună ziua şi la revedere din când în când, sau să iei masa cu mine uneori. Apartamentul este atât de mic încât îţi simt prezenţa imediat. Şi dacă nu te văd, am impresia că trăiesc cu o fantomă.

Buzele lui Lex schiţară un surâs. În sfârşit, zâmbea !

– Eşti foarte directă, nu ? Şi foarte sigură pe tine ?

Andrea schiţă şi ea un surâs.

– Mă străduiesc.

După această discuţie, coabitarea lor deveni mai firească. Se întâlneau la micul dejun şi cină, schimbau câteva banalităţi în legătură cu vremea, mâncarea, plajele aglomerate, dificultatea de a găsi o locuinţă. Conform unui acord tacit, evitau orice subiect de natură personală.

După două săptămâni, Andrea continua să nu ştie mai nimic despre vărul Sylviei.

Cu excepţia unui singur lucru...

CAPITOLUL II

Comportamentul lui, voit glacial, totala indiferență de care făcea dovadă față de tot ceea ce-l înconjura, mascau în realitate o profundă suferință. Ducea o existență fără țel, fără dorințe. Asemeni unei cochilii goale, nimic nu-l mai afecta, nici măcar propria solitudine.

Andrea se recunoștea în toate acestea. Regăsea persoana care fusese ea, în urmă cu trei ani.

Ceea ce aflase despre Lex o făcuse să-și schimbe treptat părerea pe care și-o formase despre el. Sentimente stranii o învăluiră. Se întreba ce fel de bărbat ar fi dacă ar fi fost fericit, dacă ochii săi și gura sa ar ști să râdă. Teama dispăruse, lăsând locul unei fascinații împletite cu milă. Se gândea la soția lui Lex, căreia nu-i cunoștea nici măcar numele. Fusese probabil o frumoasă boliviană, cu plete negre...

Încercă să și-l imagineze pe soțul tandru și iubitor care fusese, probabil. În spatele unei forțe și al unei aparente duritați ea ghicea o anumită gingășie. Se întreba ce-ar simți, cuibărită în brațele lui, cu buzele contopite într-un sărut ?...

„Deci aici am ajuns ?" gândi ea cu tristețe.

Într-o zi, spre marea ei surprindere, Lex o invită la cină.

– Îți apreciez ospitalitatea, spuse el. Dar azi nu gătești. Vom merge într-un restaurant simpatic.

Timp ce câteva secunde, Andrea fu incapabilă să articuleze un sunet. El zâmbea ! Cum ea nu spunea nimic, el păru surprins :

– Nu vrei ?

– Oh, ba da ! Cu plăcere.

La restaurant, din motive necunoscute, îi păru cu totul diferit de cel pe care-l cunoscuse în spațiul strâmt al mansardei. Cu ajutorul vinului, conversația se destinse și se mută asupra unor subiecte mai importante. Lex o adusese la „La Belle Epoque" și fusese ca și cum ar fi pășit într-o altă lume. Preparatele fuseseră delicioase și tânăra fu bucuroasă să-l vadă pe Lex mai puțin încordat. Riscă atunci să-i pună câteva întrebări în legătură cu activitatea lui în Bolivia. Văzându-l cum se încruntă, se rugă Cerului să nu fi comis vreo gafă care să-i distrugă buna dispoziție.

– Nu e foarte interesant, spuse el după o scurtă ezitare.

– Nu ? Mă scuzi... Nu știu nimic despre Bolivia și cum tu...

– Bolivia este o țară complexă, o întrerupse el pe un ton enigmatic. În funcție de ceea ce faci și de locul în care te găsești, ea poate părea frumoasă și fascinantă sau, dimpotrivă, hidoasă și deprimantă...

Făcu o pauză și, rotind paharul între degete, privi fix lichidul de culoare rubinie. Reluă povestirea cu voce joasă, fără să ridice privirea.

Medic fiind, Lex conducea o echipă sanitară. Scopul său era să aducă indienilor ajutor medical și alimentar. Îi povesti despre condițiile îngrozitoare în care

trăiau aceștia, despre lipsa totală de mijloace, despre foame, boli, fără a mai vorbi despre analfabetism. Clima era ostilă, altitudinea prea mare, solul era uscat și arid.

Ridicând privirea, spuse :

– În regiunea unde lucrăm, speranța de viață este de treizeci și cinci de ani. Mai mult de jumătate din populație este atinsă de tuberculoză și un număr considerabil de copii mor înainte de a împlini cinci ani.

Andrea era copleșită.

– E groaznic, murmură ea, dându-și seama cât de neputincioase sunt cuvintele.

– Fii mulțumită, replică el încet, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Mulțumește Cerului că te numeri printre cei fericiți.

Tânăra rămase tăcută. Una dintre privilegiatele soartei... Da, într-un fel, așa era.

– Să bem deci !

Luând sticla, Lex îi umplu paharul.

– N-am vrut să te întristez. E rândul tău să vorbești despre munca ta.

Ea se supuse, bucuroasă că poate schimba subiectul și povesti despre studenții străini de care se ocupa : Astfel, povesti despre tânăra americancă care sosise la Amsterdam cu zece borcane mari cu unt de cacao, pentru că se temea că nu va găsi așa ceva în Olanda și nu credea că va supraviețui un an întreg fără această delicatesă.

Lex își clătină capul surâzând și Andrea fu fericită să zărească un licăr amuzat în ochii lui : trăsăturile dure ale chipului i se îndulciră și, pentru o clipă, îi păru mai puțin străin, mai puțin distant. Întrezări astfel bărbatul care fusese odinioară și o mare dorință de a-l

cunoaşte se născu în ea. Dar cum putea să străpungă zidul de umbre ce-l înconjura ?

Terminară de mâncat şi, în timp ce sorbeau ultimele înghiţituri de vin, Lex o prinse deodată de mână şi-i examină degetele :

– Nici un inel ?

Această atingere provocă în ea o adevărată undă de şoc dar se strădui să nu-şi trădeze emoţia.

– Nu...

După moartea lui Bart, continuase să poarte verigheta ce o legase de el, ca şi cum ar fi vrut să-şi strige văduvia întregii lumi. Dar, la douăzeci şi unu de ani, nu mai putuse suporta imaginea tinerei văduve nemângâiate pe care o reflectau privirile pline de milă ale celor ce-o înconjurau. Hotărî atunci să nu mai poarte verigheta. Nu putea fi vorba de trădare : mariajul lor va rămâne pentru totdeauna gravat în memoria ei...

Lex continua să-i ţină mâna. În adâncurile ochilor lui, ea văzu o licărire, întâiul semnal de interes adevărat pe care-l manifesta.

– Andrea Ten Cate, doamna Andrea Ten Cate, spuse el încet. Aşa scrie pe plicurile tale.

– Soţul meu a murit acum trei ani.

– Doamne ! Dar câţi ani aveai ?

– Douăzeci şi unu.

El o învălui cu privirea, dar ea înţelese că nu-i va mai pune nici o întrebare.

– Era pompier. Şi-a găsit moartea încercând să salveze o mamă cu copilul ei.

Acum putea vorbi despre asta fără ca totul să se năruie în ea : învăţase să trăiască cu durerea ei.

„Şi tu ? Şi soţia ta ? Ea cum a pierit ?" gândi Andrea fără a cuteza să întrebe cu voce tare.

– Aşa deci... Acum înţeleg...

— Ce anume ?

El schiță un zâmbet chimuit.

— Reacția ta, când am ars friptura.

Până la sfârșitul zilelor sale, focul și tot ce putea avea cea mai mică legătură cu el, va fi pentru totdeauna asociat în mintea Andreei cu oroarea cea mai deplină. Rămăsese obsedant de prudentă în acest domeniu, verificând ca gazul să fie închis, ca nici o țigară să nu rămână aprinsă în scrumieră, înlocuind cu grijă orice cablu electric uzat... De câte ori auzea sirena pompierilor, simțea că o cuprinde amețeala.

Încet, Lex îi eliberă degetele. Tăcură. Ea aștepta ca el să vorbească, sau, într-un fel oarecare, să-i arate că n-ar considera interesul ei ca pe o formă de indiscreție. Dar știa că nu putea străpunge sistemul lui de apărare într-o singură seară, chiar dacă aceasta fusese mai mult decât agreabilă.

*

* *

Lunea următoare, Andreea se întoarse acasă leoarcă de ploaie și găsi ceaiificul aburind. Ce bine era să te întorci într-o casă locuită ! Își aminti de copilărie, de vremurile când mama ei pregătea ceai și fursecuri pentru întoarcerea ei de la școală. Nimic nu era mai bun în zilele cu timp urât !

Își trase repede pe ea niște haine uscate și-și aranjă părul umed. Se simțea nevoia unei schimbări : bretonul prea lung îi acoperea fruntea. Ar trebui poate să-l șamponeze într-o altă nuanță sau chiar să-l vopsească ! Se spune că blondele sunt mai interesante ; bruneta, ce banal !

„– Ești atât de banală !"

Andrea zâmbi la amintirea micii californience de zece ani, fiica lui Swanson.

„Nu-mi închipuiam că arăți așa !"

Micuța Carry se aștepta s-o vadă încălțată cu saboți, purtând cosițe blonde acoperite cu bonetă de dantelă, și Dumnezeu mai știe ce. Ce dezamăgire ! Andrea semăna cu mii de americance : ochi albaștri, plete brune cu fir drept căzând liber pe umeri.

Andrea își turnă o ceașcă, apoi ciocăni la ușă lui Lex pentru a-l întreba dacă nu dorește și el una. El deschise și ieși.

– O să-l iau în salon, dacă-mi permiți. Am nevoie de o mică pauză.

Avea un aer extrem de abătut. Cu inima strânsă, tânăra duse tava în salon și o așeză pe măsuță. Luă loc pe divan și-l privi așezându-se în fotoliul de bambus care gemu sub greutatea lui. Privind în gol, Lex își bău ceaiul în tăcere.

– Nu te simți bine ? întrerupse Andrea tăcerea apăsătoare.

El păru să nu înțeleagă întrebarea.

– Mă simt foarte bine, răspunse într-un târziu.

Clipele se scurseră în aceeași tăcere apăsătoare.

– Îți place bucătăria asiatică ? îl mai întrebă, sperând să rupă această tensiune. Aveam de gând să pregătesc o cină indoneziană.

– Da, ar fi grozav ! răspunse el pe un ton absent, fără a părea că o privește.

– Bărbatului meu îi plăcea la nebunie, continuă ea, mișcată de expresia de pe chipul lui Lex. Ne duceam frecvent în acele mici restaurante de lângă Dam.

Nu știa de ce-i povestea toate acestea. Voia să-l facă să înțeleagă că nu-i este greu să vorbească despre

Bart şi că într-o zi, la rândul lui, îi va fi uşor să vorbească despre soţia lui ?

„Cunosc această durere, ştiu cât este de atroce."

Dar Lex continua să tacă, privindu-şi fix ceaşca, de parcă s-ar fi aflat la mii de leghe de salon. Andrea simţea că nu poate pătrunde în sufletul lui şi că nu va reuşi poate niciodată.

În timpul mesei, el nu scoase o vorbă şi mâncă fără nici o plăcere aparentă. Părea mai încordat ca niciodată ; muşchii feţei şi ai gâtului erau încordaţi, gesturile erau bruşte. Ce i se întâmplase în weekend ? Şi, de altfel, unde şi-l petrecuse ? La părinţii lui ? Tot atâtea întrebări rămase fără răspuns.

Andrea se sculă, ca şi cum ar fi vrut să strângă masa. Dar când se apropie de Lex, în loc să-i ia farfuria, îi atinse braţul cu o mişcare uşoară, aproape imperceptibilă.

– Vrei să-ţi fac un masaj ?

El o privi tăcut. Tânăra regretă imediat îndrăzneala unei asemenea propuneri.

– Ştii să faci masaj ? o întrebă Lex după o tăcere ce păru să dureze o eternitate.

Ea înclină capul.

– Sora mea este kinesiterapeută. Ea m-a învăţat.

„Pentru a-l linişti pe Bart", adăugă ea în gând. De fiecare dată când revenea după una din acele teribile bătălii cu focul, era atât de crispat încât nu izbutea să se relaxeze. Atunci întindeau o saltea pe jos şi el se culca pe ea după ce-şi scotea hainele. Îl masa din creştet până în tălpi ; câteodată adormea chiar acolo, pe saltea : alteori o trăgea la pieptul lui...

Deodată, în timp ce în gândul ei se perindau aceste amintiri, realiză că Lex o priveşte şi obrajii îi luară foc.

Un surâs lumină chipul bărbatului.

– Sunt surprins, Andrea. Sunt foarte surprins să te văd roșind astfel. De ce ?

Cu o mișcare rapidă, tânăra îi înșfăcă farfuria și-i întoarse spatele. Ce-și închipuia ?

– Vrei iaurt la desert ? se interesă ea făcând un efort imens pentru a-și păstra calmul. Sau o cafea, după ce termin de spălat vasele ?

Printr-o minune, vocea ei nu trăda nici o emoție.

– Mi-ar prinde bine un masaj...

– Nici vorbă. A fost complet stupid din partea mea și m-ai înțeles greșit.

– Nu.

Fără să-l privească și fără să-i răspundă, ea începu să spele vasele.

– Un masaj mi-ar face foarte bine, reluă el. Sunt încordat ca un arc...

Făcu o pauză. Apa curgea pe degetele Andreei... La un moment dat, auzi un scaun scârțâind, apoi simți prezența lui Lex în spatele ei. Tăcută și încordată, privea fix farfuria pe care o ținea în mână.

– Nu spui nimic ? murmură el. Ești foarte tăcută...

– Și tu la fel, răspunse ea ridicând privirea spre el.

Timp de un minut el îi susținu privirea, apoi îi luă peria din mână.

– Lasă-mă pe mine.

Andrea începu să șteargă vasele, apoi le puseră la locul lor în cea mai deplină tăcere. Ea își dădu seama că gândurile lui se îndepărtaseră iar pe cărări neștiute.

Dacă măcar și-ar deschide inima către ea ! Dar nu erau oare cu desăvârșire străini unul față de celălalt ?

El declară că are de lucru și se retrase în camera lui. Luând o revistă, Andrea încercă să citească dar nu reuși să se concentreze. Gândul la Lex o obseda. Se

gândea la durerea care-i întunecca privirea, la tensiunea ce-i contracta tot corpul. Ce făcea în camera lui ? Lucra într-adevăr sau stătea lungit pe pat, cu ochii ațintiți în tavan ?

Era aproape ora zece și nici un zgomot nu răzbătea din camera lui Lex. Atunci Andrea luă o hotărâre : respiră profund, merse în salon, scotoci sub divan și scoase sacul de dormit. După ce dădu la o parte fotoliul și măsuța, îl întinse pe podea și-l acoperi cu un cearșaf. Apoi, străduindu-se să-și stăpânească emoția crescândă, își studie discurile și alegând câteva, le puse lângă pick-up.

În bucătărie, turnă un pic de ulei într-un flacon de plastic pe care-l puse într-un castron cu apă caldă. Trebuia să se mulțumească cu ulei de porumb !

În momentul când Andrea era gata să bată la ușa lui Lex, aceasta se deschise brusc și bărbatul dădu să iasă cu un prosop și cu o trusă de toaletă în mână.

– Am să-ți fac masajul acela, îl anunță ea, cu inima bătând. Dacă te mai interesează...

Ochii lui întunecați o privică cu seriozitate.

– Desigur... n-aș fi vrut să te necăjesc.

– Nici vorbă.

– Vreau numai să fac un duș. Nu durează mult.

Apăru, câteva minute mai târziu, cu prosopul înnodat în jurul taliei.

– Ținuta mea e în regulă ? întrebă el, fără urmă de ironie în glas.

La vederea torsului lui gol și musculos. Andrea simți că îi fuge pământul de sub picioare.

– E perfectă. izbuti ea să articuleze.

„Trebuie să fiu nebună !" gândi ea cuprinsă deodată de panică. „Cum aș cuteza să mă apropii de el, să-l ating ?" Pe de altă parte, îi venea să râdă de scrupulele

ei. „Mi se pare că ai mai văzut un bărbat dezbrăcat ? Ai fost chiar căsătorită, de ce atâta nervozitate ?“ Oricum, acum e prea târziu...

Lex se întinse pe sacul de dormit, închise ochii și-și întinse brațele de-a lungul trupului, cu pumnii strânși.

– Poți să stingi lumina ? sugeră el.

– Eram gata s-o fac.

Îngenunche lângă el, îi luă mâna și-i desfăcu cu blândețe degetele.

– Încearcă să te destinzi. Am să pun puțină muzică... o să-ți fie mai ușor.

Andrea alese un solo de pian, calm și foarte pașnic.

Îngenunchiată la căpătâiul lui, încălzi în palme puțin ulei apoi le așeză pe fruntea lui Lex, cu degetele îndreptate spre tâmple. Încerca din toate puterile să-și păstreze calmul și detașarea, dar inima ei refuza să-și recapete ritmul normal. „Ei, hai ! Nu e decât un masaj, un trup obișnuit cu cap, brațe, picioare, mușchi ! Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut și uită restul !

Dar ce să uite ?

Tânăra închise ochii, apoi inspiră profund :

– Concentrează-te asupra respirației, îl sfătui ea. Porți lentile de contact ? Ar trebui să le scoți.

– Nu port, răspunse el cu un ușor surâs.

Începu să-i maseze fruntea, apoi ochii, obrajii, bărbia. Încet, mușchii lui Lex se relaxară sub presiunea degetelor ei.

– Nu mai strânge așa din dinți ! Încearcă să-ți destinzi și gura.

Continuă cu ușoare mișcări circulare.

– Mmmm... ce bine e ! murmură el.

În încăperea scăldată într-o lumină intimă, muzica îi învăluia. Totuși, Andrea continua să fie încordată : acest

contact intim ca un trup bărbătesc o inundă cu amintiri pe care ar fi vrut să le evite.

În timp ce degetele ei continuau să lucreze, ea privi cu ochi critic trupul uriaş şi musculos al lui Lex, ca şi cum ar fi vrut să descopere vreun defect care i l-ar fi făcut mai accesibil. E departe de a fi perfect, gândi ea cu o satisfacţie copilărească : bărbia era prea pronunţată şi prea colţuroasă, nasul n-ar fi avut decât de câştigat dacă ar fi fost mai mic ; în rest, era mai curând bine.

Cu pleoapele lăsate, Lex nu schiţa nici o mişcare.

Îi masă gâtul şi umerii, braţele şi pieptul. După un timp, ea simţi că încordarea lui Lex dispărea. După ce-i masă picioarele şi tălpile, îi ceru să se întoarcă.

– N-am nici un chef să mă mişc, declară el. Lasă spatele !

Îngenuncheată lângă el, ea îl contempla, fericită să-l vadă destins, calm şi liniştit, ca şi adormit.

El suspină profund :

– Te superi dacă adorm aici ?

Tânăra clătină din cap :

– Nu, mă duc să caut un cearşaf şi o pătură, să nu-ţi fie frig.

Dar, când vru să se ridice, Lex o prinse de braţ :

– Ce mâini pricepute ! spuse el închizând ochii. Cu ce m-ai masat ?

– Cu ulei de salată, cu ulei de porumb, mai precis. Asta am avut la îndemână.

– Trebuie să sunt alunecos ca o anghilă ! mormăi el.

– E bun pentru piele, replică ea uşor.

El deschise din nou ochii şi o strânse uşor de încheietura mânii :

– Vino...

O cuprinse şi o atrase la pieptul său până ce obrajii lor se atinseră. O sărută întâi pe colţul gurii, apoi îi cu-

prinse buzele. Sărutul lui o făcu să-i bată inima, să-i spargă pieptul.

– Mulțumesc, șopti el. Mulțumesc, dulce Andrea. De mult nu m-am mai simțit așa bine.

O mai sărută o dată, ușor, cu tandrețe. Apoi o eliberă surâzând și închise pleoapele.

Când ea se îndepărtă, el nu schiță nici un gest de reținere. Lucrase bine : Lex dormea profund.

*

* *

Un zgomot ușor o trezi pe Andrea. Deschizând ochii îl zări pe Lex, în picioare lângă patul ei, cu o ceașcă de ceai în mână. În fața privirii ei nedumerite, el schiță un zâmbet amuzat.

– O ceașcă de ceai ? îi propuse.

– Mmm ! Ceai la pat ? Ce lux !

Se ridică în capul oaselor și se sprijini în perne.

– Mulțumesc. Mă răsfeți !

– Îți sunt îndatorat : n-am mai dormit așa bine de secole. Datorită ție !

Ea bău ceaiul cu înghițituri mici : era concentrat și fierbinte, așa cum îi plăcea.

– Ai dormit pe jos toată noaptea ? se neliniști ea.

El scutură din cap.

– M-am trezit și m-am dus în camera mea. Mă duc să prepar micul dejun. Vrei un ou moale ?

– Cu plăcere ! Încă o dată, mulțumesc !

În timp ce erau la masă, Andreei i se păru că ghicea în privirea lui Lex o expresie stranie și cercetătoare.

– De ce mă privești așa ? întrebă ea.

– Mă întreb de ce nu-mi pui niciodată... întrebări.

– Pentru că nu dorești asta...

Era convinsă : zidul de apărare pe care el și-l ridicase în jur era aproape palpabil.

– Nu te interesează ?

– Ba da, bineînțeles, răspunse ea imediat. Trăim sub același acoperiș și nu știu nimic despre tine, e câteodată neliniștitor.

– Sylvia nu ți-a spus nimic ?

– În scrisoarea ei mi-a spus doar că trăiești în Bolivia, că lucrezi pentru Națiunile Unite și că ți-ai pierdut soția acum un an.

Cum chipul lui Lex rămase impasibil, ea bău o înghițitură de ceai.

– Asta e tot ce știu, încheie ea.

– Înțeleg.

El privi fix în ceașcă, fără să mai adauge nimic.

Terminară micul dejun, iar Andrea se ridică și începu să strânga masa. Lex puse la loc brânza și mierea.

– Vrei să mergem la film, diseară ? întrebă el.

Tânăra se întoarse cu vioiciune.

– Serviciile mele sunt gratuite, răspunse ea pe un ton dezinvolt.

– Nu de asta ți-am făcut propunerea, protestă el învăluind-o cu privirea. Am chef să ies, să mă distrez un pic și mi-ar plăcea s-o facem împreună.

– În acest caz, accept.

Vizionară o comedie franțuzească. Andrea nu mai râsese cu atâta poftă de săptămâni și, alături de ea, Lex se amuză și el fără rețineri. Ea își dădu deodată seama că nu-l auzise niciodată râzând.

– E prea devreme să ne întoarcem. Să ne mai plimbăm puțin ! sugeră el.

Se plimbară agale, într-o tăcere calmă. Fiind sezon turistic, podurile și casele arborau ghirlande de becuri

multicolore. Se puteau distinge fragmente de conversație într-o mare varietate de limbi. Ploaia din ajun lăsase locul unei nopți călduțe și înstelate și cei doi tineri se instalară pe terasa unei cafenele.

Lumânarea de pe masă ilumina chipul lui Lex, desenând pe pielea sa umbre stranii, misterioase.

– A existat vreun țigan în familia voastră ? întrebă deodată Andrea.

El izbucni în râs.

– Da, desigur, demult. Se spune că unul dintre strămoșii mei era fiul nelegitim al unui țigan.

– Ce romantic !

Un chelner se apropie de masa lor.

– Ce doriți să beți ? îi întrebă el.

– Un pahar de Porto.

Conversația se menținea ușoară și superficială, ceea ce-i convenea perfect Andreei. De mult nu se mai simțise atât de voioasă. Îi făcea plăcere să stea la această masă, să mai bea un pahar urmărind cu privirea turiștii, să-l privească și să-l asculte pe Lex.

Dar el nu era prea vorbăreț. Cuprinsă deodată de o stranie emoție, uitând de oamenii din jur, surdă la conversațiile de la mesele alăturate, ea nu avea ochi decât pentru el. Mâinile lui, mari și bronzate, îi atraseră privirea : cât își dorea să le simtă atingerea, ca în ajun !

În noaptea aceea, îl visase.

*

* *

Se văzură rar în cursul săptămânii următoare. Vineri seara, când Andrea se întoarse de la birou, Lex lipsea.

Ziua de sâmbătă începu cu o dimineață minunată ; Andrea deschise fereastra lăsând să intre aerul proaspăt

şi sprijinindu-se de balustradă privi strada trepidând de viaţă. În depărtare se auzi clinchetul unui tramvai ; doi câini se luptau în joacă pe trotuar.

După ce luă micul dejun, tânăra coborî pentru a face aprovizionarea pentru săptămâna următoare, ultima pe care Lex o va petrece în casa ei...

Neputând suporta ideea unui weekend solitar, hotărî să ia trenul spre Tilburg ca să le facă o vizită părinţilor ei.

Lunea fu o zi obositoare : telefonul sună fără încetare şi absenţa unei secretare, bolnave, îngreunară şi mai mult lucrurile. Andrea se întoarse acasă sfâşiată de oboseală şi făcu eforturi uriaşe pentru a urca cele patru etaje. Deschizând uşa, scoase un suspin de uşurare : apartamentul era o adevărată oază de linişte şi verdeaţă.

Îşi dădu seama imediat că Lex era acasă, nerăbdătoare să-l salute, bătu la uşa lui. Totuşi, nu obţinu nici un răspuns. Cuprinsă de bănuială, roti încet clanţa şi aruncă o privire în interior.

Aşezat la birou, Lex stătea cu capul pe braţele încrucişate în faţa unei sticle de băutură şi a unui pahar gol. Fără să stea pe gânduri, Andrea pătrunse în cameră şi puse o mână pe umărul lui.

– Lex ? Nu te simţi bine ?

Acesta ridică ochii şi o fixă cu o privire tulbure

– Lasă-mă-n pace, mormăi cu o voce răguşită, după ce o recunoscu. Lasă-mă în pace !

CAPITOLUL III

Amuțită de șoc, Andrea se întoarse încet și părăsi camera, închizând fără zgomot ușa în camera ei.

În bucătărie, se strădui să înțeleagă ce se întâmplase. După toate aparențele, el băuse toată ziua. Ideea de a convieţui cu un beţiv nu-i surâdea deloc, dar disperarea pe care o trăda atitudinea lui Lex îi temperă mânia.

Era ora șase ; era timpul să pregătească cina. Dar nu-i mai era foame și tot ce-și dorea era o cafea tare și fierbinte. Se gândi că nu i-ar strica și lui Lex una, dar se îndoia că acesta își va face apariția. N-avea decât să stea singur ! Un beţiv nu trebuie deranjat !

În timp ce făcea cafeaua, sună telefonul. Era Annette.

– Întorcându-mă acasă, l-am găsit acolo pe fratele meu, Pieter. L-ai cunoscut acum câteva luni, îți amintești ?

Cum poate fi uitat un băiat care nu încetase să glumească și s-o tachineze ? Amintirea lui o făcu să surâdă.

– Da, foarte bine...

– A adus niște mâncare chinezească. Și cum este din belșug, m-am gândit că ți-ar face plăcere să mănânci cu noi. Putem ieși apoi să bem un pahar.

De ce ezita ? Un pic de voioşie i-ar face bine şi în acest domeniu putea conta pe Pieter. Dacă Lex continua să rămână închis în camera lui, era mai bine să iasă. Nu-i aruncase el în obraz că dorea să fie lăsat în pace ?

Închise ochii o clipă.

– Aş veni cu plăcere, dar mi-e imposibil...

La celălalt capăt al firului fu un scurt moment de tăcere.

– Cum aşa, imposibil ? După-amiază spuneai că nu ai nici un program în seara asta.

– Vărul Sylviei e bolnav. N-aş vrea să-l las singur.

O nouă tăcere.

– Vorbeşti de cel ce s-a instalat la tine acum două săptămâni ?

– Da, se simte foarte rău, răspunse Andrea fără să se îndepărteze prea mult de adevăr. Aş fi venit cu plăcere, dar...

Îndată ce închise telefonul, se simţi cuprinsă de un val de iritare. De ce acest refuz prostesc ? De ce nu ieşise să se distreze ?

Turnând cafeaua în cafetieră, vărsă un pic pe masă şi suspinând şterse pata. Un instinct profund o îndemna să nu se mişte din casă. „Mi-e milă de el" gândi ea punând filtrul la loc. „E singur şi disperat şi eu ştiu ce înseamnă asta."

„Şi totuşi, nu-i nimic de făcut !" îi strigă o mică voce interioară. „E un străin care nici măcar nu ţi s-a confesat. Nu ştii nimic despre el. Ce-ai de gând ?"

„Nu ştiu. Stau acasă pentru că am o grămadă de treabă de făcut : trebuie să mă spăl pe cap, să-mi fac exerciţiile yoga, să termin de citit cartea, să fac curat în baie, să-i scriu Sylviei o scrisoare pe care să n-o uite prea curând..."

Zece minute mai târziu, în timp ce ea își sorbea cafeaua, Lex ieși din cameră. Spre surprinderea Andreei, luă loc în fața ei.

– Ce bine miroase ! exclamă el cu o voce perfect clară.

Ea se ridică imediat :

– Îți torn și ție o ceașcă ?

Lex arăta îngrozitor. Pe chipul său, devenit cenușiu în ciuda bronzului, ridurile din jurul gurii și ochilor se adânciseră. Unde fusese oare în timpul weekendului ? Ar fi vrut să-l poată întreba.

Îi întinse cafeaua. Lex sorbi o înghițitură cu poftă, apoi o privi cu un aer ciudat :

– Nu sunt beat, declară cu un ton aspru. Asta ai crezut ? Află că nu m-am mai îmbătat de la douăzeci de ani. Deși cred că mi-ar face bine, uneori !

Andrea nu răspunse. Avea, fără îndoială, dreptate, cu toate că ar fi avut mai curând nevoie să plângă sau să vorbească decât să bea. Hotărâse să se îngroape în tăcere, în indiferență, dar asta nu schimba nimic. Pentru ea, în orice caz, nu. Luni de zile, după moartea lui Bart, se refugiase într-un vid emoțional, temându-se ca dând frâu liber suferinței să nu se lase copleșită de ea. Într-o zi, totuși, neantul ce crescuse în jurul ei îi devenise insuportabil și ea se prăbușise. Atunci, realitatea, în toată goliciunea ei, se impusese în sfârșit : Bart era mort, iremediabil mort.

Andrea supraviețuise. Azi, când evoca acea perioadă, toate păreau foarte limpezi : disperarea, suferința, singurătatea, pe toate le recunoștea în privirea lui Lex, în tăcerea lui încrâncenată.

– N-am băut decât un pahar, explică el. Dar eram frânt pentru că n-am închis un ochi noaptea trecută și am adormit cu capul pe birou.

Tăcu şi se cufundă în gânduri. Andrea puse ceaşca goală pe masă. Ce aştepta de la ea ? Întrebări ? Îl privi ţintă.

– Ştiu, începu ea timid, că te întorci în Bolivia săptămâna viitoare. Sper că... nu ai vreo problemă în legătură cu asta ?

Iată, îndrăznise ! Tăcerea care urmă păru să nu se mai sfârşească. Văzu, cu spaimă, cum pumnii lui Lex se crispară... Ridică încet privirea spre chipul lui. Expresia lui chinuită îi smulse un strigăt :

– Lex !

– Am o fiică, murmură el cu un glas gata să se frângă.

Timp de o secundă, tânăra rămase fără glas. O fiică, el avea un copil ! Continuă să-l fixeze cu privirea, şocată de această dezvăluire.

– Nu ştiam, bâigui ea.

– Ieri a împlinit şase ani, continuă el fără să ridice privirea.

– Unde stă ?

– La Apeldoorn, cu sora mea şi familia ei. O să înceapă şcoala, va trebui s-o las aici.

– Dar trebuie să existe şcoli şi în Bolivia !

– Nu şi în acea regiune izolată în care lucrez, răspunse el trântind cana pe masă.

Se ridică, se întoarse brusc şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

– E atât de fericită ! Locuieşte într-o casă fermecătoare, pe o stradă drăguţă ! Şi tot ce-o înconjoară e la fel : căsuţa albastră, ferestrele largi cu perdele de dantelă şi o junglă de plante decorative. Şi minunatele grădini din faţa şi din spatele casei, şi mulţimea de copii ce se joacă pe gazon. E încântată !

Privindu-i cu ochi umezi spinarea încovoiată, Andrea ascultă acel şuvoi de vorbe ce nu-i puteau masca suferinţa.

– Toate s-au aranjat de minune, reluă el după o scurtă tăcere. Sora mea are o fiică de aceeaşi vârstă, numai două luni diferenţă ; într-un fel par gemene. Şi se adoră una pe alta ! Împart aceeaşi cameră, cu paturi suprapuse. Fata mea nu mai poate de bucurie !

– Totul pare minunat, spuse calm Andrea. Cu atât mai bine pentru fiica ta, dacă nu poate veni cu tine. N-ar trebui să-ţi faci griji.

El se întoarse şi o săgetă cu privirea :

– Da, cu atât mai bine. O să mă întorc în gaura aia şi o s-o uit. N-are nevoie de mine ! Are tot ce-i trebuie, acolo, la Apeldoorn : o familie, o soră, afecţiune. Eu nu-i sunt de nici un folos !

Se îndepărtă de fereastră şi se trânti pe divan. Automat, Andrea se ridică şi se aşeză lângă el.

– Dar asta nu va dura decât un an şcolar ! îl asigură ea. Mi-ai spus că activitatea ta ia sfârşit anul viitor. Vă veţi revedea la întoarcerea ta !

El ridică fruntea, şi inima Andreei se strânse la vederea disperării ce-i umbrea privirea.

– E un timp prea lung, murmură el cu o voce albă. Într-un an, o voi pierde şi pe ea !

Moartea o smulsese de lângă el pe soţia lui, şi acum se temea că va pierde şi iubirea fiicei sale, din cauza depărtării şi a avatarurilor vieţii ! Temerile sale erau poate justificate...

Ce putea face ? Niciodată Andrea nu se simţise mai neputincioasă. Îl cuprinse în braţe, neavând altceva de oferit decât acest gest simplu şi tăcut. El nu se mişcă şi amândoi rămaseră astfel, obraz lângă obraz, o bucată de vreme.

Lex se mișcă primul.

– Andrea, zise el cu blândețe prinzându-i chipul între mâni. De ce atâta grijă pentru mine ?

– N-am făcut mai nimic...

– Ești întotdeauna prezentă, privindu-mă cu blândețe, fără să pui nici o întrebare. Dar ești interesată, ești gata să zbori în ajutorul meu cu o vorbă bună, o ceașcă de cafea sau un masaj. În seara asta chiar, ești aici și mă asculți.

– Nu-i mare lucru...

Un fior o străbătu pe Andrea : căldura ce-o răspândea trupul lui Lex trezea în ea un tumult periculos pe care ar fi vrut să-l poată calma. Dar, sub privirea lui intensă, nu-și putu ploca privirea. Ambianța se modifică pe nesimțite : un soi de voluță magică îi învălui, închizându-i în ea, ducându-i departe de realitate. Inima ei începu să bată, să bată...

Chipul lui Lex se apropia tot mai mult... Ea nu fu surprinsă de sărutul lui. Fu un sărut ușor, aproape prudent, la început, apoi mai mult decât un simplu sărut : o căutare, o chemare. Sub mângâierile mâinilor lui avide, o dorință disperată puse stăpânire pe Andrea, o dorință profundă, de multă vreme uitată... „Oh, Doamne !" gândi ea. Dar era prea târziu : fremătând în brațele lui, ea îl sărută cu aceeași ardoare. Totul dispăruse din jurul trupurilor lor unite de aceeași pasiune.

Vraja se rupse brusc și Andrea văzu ochii lui Lex umplându-se de groază. Înainte de a putea rosti un cuvânt măcar, el deja dispăruse trântind ușa în urma sa.

Cu genunchii tremurând, ea fugi la fereastră și-l zări traversând strada, cu capul între umeri. Dispăru.

– Cum am putut ? gemu ea.

O certitudine oribilă o tortură : sărutând-o, Lex nu încetase nici un moment să se gândească la soția lui.

*
* *

Se scursese o jumătate de oră. Andrea continua să stea pe divan, contemplând cu un aer absent o reproducere după Monet care împodobea peretele : un cadou de nuntă. Se gândea la Lex rătăcind pe străzi, undeva. Intrase oare în vreun bar să-și înece amarul în alcool ?

Se întâmplase deci, el o sărutase iar ea dorise acest sărut. Ceva se născuse în ea, puternic și confuz totodată. „Doamne ! Fă să nu mă îndrăgostesc de el !" Nu este el însuși și eu nu-l cunosc. Săptămâna viitoare va pleca și totul va lua sfârșit..."

„Mi-e milă doar de el" își spuse din nou.

Se ridică, se apropie de fereastră și rupse o frunză îngălbenită de filodendron. Oare așa stăteau lucrurile ? De ce nu izbutea să-și definească sentimentele ?

Era de neînțeles : cu Bart, fusese întotdeauna atât de sigură de iubirea ei ! Lex era altfel. Avea în spatele lui o viață plină și o experiență uriașă despre care ea nu știa nimic. Știa doar că trebuie să lupte contra unei disperări ce crease între ei o legătură nevăzută, de neatins.

Auzind soneria, tânăra se repezi la ușă.

Era Annette, însoțită de fratele ei. Se simți cuprinsă de iritare : n-avea nici un chef de musafiri în seara asta, n-avea chef să fie sociabilă, să ofere cafea. Voia să rămână singură.

Pieter era îmbrăcat cu pantaloni de catifea reiată, cu o cămașă largă, în culori vii, pe cap avea o pălărie de fetru neagră iar ochii se ascundeau în spatele unei perechi de ochelari de soare. Strângea la piept o sticlă de vin. Cu mâna liberă își scoase pălăria și făcu o reverență largă.

– Îți aducem râs și voioșie, declară el întinzându-i sticla.

Annette îl împinse mormăind :

– Taci și intră !

Andrea aduse din bucătărie pahare și un tirbușon pe care îl întinse tânărului.

– Unde este prietenul tău ? întrebă Annette cu un aer complice. În pat ?

– Nu, a ieșit.

Era un răspuns scurt dar nu avea altceva de adăugat.

– Înțeleg.

Annette se întoarse spre fratele ei.

– Ce faci ? Nu mai știi să deschizi o sticlă ?

În sfârșit, fiecare se așeză cu paharul în mână. Andrea se ruga ca musafirii să nu rămână toată seara.

– E drăguț din partea voastră că ați venit, spuse ea, simțindu-se vinovată că nu poate fi părtașă la voioșia lor. Mulțumesc pentru vin.

– Nu rămânem mult, replică Annette. Pieter dorea doar să te salute și cum tu n-ai putut să vii la noi, ne-am gândit să venim noi la tine.

– Voiam să-ți spun ultima mea anecdotă, adăugă el cu falsă gravitate.

– Lasă, că e veche cât lumea ! exclamă sora lui.

– Nu-i adevărat ! Am inventat-o azi după-masă !

Annette îi aruncă o privire exasperată.

– E-n regulă, mormăi el, luând o gură de vin. Îmi dau seama că mulți oameni îmi recunosc talentul.

– Ai dreptate Spune-i și Andreei.

– Spune-i tu. Nu vreau să pară că mă laud !

– A dat primul lui spectacol, săptămâna trecută, la Groningen. Și cum numărul lui a avut mare succes, are intenția să continue.

– E grozav ! exclamă Andrea, cu reală admirație. Felicitări !

– Mulțumesc !

Tânărul înclină capul cu recunoștință.

– Dar nu câștigă nici un ban, adăugă sec Annette.

– Cine vorbește de bani ? Râsul este singura mea răsplată.

Pieter voia să devină artist comic. De mulți ani, frecventa Universitatea din Groningen, devenind ceea ce sora lui numea „eternul student".

– Va fi o minune dacă va obține o diplomă, obișnuia ea să spună.

Pieter lucra cu un grup de tineri care prezentau spectacole de cabaret, dar visul lui era să-și realizeze propriul spectacol într-un music-hall sau la televiziune.

Cei doi musafiri plecară curând. Andrea duse paharele la bucătărie și-l vărsă pe al ei în chiuvetă. N-avea nici un chef să bea.

Lex nu se întoarse nici după două ore. Unde putea fi ? Rătăcea oare prin Vondelpark ? Fusese oare victima unei agresiuni ? Chiar și bărbați ca Lex, foarte voinici, foarte înalți, foarte amenințători, sunt adesea atacați...

Amenințători ? De unde ideea asta ? Era mai degrabă pradă disperării și suferinței.

„Ei bine, ce-ai de gând ? Nu ești asistentă socială ! Tu însăți ești singură !"

Privi din nou afară. La ora asta, treceau puține mașini. Zări câțiva biciclişti, trecători care-și plimbau câinii, dar nici urmă de Lex. Suspinând, Andrea își sprijini fruntea de geam și închise ochii. Da, era la fel de singură. Cu toate că era înconjurată de familie și prieteni, golul lăsat de moartea lui Bart rămânea imens. Se

gândi la Lex, pierdut în noapte, la soția lui moartă, la fetița pe care trebuia s-o părăsească.

Se întoarse și începu să se ocupe de udatul plantelor. Nu prea era nevoie, dar asta îi făcea așteptarea mai ușoară.

Deodată, avu o revelație. Nu făcea decât să aștepte : ca el să iasă din camera lui, să se reîntoarcă lui, să-i vorbească, să-i facă mărturisiri. De ce toate acestea erau atât de importante pentru ea ? Visa adesea unul și același vis : mergea cu el, mână în mână.

În acel moment auzi zgomotul cheii în broască. Ușa se deschise. Lex se întorsese.

– Credeam că ești deja în pat, spuse el calm.

Avea fruntea acoperită de părul ciufulit și obrazul umbrit de barba crescută.

– Te așteptam.

– Nu era nevoie, nu sunt beat.

Andrea tăcu.

– Iartă-mă, mi-am pierdut capul, murmură el.

– Nu-i nimic.

– Ba da ! Eu... Oh, la ce bun !

Îi întoarse spatele, deznădăjduit și abătut. Tânăra rămase nemișcată.

– Înțeleg.

– Înțelegi, ce ? îi aruncă el, întorcându-se.

– Că nu eram eu cea pe care o țineai în brațe și o sărutai, replică ea susținându-i privirea.

– Și de ce nu m-ai oprit să fac asta ?

– Am... am înțeles mai târziu, privindu-te în ochi.

– Oh ! gemu Lex. Nu meriți asta, Andrea. Nu m-am atins de nici o femeie de un an și iată că...

– Trebuia să se întâmple, îl întrerupse ea. Nu poți să faci pe mortul toată viața.

– Nu fac pe mortul !

– N-ai dreptul să-ţi înăbuşi la nesfârşit sentimentele, continuă ea ignorând protestul lui. Într-o bună zi va trebui să li te supui, să reînveţi să trăieşti, să râzi şi să... iubeşti.

Închizând ochii, Lex îi răspunse pe un ton moale :

– Scuteşte-mă de banalităţile astea.

– Sunt singurele potrivite, deocamdată, replică Andrea, brusc iritată.

El o privi lung, nemişcat.

– Iartă-mă, n-am vrut să fiu nepoliticos...

– N-are importanţă. Ştiu ce simţi, ştiu cât suferi. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu e deloc bizar. Mi s-a întâmplat şi mie, şi nu numai o dată.

El o privea cu intensitate, ca şi cum ar fi vrut să descifreze un înţeles ascuns pe chipul ei, ca şi cum abia acum ar fi văzut-o cu adevărat.

– Ţi-ai iubit soţul ?

– Da. Ţi-ai iubit soţia ?

– Da.

Brusc, el se întoarse cu spatele şi tăcerea se lăsă din nou între ei.

– De ce atâta grijă pentru mine, Andrea ? reluă el într-un târziu.

Simţindu-şi gura uscată, ea nu-şi lua ochii de pe umerii lui.

– Poate pentru că... pentru că ai nevoie de mine.

Acest răspuns îi ceruse un efort imens şi reuşise doar pentru că el nu o privea.

Lex nu se mişcă. Ea se simţi cuprinsă de teamă : de ce nu găsise cuvintele potrivite ?

Încet, el se întoarse şi murmură.

– Am nevoie de tine ?

CAPITOLUL IV

Cu trupul străbătut de un tremur imperceptibil, Andrea îl privi pe Lex drept în ochi. Acum, nimic nu mai avea importanță.

– Da, chiar și cei mai puternici bărbați, la fel de duri și de falnici ca și tine, au câteodată nevoie de cineva care să-i ajute, care să știe să-i asculte. Sunt poate tânără, dar am trecut prin multe, am iubit... și mi-am pierdut bărbatul.

Făcu o pauză, ca să-și tragă sufletul.

– Și eu am vrut să mor, adăugă ea încet. Așa că te înțeleg.

Cu chipul întunecat, el o privi fără un cuvânt. Andrea își adună tot curajul : orice s-ar întâmpla, nu era momentul să dea înapoi.

– De ce vrei cu orice preț să pari de piatră, Lex ? Ești o ființă umană, ai dreptul să suferi. Nu este o crimă să te doară, să gemi. Poate că nu ai plâns destul. Bărbații duri nu plâng, nu-i așa ?

– Taci din gură ! răcni el cu voce răgușită.

Apoi se întoarse, intră în camera lui și se închise acolo.

Cu ochii ațintiți asupra ușii, Andrea se întrebă cum de avusese curajul să-i vorbească astfel. Dar nu terminase cu el. Rotind clanța, pătrunse în încăpere. Lex era

întins pe pat, cu capul înfundat în pernă, cu pumnii strânşi. Andrea se apropie de pat şi puse o mână pe umărul lui. Se aşteptă să strige la ea, s-o dea afară, dar el nu făcu nici un gest.

Îngenunchind lângă pat, ea mângâie cu vârful degetelor părul lui des. El rămase tăcut şi nemişcat. Această nemişcare era cumplită, părea că o forţă teribilă îl împiedica să-şi dea frâu liber emoţiilor, îl strângea ca o menghină.

– Ei, hai, Lex ! murmură ea.

Fu ca o rupere de zăgazuri : un tremur violent îl străbătu din cap până-n picioare şi umerii îi tresăriră cu o mişcare violentă.

Culcându-şi obrazul lângă capul lui Lex, care hohotea cu disperare, Andrea începu să plângă şi ea cu lacrimi fierbinţi. Cuprinsă de o durere fără seamăn, nu mai ştia dacă-şi plânge propria suferinţă sau pe a lui.

*

* *

Clipele se scurseră pe nesimţite. După un timp, totuşi, Andrea îşi dădu seama că se mai liniştiseră şi că ea îl mai ţinea încă îmbrăţişat. O fericire fără seamăn o cuprinse : el n-o respinsese.

Lex se mişcă, se întoarse pe o parte şi o cuprinse în braţe. Ea îi privi îndelung chipul cu ochii închişi, cu trăsături mai relaxate, apoi închise şi ea ochii. Ar fi vrut atât de mult să-l sărute, să-l consoleze pentru durerea şi singurătatea lui... dar amintirea serii trecute o oprea. Respiraţia lui devenise regulată şi Andrea se întrebă dacă nu cumva adormise. Îl privi din nou ; pleoapele lui Lex tremurau imperceptibil. Se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui şi ieşi fără zgomot din încăpere.

În bucătărie, unde se apucase să prepare o cafea, totul păru dintr-o dată ireal : ustensilele, fața de masă înflorită... Totul părea un vis.

Ușa se deschise. Lex se apropie și o prinse cu tandrețe în brațe.

– N-am mai întâlnit o femeie ca tine, murmură el.

O sărută, mai întâi ușor, cu tandrețe, apoi mai apăsat. De data asta, ea nu se îndoia că sărutul îi era destinat. Când el se desprinse, temându-se că privindu-l își va trăda sentimentele, ea își feri privirea. Violența reacțiilor ei o speria : cu câteva ore mai devreme îi aruncase în față, fără să clipească, vorbe pe care nu avea nici un drept să i le spună, îl urmărise în camera lui, îl îmbrățișase, îl strânsese în brațe...

Dar acum era altfel, cu totul altfel... și se temea.

Lex îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz și ridicându-i bărbia îi spuse cu un surâs abia schițat :

– Mi-e foame.

Ce ușurare ! Foamea era un inamic cu care știa să lupte ! Schiță și ea un zâmbet timid :

– Și mie !

– Am să pregătesc o mică gustare, hotărî el și se îndreptă spre frigider.

Scoase niște ouă și jambon, apoi luă o tigaie și o puse pe foc. Totul era deci în ordine. Andrea puse fața de masă și turnă cafeaua.

– Trebuie să plec la Geneva, la o reuniune, o anunță Lex punând omleta în farfurii. Plec mâine dimineață și mă întorc miercuri.

– Oh ! spuse ea surprinsă, nu știam !

– Pentru că nu-ți spusesem ! replică el sec.

Apoi se așezară și el începu să mănânce.

Rămânea puțin timp ! Oftând, Andrea începu și ea să mănânce.

– Vrei să cinăm împreună, joi seara ? sugeră el mai târziu. Cina de adio ?

– De acord...

*

* *

Joi seara, întorcându-se de la birou, Andrea găsi casa goală. Poate că Lex nu se întorsese. Poate se întâmplase ceva...

Resemnată, se instală în bucătărie ; nici cină de adio, nici măcar un bun-rămas ! Dispărea din viața ei așa cum apăruse, fără o vorbă.

Era aproape șapte ; nu-i era foame, așa că se ridică și deschise televizorul. Atunci auzi cheia în broască. Bucuroasă, alergă la ușă, dar o singură privire fu de ajuns să-i șteargă zâmbetul de pe buze. Chipul încordat și ochii scânteietori ai lui Lex nu prevesteau nimic bun.

– Ce s-a întâmplat ?

– Scutește-mă de întrebările tale ! exclamă el năpustindu-se în camera sa și trântind ușa cu piciorul.

După câteva minute, reveni în prag.

– Avem masa rezervată pentru ora opt ! îi aruncă el înnodându-și cravata.

„Poți să anulezi rezervarea !" fu cât pe-aci să spună Andrea. Dar își înghiți la timp vorbele. Cuprinsă de furie, făcu un efort imens să se stăpânească. Cu ce drept îi vorbea astfel ? Gândul că va petrece o seară întreagă cu un individ evident plictisit, n-o încânta deloc.

Încremenit în prag, cu chipul brăzdat de cute amare, Lex o privea în timp ce-și încheia cămașa.

– Putem rămâne acasă, sugeră ea calmându-se brusc. Văd că ești obosit.

Dar el clătină din cap.

– Am chef să ies. Iartă-mă că am fost grosolan. De obicei nu sunt așa de impulsiv.

– Nu-i nimic, înțeleg.

– Într-adevăr, răspunse el cu un mic surâs zeflemitor Tu înțelegi întotdeauna totul.

– Mă duc să mă schimb. Îmi pare rău că nu sunt gata, dar nu te mai așteptam.

– Chiar așa ? Credeai că voi pleca fără să ne luăm rămas-bun ?

– Nu știu.

Furia lui Lex părea să se fi domolit. Andrea nu știa care era cauza acesteia, dar hotărî să nu pună nici o întrebare. La ea în cameră, așezată pe marginea patului, se simți cuprinsă de tristețe și resemnare ; ar fi vrut atât de mult să-l cunoască pe acest bărbat, să știe ce-l face fericit sau nefericit, să-l audă vorbind despre soția, despre fiica lui, despre munca lui printre indieni. Dar la ce bun ? El va pleca mâine și, fără îndoială, nu se vor mai revedea niciodată.

Se ridică și începu să se îmbrace.

*

* *

Era pentru prima dată când Andrea cina la „Barbecue Castell". În alte împrejurări, atmosfera caldă, rustică pe care o creau șemineul, barul și micile separeuri, ar fi încântat-o. Dar, în această seară, tristețea ei făcea ca toate acestea să pălească.

După ce luară loc la masă, pe scaune îmbrăcate în piele, comandară băuturile. Conversația se învârtea în jurul unor subiecte banale. Și era mai bine așa. Tânăra studie meniul : cuvintele scrise îi dansau în fața ochilor ;

această seară va fi ultima... Îl rugă pe Lex să aleagă el pentru amândoi. El o privi cercetător, apoi comandă homar şi vin.

Nici una nici alta nu izbutiră să-i schimbe dispoziţia. „Dar e ridicol, gândi ea. Mănâncă, simte-te bine !"

Mai luă o bucăţică de homar : era chiar foarte bun.

– Totul e în regulă ? întrebă Lex.

Andrea îl privi în ochi.

– Da.

– Ai fi vrut să mănânci altceva ?

– Oh, nu ! E delicios ! Scuză-mă, nu sunt o companie prea plăcută în seara asta.

– Eşti întotdeauna atât de calmă. Uneori mă întreb ce se petrece în capul tău.

– Nu mare lucru, de cele mai multe ori.

– Şi în restul timpului ?

– Numai gânduri profunde, replică ea pe un ton zeflemitor.

– Bineînţeles... Vrei un desert ?

Andrea îşi privi farfuria : izbutise s-o golească dar nu se simţea în stare să mai înghită ceva.

– Nu, mulţumesc. Numai o cafea.

Masa fu eliberată.

– Andrea, începu el după ce cafeaua fu servită, sper că prezenţa mea nu te-a incomodat prea tare. Nu sunt o companie prea plăcută...

Ce putea răspunde la asta ? Ea căuta cu disperare o replică potrivită.

– Ei bine ? insistă el.

– N-a fost uşor, mărturisi ea. Totuşi, nu regret nimic şi nu-ţi păstrez nici un resentiment.

– Adevărat ?

Ea aprobă din cap şi Lex îi prinse mâna.

– Pentru mine a fost minunat. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

El îi strânse mai tare degetele.

– Îți mulțumesc totuși, Andrea, îți mulțumesc foarte mult.

Drept răspuns, fata îi adresă un zâmbet încurcat. După ce îi lăsă mâna, Lex se înfundă în fotoliu și o privi lung.

– Povestește-mi despre soțul tău, o rugă el, după o scurtă tăcere.

Acest brusc interes pe care i-l arăta Lex o surprinse pe Andrea. De obicei el părea totdeauna copleșit de propriile lui probleme, de parcă nimic altceva n-ar fi avut importanță...

Ce putea spune despre Bart, decât că-l iubise? La ce bun să vorbească despre tânărul blond, cu ochii albaștri, mare amator de fotbal? Asta nu spunea nimic.

– Nu vrei să vorbești despre el? întrebă încet Lex.

– Oh, ba da! Doar că nu știu ce te-ar putea interesa.

– Erați fericiți?

– Oh, da!

– De când erați căsătoriți?

– De doi ani.

– Cred că erai foarte tânără când te-ai măritat.

– Aveam nouăsprezece ani. Dar îl iubeam de când aveam paisprezece ani. Era groaznic.

– Groaznic?

– Eram vecini. Părinții noștri se cunoșteau bine. El era cu patru ani mai mare ca mine și nu vedea în mine decât o tovarășă de joacă. Eran alte fete, mai frumoase, mai inteligente. Eu nu eram decât confidenta lui. Doamne, cât am suferit!

Interlocutorul ei izbucni într-un hohot de râs.

– Și, într-o zi, totul s-a schimbat...

– Exact, replică ea, îmbujorată.

– Nici o grijă, nu vreau să aflu ce s-a întâmplat, zise imediat Lex, aplecându-se spre ea.

Unele amintiri nu pot fi împărtășite. El înțelesese iar ea îi fu recunoscătoare.

– Ai putea să te recăsătorești ? o întrebă el.

Tânăra ezită o clipă.

– M-am gândit la asta. Ar fi mai ușor dacă n-aș mai iubi, dar gândul ăsta mă înspăimântă.

Lex tăcu.

– Nu-i ușor să găsești pe cineva, reluă ea. Sunt foarte exigentă pentru că am fost foarte răsfățată.

– Cum așa ?

Ea ridică ușor din umeri :

– Am avut parte de ce e mai bun și vreau să găsesc la fel. Refuz mediocritatea.

Lex o observă cu atenție.

– Crezi că e posibil să iubești a doua oară, să cunoști din nou fericirea cu un alt bărbat ?

– Trebuie să cred, îl asigură ea cu fermitate. Nu știu ce m-aș face dacă n-aș fi convinsă.

Urmă o scurtă tăcere în cursul căreia fiecare rămase cufundat în propriile gânduri.

– Ce fel de om era soțul tău ? întrebă în sfârșit Lex. Își punea picioarele pe masă, bea bere ?

– Da, replică ea râzând, când se uita la televizor la vreun meci de fotbal.

– Un om obișnuit, deci...

– Da, dar de ce ? Asta te surprinde ?

– Tu nu ești o femeie oarecare.

– Sunt ca toate femeile, protestă ea, uimită.

– Oh, nu ! se încăpățână el, privind-o fix.

– Te înşeli.

Se întoarseră pe jos, hoinărind de-a lungul canalelor, traversând podurile. Andrea n-avea nici un chef să se întoarcă acasă. Nu voia ca Lex să plece dar se simţea şi neputincioasă, şi enervată împotriva ei însăşi, împotriva emoţiilor de nestăpânit ce o dominau.

O dată intraţi în casă, Lex depuse un sărut fratern pe fruntea ei, spunând :

– Noapte bună, pe mâine.

Tânăra dădu din cap şi se îndreptă spre camera ei. Se strădui îndelung să adoarmă.

A doua zi, când se trezi, Lex prepara micul dejun. Era deja îmbrăcat de drum şi valiza îl aştepta lângă uşă. Urma să-şi petreacă ultimul weekend cu fiica lui, iar luni pleca spre America de Sud.

Andrea vedea cu strângere de inimă cum se apropie clipa despărţirii şi când veni momentul să plece la birou, nervozitatea ei atinsese deja culmea.

– Trebuie să plec, spuse cu voce încordată.

Lex se ridică.

– La revedere, Andrea, şi mulţumesc, murmură el cu gravitate.

– Da, făcu ea, cu gura uscată.

Distanţa dintre ei îi deveni de nesuportat. Înaintă. Lex întinse braţele. Ea se strânse la pieptul lui, îmbrăţişându-l din toate puterile, ca şi cum ar fi vrut să-l ţină prizonier. Apoi, ridicând chipul spre el, îl sărută cu violenţă. Cu disperare...

– Andrea, te rog...

Ea încremeni.

– Îmi pare rău, şopti ea. Iartă-mă.

– N-ai nimic să-ţi reproşezi.

Se desprinse încet şi o privi strângându-i febril mâinile.

– Andrea, ceri prea puțin, dar ești gata să oferi totul : împăcare, înțelegere, iubire.

Continuă cu glas șoptit :

– Și tu ai nevoie de iubire. Da, chiar și tu, cu toată privirea ta calmă și cu toată blândețea ta... Ești atât de sigură pe tine și atât de independentă...

În ochii lui cercetători, ea văzu născându-se o durere profundă.

– Dar eu nu-ți pot oferi toate acestea, reluă el clătinând din cap. Nu acum, nu încă.

– Știu, zise ea slab, cu ochii închiși pentru a-și reține lacrimile.

O atrase spre el, punându-i capul pe umărul lui.

– Curând îl vei întâlni pe acela care-ți va oferi ceea ce meriți. Dar... să nu accepți un bărbat mediocru. Pentru că ești o femeie excepțională care are dreptul la ce e mai bun pe lume.

Se sfârșise. Niciodată nu se va mai cuibări în brațele lui. El se va întoarce în America de Sud, se va cufunda în durere și solitudine, fără speranță. Va sfârși, poate, într-o zi, acceptând durerea. Atunci, o femeie va intra în viața lui și el își va regăsi fericirea.

– Lex, articulă ea cu dificultate, vei cunoaște din nou fericirea.

– O să mă străduiesc, răspunse el schițând un surâs.

Cât ar fi vrut să fie acea femeie ! Dar, de acum, drumurile lor se despărțeau. Încercă și ea să zâmbească dar buzele n-o ascultau.

Tot ce-și dorea acum era să fugă, cât mai repede. Dar Lex continua s-o țină în brațe. O îmbrățișă mai strâns și o mai sărută o dată, scurt și ușor.

– La revedere, Andrea.

– La revedere...

Se întoarse pe călcâie și se repezi pe scări în jos, luptându-se cu lacrimile.

„O să supraviețuiesc" își spuse ea ieșind pe trotuarul scăldat în soare. N-am trecut oare și prin situații mai grele ?"

*
* *

Curând, singurătatea începu s-o apese. Întors la Amsterdam, Pieter o invită în oraș. Ea acceptă. Fu o seară plină de voioșie și tânăra îi fu extrem de recunoscătoare.

Existau o mie de feluri de a-ți omorî timpul. Andrea avea deja experiență și se străduia să rămână activă, să nu aibă timp să se gândească.

Câteva săptămâni mai târziu, Sylvia se întoarse, bronzată și cu părul mai blond ca niciodată. Trei zile vorbi fără încetare despre aventurile ei la Viena. Era o povestitoare înnăscută, chiar dacă inventa jumătate din cele povestite, pentru seducerea auditoriului. Andrea o reîntâlni cu ușurare : viața își relua în sfârșit cursul normal.

– Cum te-ai împăcat cu vărul meu ? întrebă într-o seară Sylvia, în timp ce spălau vasele.

– Foarte bine, e un tip liniștit. Nu prea ne-am văzut, răspunse Andrea, ștergând cu multă atenție o farfurie. Sylvia o privi cu un aer meditativ.

– E frumos, nu-i așa ?

– Da, răspunse Andrea, ridicând din umeri.

– N-ai simțit nici o atracție pentru el ?

Andrea oftă.

– La ce bun ? Din câte am înțeles, nu era în dis-

poziția sufletească potrivită pentru a se interesa de o altă femeie.

– Ai dreptate, iartă-mă, replică Sylvia pe un ton redevenit brusc serios. Soția lui a avut o moarte îngrozitoare.

El nu-i spusese nimic. Fu tentată, un moment, să-i ceară lămuriri Sylviei. Dar, în fundul sufletului, un alt sentiment o copleși.

Nu voia să vorbească despre Lex. Cu nimeni...

*

* *

Toamna se scurse într-o monotonie ucigătoare. Andrea se întorcea în fiecare seară târziu, în frig și umezeală. Tânjea după zile calde, pline de veselie și însorite.

Ca să aibă ce face în serile lungi de toamnă, se hotărâse să confecționeze o cuvertură de pat din petice în culori luminoase, portocalii și galbene, cu accente brune pentru contrast. Într-o seară, așezată pe jos, aranja bucățile de material pentru a realiza un motiv decorativ.

– N-o să termini niciodată, declară Sylvia pe un ton sumbru.

– Pariez că da !

Înfundată în fotoliul de bambus, cu o carte în mână, Sylvia se prefăcea că învață, în timp ce-și privea prietena alegând petice, încercând să găsească culorile potrivite și cel mai bun aranjament.

– N-o să-ți ajungă materialul ! remarcă ea.

– Știu. Trebuie să mai cumpăr.

– Vrei să mergem la Lapjesmarkt ? Vin cu tine !

Sylvia adora să meargă la cumpărături şi nici Andreei nu-i displăcea s-o însoţească din când în când. La cumpărături de ţesături ? De ce nu ?

Cele două tinere femei petrecură câteva momente minunate, pline de o bună dispoziţie contagioasă. Trecând de la un stand la altul, se amuzară privind băbuţe care încercau să descopere în teancurile de lenjerie juponul sau cămaşa de noapte visate. Altele, mai bogate, scotoceau cu mâinile lor pline de inele prin munţii de haine de ocazie. O fată cu păr lung, cu fusta până la glezne, examina o faţă de masă antică, în culori sinistre.

– După părerea ta, ce va face din ea ? întrebă Andrea.

– O fustă lungă, răspunse imediat Sylvia, sau un mantou.

O haină de blană de ocazie, atârnată de un umeraş, aştepta o cumpărătoare. Sylvia o probă.

– E tare molcuţă ! exclamă ea.

Câţiva gură-cască îşi exprimară zgomotos admiraţia. Sylvia poză atunci ca un manechin, rotindu-şi pletele blonde, şi adresă asistenţei un zâmbet ce ar fi făcut să pălească de invidie vedete de la Hollywood. Spectatorii erau vrăjiţi. Fără să stea pe gânduri, vânzătorul coborî cu generozitate preţul mantoului.

Totuşi, tinerele se îndepărtară fără să-l cumpere.

– Era cât pe-aci să-l iau, zise Sylvia râzând atât de tare încât abia reuşea să vorbească.

Andrea se strâmbă :

– Cred că era plin de molii şi alte insecte, poate...?

– Tu crezi că toate sunt murdare, protestă Sylvia ridicând din umeri. Se putea curăţa, ştii ?

Se opriră în fața unui stand unde Andrea alese bucățile de material în culorile pe care le căuta. Cuvertura va fi superbă !

– Mi-e foame, declară Sylvia. Hai să mâncăm ceva

Își croiră drum prin piață și găsiră un restaurant mic, plin de oameni veseli și călduros.

– Doamne, ce frig e, mormăi Sylvia dezbrăcându-se. Ar fi trebuit să-mi cumpăr blana aia.

Andrea nu răspunse. Ea consultă meniul.

– Eu iau două crochete de carne, pâine și cafea. Tu ?

– Ceva cald. Au cremă de mazăre ?

– Da, „Gustoasa supă de mazăre ca la mama acasă". Pare bun ! Iau și eu una.

Supa, fierbinte atât cât trebuia, le încălzi imediat. Cu mult regret, se ridicară să înfrunte din nou frigul.

Andrea petrecu seara singură. Continuă să lucreze la cuvertură, gândindu-se la Lex. Îl va putea uita vreodată ?

Noiembrie. Orașul era plin de lumini strălucitoare și vitrinele erau împodobite cu decorațiuni sclipitoare. Erau pregătiri pentru Sfântul Nicolae care trebuia să vină cu o corabie mare, albă, încărcată cu daruri pentru toți copiii cuminți. Pe străzi se desfășura o paradă având în frunte un arhiepiscop în robă roșie. Călărind falnic un cal alb, acesta înclină capul și salută cu mâna copiii și adulții care se înghesuiau să-l vadă.

Ziua cea mare era cinci decembrie, dar, din păcate, cădea în mijlocul săptămânii. Asta însemna că Andrea nu putea fi împreună cu părinții ei de sărbători, decât în weekend.

Copil fiind, petrecuse ore de așteptare febrilă în speranța de a primi păpușa, bicicleta sau jucăria visate. Încă își amintea : punându-și pantofii în fața căminu-

lui, îngenunchea lângă sora ei și cânta toate cântecele pe care le știa ca să audă Moș Nicolae. După acest ritual, se strecura în pat, fremătând de nerăbdare : poate dacă nu adormea repede, putea zări ceva ? Dar asta nu se întâmpla niciodată.

În cursul lunii decembrie, ploaia și frigul se întețiră. Andrea petrecu Crăciunul și Anul Nou cu părinții ei, apoi se întoarse la Amsterdam, găsindu-l mai cenușiu și mai mohorât ca niciodată. Sylvia își luase zborul spre pistele înzăpezite ale unei stațiuni elvețiene, unde urma să rămână toată luna ianuarie.

La birou, lucrul începu să se intensifice : Oficiul începu să primească cereri ce trebuiau citite și triate. Andrea se înhămă bucuroasă la treabă și ziua trecea mai ușor.

Dar buna dispoziție nu întârzia să se împrăștie ; plecând de la birou, se cufunda în noaptea rece și umedă. Oare iarna n-avea să se mai sfârșească niciodată ? De-a lungul canalelor, apele aruncau luciri stinse. Când ajunse în stația tramvaiului, mai multe persoane așteptau deja, ghemuite, cu mâinile înfundate în buzunare. Tramvaiul se lăsă îndelung așteptat și veni atât de aglomerat încât Andrea abia izbuti să se suie în el. Agățată de o bară, mulțumi Cerului că nu locuia departe.

Când coborî, un vânt înghețat o pătrunse până la os. Își simți picioarele înghețate în cizme. Tremurând, se grăbi să traverseze și să intre în bloc.

Pe palier, cu cheia în mână, Andrea încremeni : ușa era întredeschisă. Acest lucru răsori în mintea ei un gând, o amintire...

Dar, ciudat, nu simțea nici un pic de teamă.

CAPITOLUL V

După un moment de ezitare, Andrea împinse ușa. Îl văzu acolo, pe divan, citind. Încet, el coborî ziarul și-i zâmbi.

– Bună ziua, Andrea, spuse cu un ton foarte natural.

Privind cu ochii larg deschiși capul cu păr negru și tâmple argintii pe care și-l amintea atât de bine, Andrea era incapabilă să scoată un sunet.

– Lex ! strigă ea în sfârșit, aruncându-și haina și mănușile pe un scaun. Lex !

Tristețea din inima ei se topi brusc, lăsând locul fericirii celei mai depline.

Văzând-o înaintând cu mâna întinsă, el se ridică, o prinse în brațe și o strânse la piept.

– Doar n-o să ne strângem mâinile ! îi șopti el cald la ureche.

Îi dădu apoi un sărut apăsat care o cutremură pe Andrea. Înconjurându-i gâtul cu brațele, ea îi răspunse printr-un abandon total și o stare de profundă fericire.

– Ce primire, murmură el când se desprinse din îmbrățișare.

Văzând-o încurcată, adăugă râzând :

– Crezi că mă poți suporta câteva zile ?

Rămânea, deci !

– Dar bineînţeles, sigur !

– Ştiu că Sylvia lipseşte o perioadă. E în Elveţia, cred.

– Ţi-a dat cheia ei fără să-mi spună ?

– Eu am rugat-o, ca să văd care va fi reacţia ta.

– Ai văzut-o, replică ea înroşindu-se din nou.

– Într-adevăr.

Lex se aşeză în fotoliul de bambus, întinzându-şi picioarele. Andrea luă şi ea loc, fără să-l piardă din ochi. Era într-adevăr acolo ?

– Credeam că nu te întorci până la vară. Ce s-a întâmplat ? E totul în regulă cu fiica ta ?

– Da, totul e în regulă. Mi-am dorit să petrec sărbătorile cu ea. Un an întreg fără ea, e prea mult.

„O voi pierde şi pe ea". Andrea îşi aminti glasul îndurerat cu care el rostise aceste vorbe vara trecută. Cât de greu îi va fi fost să suporte singurătatea ! Fără soţie, fără fiică, singur cu noianul de amintiri şi cu teama îngrozitoare că fiica lui ar putea să-l uite.

– Mâine mai am câteva întâlniri şi două şedinţe, îi explică el. Dar mi-ar face mare plăcere să petrecem weekendul împreună, dacă se poate.

– Cu plăcere ! răspunse ea, străduindu-se să pară degajată.

– Deci, n-ai alte planuri ?

Ea scutură din cap : nimic important, nimic care să nu poată fi amânat.

– Perfect ! Speram să fie aşa.

Se ridică, suplu ca o felină.

– Mă laşi să pregătesc cina ? Am cumpărat nişte fripturi, salată, o pâine şi vin. Ce părere ai ?

Masa fu delicioasă, mai reuşită decât la restaurant, fiind preparată de Lex, pe loc, în bucătărie.

Andrea scoase un oftat de satisfacție :

– Ce bine e să te găsesc acasă când mă întorc, și să mâncăm împreună.

El zâmbi. Tânăra era atât de fericită, corpul ei vibra de o emoție atât de intensă încât ar fi vrut să se avânte spre Lex, să-l îmbrățișeze, să dea glas bucuriei de a-l vedea din nou. Dar subconștientul ei, mai rezervat, o îndemnă să-și păstreze calmul.

– Eram atât de prost dispusă când am venit, continuă ea. Iarna e groaznică ! Am așteptat tramvaiul ore întregi, am înghețat...

– Deci am făcut o faptă bună în seara asta, ți-am redat buna dispoziție. Încă un pic de vin ?

Îl privi umplându-i paharul. Mâna care ținea sticla era bronzată, puternică... Andrea înghiți ultima bucățică de friptură și împinse farfuria.

– Ce face fiica ta ? se interesă ea.

Martha o ducea bine. Învăța bine și sosirea tatălui ei o umpluse de bucurie. Ochii lui se luminară povestind și Andrea se bucură de cât se schimbase, în bine, în ultimile luni.

Contractul lui se încheia la sfârșitul verii. Atunci intenționa să-și prezinte demisia și să se reîntoarcă în Olanda.

– Aș vrea să lucrez aici. O să caut o casă și voi încerca să-i ofer Marthei mai multă siguranță și stabilitate. A suferit prea mult.

Nu vorbea despre propria lui suferință. Andrea realiză o dată în plus cât de puțin îl cunoștea. În timp ce sorbea din pahar îl examină în tăcere.

– La ce te gândești ? o întrebă el când privirile li se întâlniră.

– Te-ai schimbat.

– Cum așa ?

– Nu mai ești atât de trist, de deprimat. Pari mai destins.

El întinse mâna către ea.

– Fără îndoială că nu mai sunt atât de nefericit. A mai trecut timpul, m-am mai gândit.

El o privea cu intensitate, iar aerul dintre ei păru să vibreze. Dar el îi eliberă degetele.

– Hai să spălăm vasele. Mă gândisem să luăm masa în oraș, dar nu-mi pare rău, declară el strângând farfuriile.

– Nici mie. Pe o vreme ca asta prefer să stau acasă.

– Observ că-ți place mai mult să stai în casă !

– Da, răspunse ea spălând paharele.

Prietenii ei o avertizaseră : nu va reuși să cunoască vreun bărbat rămânând în casă ! Dar ea nu avea nici un chef să facă turul sindrofiilor și restaurantelor.

După ce terminară de spălat vasele, făcură cafeaua și trecură în salon.

– Un pic de muzică ? propuse ea.

Lex se apropie de aparatul stereo și cercetă discurile clătinând din cap.

– Ce romantică ești ! Sinatra, Aznavour...

– Am și muzică clasică, protestă ea. Ai venit să-mi analizezi personalitatea ?

– Nu ești interesată de asta ?

Puse câteva discuri pe platan. După câteva momente, sunetele unui pian umplură încăperea.

– De altfel, n-am terminat, reluă el așezându-se lângă ea. Am multe să-ți spun despre tine.

– Abia mă cunoști !

– Te cunosc mai bine decât crezi.

Oare cum o vedea ? Ca pe o casnică romanțioasă ?

Prea puţin seducătoare ! Dar el îşi dăduse seama probabil că nu era decât o femeie obişnuită ! Săptămânile petrecute cu el vara trecută pluteau în amintirea ei, ireale, parcă în afara timpului. Şi astăzi chiar, în pofida prezenţei lui, Lex părea mai straniu încă. Se schimbase, amintea vag de bărbatul de atunci : privirea lui pierduse expresia aceea goală şi vorbea, râdea...

– Încă un pic de cafea ? propuse el.

– Da, cu plăcere. Eşti un adevărat bărbat de casă ; găteşti, speli vasele...

– Am crescut între trei surori care au insistat să am şi eu partea mea de corvezi. Am avut mai puţine şanse decât o monedă pusă pe şina tramvaiului.

– Şi eu puneam monezi pe şină ! exclamă Andrea. Felul cum crăpau mă fascina.

Era mult de atunci ! Părea că se scursese o eternitate de când se jucase „de-a v-aţi ascunselea" sau cu bile. Amintirea o făcu să zâmbească.

– Îţi aminteşti de cutiile acelea vechi de scrisori, acelea mari, roşii ?

– Da...

– Într-o zi, aveam poate şase ani m-am cocoţat pe una din ele. Era în capul străzii, treceam în fiecare zi prin faţa ei. Nu ştiu cum am reuşit, dar m-am trezit sus ; dominam lumea... Atunci, a trecut pe acolo o bătrânică, îmbrăcată cu un impermeabil, cu un coş în mână şi a strigat la mine să cobor.

– Ai ascultat-o şi ai luat-o la goană !

– Da de unde ! Am rămas aşezată. Îmi spuneam că sunt mai mare ca ea şi, cum nu mă putea atinge, mă simţeam invulnerabilă. A fost sentimentul cel mai minunat pe care l-am încercat vreodată. Îmi amintesc de chipul ei, purta un baticuţ cu trandafiri roşi... Ridicol !

Lex începu să râdă.

– Mărturisesc că nu mi te închipui sfidând autoritatea din vârful unei cutii de scrisori ! Ce s-a întâmplat după aceea ?

– A început să strige amenințându-mă că anunță poliția. Dar am continuat s-o privesc fără să mă mișc. A sfârșit prin a se lăsa păgubașă și a plecat furioasă. Îndată ce a ieșit din raza mea vizuală, m-am dat jos și m-am întors acasă. Dar n-am să uit niciodată acea impresie de dominare totală. Era grozav !

– Erai deci însetată de putere ?

– Nu, protestă ea, doarem doar să mă conduc după propriile mele legi. Nu-mi place să primesc ordine.

El nu răspunse și se mulțumi s-o privească cu o lucire stranie în ochi.

– Ai copilărit în Amsterdam ? întrebă el după o scurtă tăcere.

– Da, mai târziu părinții mei s-au mutat la Tilburg. Este orașul unde s-au născut.

– Mi-ai vorbit de o soră. Mai ai și altele ? Și frați ?

– Vezi, replică ea râzând, nu știi nimic despre mine.

– Știu esențialul, răspunse el încetișor. Dar ai dreptate, sunt multe lucruri pe care nu le știu. Poate, în cursul weekendului voi afla mai multe, adăugă el fixând-o din priviri.

Andrea era tulburată. La suprafață, conversația părea banală, dar era plină de subînțelesuri care o făceau să freamăte.

– Ei bine, îi lansă ea pe un ton lejer, lasă-mă să-ți dezvălui un lucru : culoarea mea preferată este verde.

– Știam înainte chiar de a da ochii cu tine, glumi el. Ah, dar era să uit ! Am ceva pentru tine.

Se ridică şi fugi în camera lui de unde ieşi după câteva momente ţinând un obiect învelit în hârtie de mătase.

Îl întinse Andreei. După ce îndepărtară hârtia, aceasta descoperi o broscuţă de ceramică verde. Era perfect realizată şi ochii ei, din pietre şlefuite, păreau că o privesc.

– Am descoperit-o într-o dugheană din La Paz. Nu aveau decât una. M-a făcut să mă gândesc la tine.

– Îţi mulţumesc !

– Vreau să spun : culoarea ei m-a făcut să mă gândesc la tine. Acest mic monstru m-a făcut să mă gândesc mai degrabă la mine.

– Adică, cum ? întrebă ea mijindu-şi ochii.

Dar o singură privire îi fu de ajuns ca să înţeleagă că Lex n-avea de gând să zăbovească asupra nici unui subiect ce-l privea. Începu atunci să vorbească despre ea însăşi, continuând să ţină broscuţa în mână, să povestească despre viaţa ei cu Bart, despre iubirea ei pentru el, despre amintirea ce o păstra celor doi ani trăiţi împreună.

Nu mărturisise nimănui toate acestea dar Lex o asculta atât de atent... Era atât de uşor să i se destăinuiască !

– Te-ai măritat imediat după întoarcerea din California ?

– Da, în luna următoare. Când am obţinut bursa, părinţii mei au sperat că depărtarea mă va face să capăt noi experienţe, să-mi analizez sentimentele, să-l uit pe băiatul acela.

Începu să râdă.

– Dar nu s-a întâmplat aşa. M-am întors, el mă aştepta la aeroport şi... gata !

– Ştii să-ţi urmăreşti scopul, nu-i aşa ?

– Câteodată, răspunse ea ridicând ușor din umeri.

Lex o privi îndelung, cu intensitate.

– Andrea... Există vreo persoană care n-ar vedea cu ochi buni prezența mea aici, în cursul weekendului ?

– Vrei să știi dacă există vreun bărbat în viața mea ?

El zâmbi.

– Nu-ți plac subînțelesurile ?

– Exact. Nu, nu există...

Tăcură și Andrea se simți cuprinsă de speranță : era evident că Lex nu-i făcea o vizită de politețe.

– Am vorbit numai cu toată seara, zise ea într-un târziu. De ce atâtea întrebări ?

El o privea cu atenție.

– M-am gândit mult la tine în ultimele luni. Într-un fel, aveam impresia că te cunosc foarte bine. Pe de altă parte, continuai să rămâi un mister. Eram fascinat.

Acest răspuns o lăsă cu gura căscată : ea îl fascina ? Până acum câteva minute își închipuia că el o consideră o casnică romanțioasă, drăguță poate, dar plicticoasă.

Oftă :

– Nu sunt nici misterioasă, nici fascinantă.

– Asta n-o hotărăști tu, replică el ridicându-se și trăgând-o spre el.

Se trezi în brațele lui. Când el își cufundă privirea în ochii ei, ea rămase nemișcată, cu inima zbătându-i-se, pradă unei dulci fierbinți. Închise ochii. Îndată simți buzele lui Lex mângâindu-i gura, calde, îmbătătoare. Își înnodă brațele în jurul gâtului lui. Atunci el o îmbrățișă și mai strâns și gura lui deveni mai nesățioasă. Andrea își simți trupul în flăcări. Răspunse instinctiv sărutărilor lui, cu un fel de disperare amestecată cu o fericire fără margini. Era un sentiment atât de puternic încât sparse

toate zăgazurile, dând frâu liber tuturor simţurilor până atunci adormite.

Când el se opri, ea continuă să-l ţină înlănţuit, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l piardă de tot. Dar Lex nu-şi slăbi îmbrăţişarea. O privi îndelung pe Andrea apoi buzele sale schiţară un surâs.

– O femeie plină de pasiune sub o aparenţă dulce şi calmă, murmură el cu o expresie indescifrabilă în ochi.

– Iartă-mă, bâigui ea, cu obrajii în flăcări. M-am lăsat purtată...

El râse cu tandreţe.

– E periculos, ştii ? rişti să ai necazuri.

Da, ea ştia foarte bine.

– Sunt destul de mare să-mi port singură de grijă, replică ea străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Vorbele îi erau totuşi lipsite de convingere : nu mai era atât de sigură... şi Lex înţelesese asta. Ea se înfricoşă. Sărutul lui o readusese la viaţă, îi redase dorinţa de a fi sărutată, iubită. Senzaţii de mult uitate ! Era deopotrivă minunat şi înfricoşător. Nu mai putea fi sigură pe ea şi ura să se simtă atât de vulnerabilă.

Lex tăcea, privind-o cu gravitate.

– Eu mă duc să mă culc, spuse ea tremurând.

Se desprinse din braţele lui, dar când vru să se îndepărteze, simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Înainte de a mai face un pas, Lex o trase din nou spre el. O sărută din nou. Cu toate că dorea acest sărut mai mult decât orice pe lume, ea se împotrivi. Totul se petrecea prea repede pentru ea...

– Nu, murmură ea. Te rog, Lex, nu...

El o lăsă şi o privi cu ochi întunecaţi.

– Iartă-mă, articulă el cu greutate. A trecut atât de mult timp...

– Eu te rog să mă ierţi, eu...

Punându-i un deget pe buze, el o opri.
– Nu-i nevoie...
– Noapte bună...
– Pleacă repede, şopti el abia auzit.
Citindu-i în ochi tulburarea, ea se îndepărtă în grabă.

*
* *

Un coşmar. Scăldată în sudoare, Andrea nu înţelegea unde se află. Totul se învârtea în jurul ei. Încercă să ridice capul dar gemu de durere şi se prăbuşi la loc pe pernă. Era o tortură să înghită. Tremurând, îşi trase pătura sub bărbie.

Deodată, un târâit infernal îi sparse auzul. Întinzând mâna înşfăcă deşteptătorul şi-l reduse la tăcere. Deci nu era un coşmar : era în patul ei şi suferea într-adevăr !

„Sunt bolnavă !" nu-i veni ei să creadă. „Nu se poate, eu nu sunt niciodată bolnavă." Punându-şi mâna pe frunte, o simţi arzând... Gripă ! N-avusese niciodată gripă, câteodată o răceală zdravănă, dar niciodată gripă !

Cuprinsă deodată de panică îşi aminti de teancul de dosare de la biroul ei, de discuţiile pe care trebuia să le pregătească...

Reuşi să se aşeze în capul oaselor şi încercă din toate puterile să se ridice în picioare. Coborî picioarele pe podea apoi se îndreptă cu greutate, sprijinindu-se de un scaun. O dureau toate articulaţiile dar, cu câteva aspirine, se va rezolva totul !

Lex ! Venise aseară ! Sau fusese un vis ? Nu mai ştia... Broscuţa verde... Fără îndoială doar produsul imaginaţiei ei bolnave. Aspirină... Era un tub în baie.

Deschise ușa și traversă salonul ținându-se de mobile. Deodată, ieșind din bucătărie, îi apăru în față Lex.

– Bună... murmură ea cu voce stinsă.

– Ce s-a întâmplat ?

Întinse mâinile spre ea și în momentul în care o atinse, totul în jurul ei se cufundă în beznă.

Când își reveni, era întinsă pe pat. Aplecat asupra ei, Lex o privea cu milă.

– Am leșinat... bâigui ea.

– Într-adevăr..

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată...

– Consider-o ca pe o nouă experiență de viață, replică el pe un ton glumeț.

– Nu înțelegi ! protestă ea brusc iritată. Nu sunt din aceleia care leșină din nimic !

Lex izbucni în râs :

– Dar asta nu e un păcat ! Este vorba doar de o pierdere temporară de cunoștință, datorită unei lipse de oxigen în creier. Tu...

– Nu-i momentul să-mi dai lecții. Îmi trebuie doar o aspirină și totul va fi în regulă.

– Lasă-mă întâi să te consult.

– Ce mai vrei să afli ? Am febră, mă doare gâtul, am leșinat. E gripă !

– Sau pot fi primele simptome ale difteriei sau ale altei boli infecțioase.

– N-ai nici un haz !

– Nici n-am intenționat asta !

– Dă-mi perna, te rog, îi ceru ea încercând să se ridice.

Dar Lex o împinse înapoi.

– Nu. Trebuie să rămâi culcată.

Încăperea începu din nou să se rotească cu ea. Închise ochii, dar fu mai rău.

– Nu-mi place deloc, murmură ea cuprinsă de disperare. Nu pot să sufăr să fiu bolnavă ! De altfel, am fost întotdeauna foarte sănătoasă.

– Nu e cazul acum, replică el calm. Îți place sau nu, trebuie să rămâi culcată. Recomandare din partea doctorului.

– Ce doctor ? Ah, tu...

– Da, eu. Ai putea să pari mai încrezătoare !

– Mi-e prea rău pentru asta !

– Ai o lanternă ?

– E în sertarul de sus, în bucătărie.

– Un termometru ?

– În dulăpiorul cu medicamente.

Lex îi palpă gâtul cu mișcări precise, punându-i întrebări medicale la care ea nu avea nici un chef să răspundă. Nu mai lipseau decât halatul alb și stetoscopul ! totuși, atingerea degetelor lui îi creă o senzație înviorătoare. Îi luă temperatura : 40° ! El nu păru totuși foarte îngrijorat.

– Fără îndoială, e gripă, declară el în final. Nu mori din asta !

– Asta am zis și eu. Sunt vaccinată contra difteriei, dacă vrei să știi !

El îi zâmbi îngăduitor.

– Un medic nu lasă nimic la întâmplare. Și acum, pentru că nu-ți este amenințată viața, iată tratamentul pe care îl am în vedere...

– Și anume ?

– Odihnă, o aspirină la patru ore, multe lichide și... eu !

– Tu ?

– Crezi sau nu, sunt o infirmieră excelentă !

– Ascultă, trebuie să mă duc neapărat la birou, şi...!

– Nici nu poate fi vorba. Eşti bolnavă, stai acasă. Nu încape discuţie !

Avea dreptate, dar ea ura sentimentul de neputinţă ce însoţea boala.

– Nu-mi place deloc, gemu ea.

– Fireşte, replică el râzând. Dar ceea ce urăşti mai mult decât orice este faptul că eşti dependentă de cineva, nu-i aşa ?

– Am luptat atâta ca asta să nu se întâmple, bolborosi ea printre lacrimi.

– Vine câteodată un moment când ai nevoie de cineva. Nu te poţi ţine tare mereu.

Aceste cuvinte treziră în ea o vagă amintire dar nu putu să le prindă înţelesul.

– Mi-e sete. Pot să iau o aspirină cu ceai ?

– Imediat ! exclamă el îndreptându-se spre uşă.

Andrea moţăi vreo două ore. Imagini confuze, născute de febră îi bântuiau prin cap. Când se trezi, era aproape ora zece. Se simţea mai bine dar somnul agitat o făcuse să fie acoperită de o transpiraţie dezagreabilă. Voia să facă un duş, să se spele pe dinţi, să se pieptene. Pe când încerca să se ridice, uşa se deschise şi Lex îşi făcu apariţia.

– Arăţi mai bine, observă el.

– Mi-a făcut bine aspirina, acum am nevoie de un duş bun.

– Nici să nu te gândeşti !

– Cum aşa ? De când îmi dictezi tu ce trebuie să fac?

– De când ai leşinat în braţele mele. Nu faci nici un duş. Dacă-ţi pierzi iar cunoştinţa, rişti să-ţi spargi capul.

– N-o să mi se întâmple !

– De unde știi ?

– Știu, și gata !

O privi exasperat.

– Andrea, nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine. Unde e femeia calmă și rezonabilă pe care am cunoscut-o ? Vorbești ca o fetiță răzgâiată.

– Îmi pare rău, replică ea iritată. Sunt perfect capabilă să mă descurc fără tine.

– Acum înțeleg de ce n-ai fost niciodată bolnavă. Dumnezeu s-a îndurat de bietele făpturi care ar fi trebuit să aibă grijă de tine.

– Nu ți-am cerut nimic. Și acum, lasă-mă să trec. Mă duc la baie.

– Nu fi prostuță. Nu te las mai mult de trei minute. Și lasă ușa deschisă : dacă aud dușul, vin să te scot cu forța.

Tânăra trebui să cedeze. Se simțea prea slăbită, dar trebuia să dea frâu liber mâniei.

– Mă simt îmbâcsită... trebuie să mă spăl.

– Poți să faci asta în pat. Am să-ți aduc un lighean cu apă ca la spital.

– N-am fost niciodată în spital.

– Crede-mă, infirmierele sunt fără milă cu bolnavii ca tine.

– Găsesc că, pentru un medic, metodele tale sunt cam neobișnuite !

– Depinde de bolnav ! i-o întoarse el, strâmbându-se.

O însoți până la ușa băii.

– Numai trei minute, îi aminti el, deschizând ușa.

Întoarsă în pat, Andrea trebui să recunoască faptul că nu avea putere să stea în picioare mai mult timp.

Cum se putea să-şi piardă puterile în doar câteva ore ? Epuizată, se lăsă pe pernă.

În momentul acela intră Lex, ducând un lighean, săpun şi un prosop.

– Poţi singură sau vrei să te ajut ? întrebă el glumeţ.

Ochii ei îl fulgerară.

– Nu, mulţumesc, n-am nevoie.

Lex o anunţă că va face un ceai şi ieşi din cameră.

Andrea îşi puse o cămaşă de noapte curată, verde cu dungi albe, şi se pieptănă. După ce-şi strânse părul pe ceafă se privi într-o oglinjoară şi se găsi înfiorătoare. Dar nu putea face nimic. Închizând ochii se lungi în pat, detestându-şi slăbiciunea.

Curând, Lex îşi făcu apariţia ducând o tavă. Fetei îi era şi foame şi sete. Părea că gripa nu-i afectase şi stomacul !

– Mulţumesc, spuse ea cu un surâs.

– Pentru puţin. Te simţi mai împrospătată acum ?

Ea aprobă din cap.

– Îmi pare rău că am fost nesuferită.

– Fii fără grijă, te disciplinez eu. Pot fi foarte sever câteodată...

Cu ceaşca de cafea în mână, se aşeză în singurul fotoliu din cameră, privind-o pe Andrea bându-şi ceaiul. Stânjenită, ea ridică privirea şi observă un licăr de amuzament în ochii lui.

– De ce râzi ?

– Cămăşile tale de noapte ! Întâi una bleu, acum una verde ! Nu se poate spune că sunt făcute să scoată din minţi vreun bărbat !

– Sunt comode, dacă vrei să ştii. Şi sunt bolnavă, ai uitat ?

– Ce ?

Văzându-l izbucnind în râs, îi veni să-i arunce cu ceva în cap.

– Mă bucur că te distrezi, zise ea sarcastică. Chiar dacă nu înțeleg de ce.

– Chiar așa ? Din cauza surprinzei, fără îndoială. Descopăr cu ușurare o nouă fațetă a personalității tale : nu ești atât de perfectă pe cât îmi aduceam aminte ; ți se întâmplă să-ți pierzi firea și controlul situației. Erai atât de calmă, de răbdătoare, de plină de solicitudine, că-mi venea uneori să urlu !

Andrea îl privi îndelung și spuse cu dezinvoltură :

– Acum știu ce monstru sunt !

Lex nu răspunse și se mulțumi s-o privească cu intensitate. O dulce fierbințeală, ce nu părea să fie cauzată de febră, cuprinse corpul tinerei femei. Coborându-și privirea, își termină ceaiul.

Își petrecu restul zilei în pat, mai mult dormind. În pofida proastei ei dispoziții, Lex se dovedi plin de răbdare. Veșnicul surâs pe care-l afișa nu făcea decât să adâncească proasta dispoziție a Andreei. Era de neînțeles : totuși Lex nu merita să se poarte astfel cu el !

Spre seară, i se îngădui bolnavei să vină puțin în salon. Lungită pe divan, trebuia să îndure un nou supliciu : nasul începuse să-i curgă ca un robinet stricat și terminase deja o cutie de șervețele. După ce-i puse o pernă la spate și-i învoli picioarele cu o pătură, Lex se duse la bucătărie să prepare o supă.

Stătuse cu ea toată ziua și ea nu încetase să-l bombăne. Dar deodată își aduse aminte de întâlnirile lui. Le tatase pe toate !

– Oh, Lex ! exclamă ea, cuprinsă de remușcări. Întâlnirile tale !

El înălță din umeri.

– Le-am amânat pe săptămâna viitoare. Nu va fi nici o problemă, dacă, bineînțeles, îmi îngădui să stau la tine mai mult.

– Și biletul de avion ?

– L-am anulat. Dar, n-ai grijă, am făcut rezervarea pentru zborul următor, săptămâna viitoare.

– Toate astea din cauza mea ! Sunt dezolată... am stricat totul : programul tău, weekendul ăsta...

– O să mai fie unul ! Nu plec până nu vizitez tot orașul cu tine ! Hai, bea.

Lex se așeză pe jos, lângă divan.

– Am ocupat tot locul, zise Andrea, văzând că Lex o măsoară cu privirea. Stai în fotoliu !

– Nu, prefer să stau aici.

Nu mai avea ce spune. Andrea înghiți o gură de supă. Era fierbinte și gustoasă.

– Lex, murmură ea. De ce nu te întorci la Apeldoorn ? N-are nici un rost să rămâi aici cât sunt bolnavă. Mă descurc singură ; vom putea ieși la sfârșitul săptămânii, când mă voi simți mai bine.

– Nu plec.

– Nimic nu te obligă să rămâi !

– Dar eu vreau, iubită Andrea.

Tânăra înghiți cu dificultate.

– De ce ?

El își sprijini brațele pe marginea divanului. Când chipul lui fu aproape de al ei, îi răspunse cu infinită tandrețe :

– Pentru că ai nevoie de mine...

CAPITOLUL VI

Rămasă fără grai, tânăra îl privi un moment apoi se întoarse ca să-şi ascundă ochii plini de lacrimi. Era adevărat ! Avea nevoie de Lex şi nu doar pentru că era bolnavă. Simţindu-şi mâna strânsă într-a lui, Andrea izbucni în plâns.

„Ai nevoie de mine." Cuvintele pe care ea le rostise odată, demult, răsunară ca un ecou al trecutului. Făcând un efort imens să-şi revină, ea respiră adânc şi-şi şterse obrajii.

– N-ai uitat, murmură ea slab.

– Îmi amintesc fiecare cuvânt, fiecare gest.

Andrea contemplă mâna cu degete lungi a lui Lex. De unde adunase curajul de a-i vorbi astfel, de a se purta astfel vara trecută ? El ar fi putut să-i respingă îndrăzneala, de la obraz... Dar a avut atunci nevoie de ea, aşa cum ea are nevoie acum de el. Bolnavă şi singură în micul ei apartament, avea nevoie de un bărbat alături de ea.

Lex îşi accentuă apăsarea :

– În ultimele luni m-am gândit la tine fără încetare. M-am tot întrebat de ce eşti atât de preocupată de mine. De ce atâta îngăduinţă, atâta răbdare. M-am do-

vedit, probabil, ființa cea mai morocănoasă, mai tristă, mai sălbatică pe care ai cunoscut-o !

Ea ridică ochii.

– Și cea mai nefericită ?

– Da. Și tu trecuseși prin toate astea.

– Oarecum...

– Dar ai învățat să depășești nefericirea. Asta mi-a dovedit că ești mai puternică decât mine. Ești curajoasă și puternică. N-ai păstrat în suflet nici amărăciune, nici ranchiună.

Tânăra scutură din cap :

– Te rog, nu sunt...

– O sfântă ? i-o tăie el. Firește, tocmai mi-am dat seama de asta !

Ochii îi străluciră o clipă, apoi reluă cu gravitate :

– Cu cât te cunosc mai bine, cu atât îmi dau seama cât am fost de slab, cum m-am complăcut în durerea mea, fără să fac realmente vreun efort să-mi vin în fire, să continuu să-mi trăiesc viața.

– Crezi că eu n-am trecut prin toate astea ? Mi-a trebuit mult timp până să-mi depășesc furia.

Acele zile rămăseseră în amintirea ei ca un parcurs plin de durere.

– Mi-ai fost de mare ajutor, Andrea, replică el cu voce înăbușită. Ai reușit acolo unde toți eșuaseră. De aceea m-am întors. Voiam să te revăd.

Tulburată de aceste cuvinte, ea duse bolul de supă la buze.

– Trebuie să te bagi înapoi în pat, decretă Lex luându-i bolul gol. Cum te simți ?

– Groaznic...

Ridicându-se, Andrea simți că n-o țin picioarele. Lex o cuprinse de talie și o conduse spre camera ei. Cu capul pe umărul lui, simțindu-l radiind de energie, ea

închise ochii și se lăsă în voia sentimentului de pace și siguranță ce i-l inspira.

– Iartă-mă, murmură ea. Ah ! De ce a trebuit să fac gripa asta ?

– Privește-o ca pe o intervenție divină !

Ea percepu ironia din vorbele lui, dar sensul cuvintelor pătrunse cu greu în mintea ei încețoșată.

– Să mă ierți și pentru noaptea trecută. M-am comportat ca un copil. Te așteptai, fără îndoială, la mai multă maturitate.

– Nu mă așteptam la nimic, răspunse el liniștit. Contează doar cum te simți tu în realitate.

– Ai înțeles prin ce am trecut aseară ?

– Firește : te temeai și nu înțelegeai. Și apoi, nu te-ai așteptat să mă găsești aici la întoarcere !

– Nu eram obișnuită.

– Ai fost totuși căsătorită doi ani.

– Era altceva.

– Vrei să spui că n-ai avut multe aventuri ?

„Nu, își spuse ea. Nu multe. Nici una".

Dar nu răspunse nimic și scutură din cap, frecându-și obrazul de pulovărul lui Lex.

– Hai, spuse el sărutând-o pe păr, să te învelesc și să-ți dau o aspirină. Am să las ușa deschisă la noapte. Să mă chemi dacă nu te simți bine !

Bine învelită, Andrea se gândi la cele spuse de el și la toate îngrijirile de care se bucurase peste zi. Ce sentiment minunat să nu trebuiască să se preocupe de nimic ! Închizând ochii, își trase pătura sub bărbie. Lex era acolo, sub același acoperiș, și se ocupa de ea ; nu trebuia să se teamă de nimic.

*

* *

Când se trezi la miezul nopții, Lex era lângă ea. După ce-i puse mâna pe frunte, îi dădu o aspirină și ceva de băut.

– Te-am auzit agitându-te în somn, îi explică el. Și atunci am venit să văd ce faci.

Ar fi vrut să rămână lângă ea și să-i țină mâna toată noaptea. „E absurd, gândi ea. Mă port ca un bebeluș". Nu era ea oare o femeie puternică, capabilă să ia totul asupra ei ? Dar acum nu se simțea în stare.

Andrea avu vise stranii și confuze. Simți din nou prezența lui Lex alături de ea. A doua zi dimineața, starea ei nu se ameliorase. Abia după câteva zile boala păru că începe să dea înapoi. Lex îi permise atunci să facă un duș și să se spele pe cap. Ea încetase să se mai împotrivească și el hotărâse în locul ei. Prezența bărbatului îi dădea siguranță și încredere.

Pe parcursul acelor zile, ea își dădu seama cât de mult se schimbase Lex. Din felul cum se mișca, cum vorbea, după lumina ce-i strălucea în ochi se vedea că depășise faza cea mai cruntă a durerii. Adevăratul lui caracter, bun și generos, ieșea acum la iveală.

Nu mai era omul ascuns de altă dată : i se împărtășea, îi vorbea mai ușor despre viața lui, despre fiica lui, despre profesiunea lui. Totuși, nu vorbea niciodată despre soția lui și Andrea se ferea să-i pună întrebări.

Într-o zi, scoase la iveală o fotografie a fetei. Tânăra o luă s-o privească mai îndeaproape : văzu atunci o cascadă de bucle arămii, doi ochi scânteietori, un zâmbet larg din care lipseau doi dinți. Andrea privi îndelung fotografia : cu excepția bărbiei mândre, copila nu semăna deloc cu tatăl ei. Se gândi că micuța Martha semăna cu mama ei și inima i se strânse. Era vorba oare

de milă pentru fetița ce-și pierduse atât de devreme mama ? Sau era altceva ?

Îi înapoie fotografia bărbatului.

– E minunată, îl asigură ea cu sinceritate. Pare foarte degajată.

Lex râse încet.

– N-a pozat pentru fotografia asta, dacă despre asta este vorba.

– Mă bucur că ai putut petrece Crăciunul cu ea. Nu te-a uitat ?

– Nu, sora mea a avut grijă de asta.

Făcu o pauză.

– M-am întâlnit cu învățătoarea ei ca să discutăm despre situația ei școlară. Avea ceva pentru mine. Le dăduse o lucrare intitulată „discurs public" pe un subiect liber ales de către elevi, și-i înregistrase.

– Pariez că jumătate din ei au fost prea timorați ca să se poată exprima.

– Ai dreptate.

– Dar nu și Martha.

– Nu și fetița mea ! declară el maimuțărindu-se în timp ce dragostea și mândria i se citeau în priviri.

– Despre ce a vorbit ?

– Despre mine.

Era o plăcere să-l vezi atât de bucuros și mândru.

– Sper că a vorbit numai despre calitățile tale ! îi aruncă Andrea pe un ton degajat.

I-ar fi făcut plăcere să asculte înregistrarea, să afle ce spunea Martha despre tatăl ei. Dar nu îndrăznea să-l roage pe Lex : era ceva ce le aparținea doar lor. Se simți contopită deodată de un profund sentiment de solitudine și de invidie.

– Vrei să asculți înregistrarea ? propuse el.

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Andrea.

– Oh !... Eu... nu cred că...

Îi citea oare gândurile ?

– Am banda aici, la mine. Vrei s-o asculţi ? repetă el.

Oferta părea sinceră.

– Nu te deranjează ? întrebă ea cu timiditate.

– Sigur că nu !

Alergă în camera lui şi se întoarse cu o casetă şi cu micul casetofon al Sylviei.

Cu voce tare şi limpede, Martha anunţă publicului tema pe care se hotărâse s-o trateze.

„Tatăl meu este în Bolivia şi asta este foarte departe. Şi eu am locuit acolo, dar acum nu se mai poate pentru că trebuie să merg la şcoală, deci locuiesc la mătuşa mea, cu unchiul meu şi verişoara mea."

Felul în care Martha îşi trase răsuflarea îi făcu să zâmbească pe Lex şi Andrea.

„Tatăl meu este doctor, dar nu ca cei la care te duci când eşti bolnav. Este un doctor deosebit. E greu de explicat. El... el încearcă să-i împiedice pe oameni să se îmbolnăvească".

Se auziră râsete în clasă.

„Acolo unde lucrează, sunt oameni foarte bolnavi. Sunt mulţi indieni, dar nu au pene pe cap. Ei arată ca toată lumea, poartă pantaloni şi pălării mari. Sunt săraci şi nu se îngrijesc când sunt bolnavi, pentru că doctorii sunt departe şi pentru că le este frică de doctorii.".

Îşi trase din nou răsuflarea, apoi făcu o scurtă pauză.

„Indienii nu prea au ce mânca şi oamenii care lucrează cu tatăl meu îi ajută să cultive pământul pentru a avea mai multă hrană. Tatăl meu spune că dacă mănânci bine, nu te îmbolnăveşti. Dar prietenei mele in-

diene nu-i place ce cultivă şi atunci nici nu vrea să pună gura. Ei îi plac doar cartofii."

Martha scoase un oftat profund.

„Nu ştiu ce-o să se întâmple. Tata le cere oamenilor să-şi aducă copiii, ca să le facă injecţii, ca să nu se îmbolnăvească, dar asta nu le place. Ei cred că e vrăjitorie."

Râsete în clasă.

„Asta nu e de râs !"

În faţa indignării micuţei, râsetele încetară imediat.

„Sau poate, reluă ea şovăind, este de râs, dar nu-l va face să râdă pe tata".

Andrea îl privea cu atenţie pe Lex : cu capul plecat, îşi cerceta cu atenţie mâinile, în timp ce un surâs îi rătăcea pe buze.

„Deci, tatăl meu este cu adevărat deosebit. Mătuşa mea îmi vorbeşte mult despre el şi spune că trebuie să fiu mândră de el. O să se întoarcă în vacanţa de vară şi o să fim împreună."

Un oftat profund.

„Ce mult e !"

Lex opri casetofonul şi o privi surâzând pe Andrea. Ea ezita să vorbească. Acest mic discurs nu fusese prea sentimental dar o emoţionase profund. Ascultând-o pe Martha, ea îşi imaginase ochii scânteietori, chipul plin de viaţă, bărbia ei mândră împinsă înainte. Ce fetiţă curajoasă.

– Este şi ea foarte deosebită, murmură în sfârşit Andrea.

Surâsul lui Lex se accentuă.

– Bineînţeles, doar este fata mea !

Curând, Andrea nu mai fu silită să rămână în pat. Totuşi, chipul ce-l vedea în oglindă era palid, tras, cu ochii mari, cu părul tern şi fără viaţă. Ce nedreptate !

bombăni ea, cuprinsă deodată de iritare. Nu reușea să înțeleagă de ce Lex nu-și lua picioarele la spinare ! Dimpotrivă chiar, părea să-i facă plăcere să se ocupe de ea.

– Nu te plictisești ? întrebă ea într-o zi. Compania mea nu este foarte agreabilă !

Lex făcu o grimasă și răspunse :

– Nu e chiar ceea ce așteptam, venind aici, dar nu-mi pierd speranța.

Andrea oftă.

– Fii fără grijă, adăugă el, totul se va rezolva. Arăți deja mai bine.

– Vrei să spui că am arătat și mai rău ?

– Mult mai rău.

Cât era de romantic !

– Am chef să ies, declară ea, brusc enervată. Să merg la cinema, oriunde, nu mai suport să stau închisă.

– Bine, o să vedem mâine.

– Nu, în seara asta.

Răspunsul lui Lex fu calm dar categoric :

– Nici nu poate fi vorba.

– Dar mă plictisesc ! am citit deja un teanc de cărți și de reviste. Vreau să fac altceva !

– Foarte bine ! Să facem deci altceva.

O luă în brațe și o sărută cu înflăcărare. Surprinsă, Andrea încercă să se desprindă.

– Lex ! O să te molipsești de gripă !

– Exclus, medicii sunt imuni, nu știai ? De altfel, ești aproape vindecată și m-am săturat și eu de situația asta.

O strânse din nou la piept. Ea se simți vibrând, plină de viață și de iubire. Îl iubea...

– Te mai plictisești ? îi șopti el în căușul urechii.

– Nu-ți mai râde de mine, suspină ea.

Ghemuită la pieptul lui, cu capul pe umărul lui, era extrem de fericită.

– Profiți de slăbiciunea mea...

– Și tu nu te poți apăra, adăugă el pe un ton glumeț.

Ea tăcu îndelung apoi răspunse :

– Nu împotriva unui bărbat ca tine.

Glasul ei era abia șoptit. O auzise oare ?

– Andrea, înțelege că nu sunt aici pentru o aventură trecătoare.

– Sunt convinsă...

– Mă crezi, orice ar fi ?

– Da !

Cum s-ar mai putea îndoi de el, după tot ce spusese și făcuse ?

– Mulțumesc, murmură el grav silind-o să-l privească.

Îi cercetă chipul zâmbind.

– Ți-am adus un pic de culoare în obraji !

– Firește ! Ești doctor.

– Metodele mele nu sunt chiar tradiționale, dar nimic nu este prea mult pentru tine. Acum trebuie să te odihnești !

A doua zi, vineri, Andrea își regăsise toate puterile. Mai era puțin palidă, dar asta se putea remedia ușor. Luni plecă Lex, și ea făcu un duș, își spălă părul și-l uscă. Acesta își recăpătă imediat aspectul strălucitor. Își puse niște pantaloni călduroși și un pulovăr gros de lână, a cărui culoare albastră se potrivea perfect cu ochii ei. Hotărâse să se facă frumoasă pentru weekend. Un pic de ruj, rimel, un strop de fard pe pomeți și transformarea era gata !

„Minunat !" își spuse ca privindu-se în oglindă. „Absolut minunat !"

Apoi adăugă oftând :

– În sfârșit, mi-am dat silința...

Era în culmea bucuriei și nerăbdării, ca la prima întâlnire. „El pleacă duminică !" răsuna o mică voce interioară. „Păstrează-ți calmul, nu-l vei mai vedea luni de zile ! Uită-l." Dar ea nu asculta. Îl iubea și el era încă aici, era singurul lucru important.

O ciocănitură ușoară la ușă îi întrerupse cursul gândurilor. Era Ria, îmbrăcată cu un pulovăr uzat și cu blugi spălăciți.

– Bună, Ria : Intră ! Nu te-am mai văzut de mult.

– Ce noroc, nu ?

Fără să bage de seamă această replică plină de amărăciune, Andrea o invită să ia loc și-i oferi o cafea. Dar Ria o însoți în bucătărie.

– L-am văzut pe prietenul tău plecând și m-am gândit că pot urca. A stat toată săptămâna ?

Andrea turnă apa în cafetiera electrică.

– Da, răspunse ea liniștită.

– E tipul care a fost anul trecut, nu-i așa ? E superb !

Andrea strânse pumnii. O irita profund s-o audă vorbind astfel despre Lex.

– Îndrăgostită ? se interesă Ria zâmbind. Trebuie că ai petrecut o săptămână minunată !

– Într-adevăr minunată ! replică ea. Nu m-am dat jos din pat.

Ria holbă ochii.

– Glumești ?

– Nu, deloc. Am avut gripă.

Luă două cești, laptele și zahărul și le puse pe o

tavă. Erau și niște bisuiți pe undeva. Îi descoperi în cutia de pâine, unde-i pusese Lex.

– Vino, spuse ea luând tava. Hai în salon. Unde e copilul ?

Ria se cufundă în fotoliu oftând.

– Are grijă mama de el în dimineața asta.

– Deci, ai puțin timp pentru tine.

– Oh, mi dau lipsă de timp ! Bărbatul meu iese în fiecare seară cu prietenii lui, cel puțin așa pretinde !

Duse ceașca la gură.

– Cafeaua ta e delicioasă ! Hai, povestește-mi un pic de Adonisul tău. Mor de curiozitate.

– Nu cred că vreau să vorbesc despre el.

– Mă așteptam la asta !

O oră mai târziu, Ria închise ușa în urma ei, nu înainte de a împrumuta o cană de orez și câteva reviste.

*

* *

Lex reveni spre seară, cu o cutie cu două prăjituri enorme.

– Atâta zahăr ! exclamă Andrea. Otravă pentru organism.

– Dacă nu le vrei, poți să le arunci !

– Nici nu poate fi vorba.

– De ce trebuie să ne refuzăm totul ? La urma urmei, sărbătorim vindecarea ta. Hai, să facem niște ceai sau cafea...

Restaurantul unde o invitase în seara aceea era cald și primitor. Au fost conduși la masa lor și au comandat băutura. Fața de masă albă, argintăria, florile proas-

pete, iluminația discretă... ce lux! Fără să vrea, Andrea oftă și Lex începu să râdă.

– Ești ușor de făcut fericită, observă el.

Ușor? Invitația asta îl costase probabil o avere!

– Știi ce-mi place la tine? adăugă el privind-o fix.

– Nasul.

Oh, acest mic nas cârn!

– Ai un nas destul de drăguț, n-am ce să-i reproșez!

El făcu o pauză.

– Ceea ce-mi place cel mai mult la tine sunt ochii i sunt cu adevărat minunați!

El îi luă mâna.

– Sunt onești, fără ascunzișuri. Este ceea ce apreciez la tine: ești loială, nu te ascunzi, spui întotdeauna ce gândești, fără cel mai mic subînțeles.

Inundată de fericire, tânăra nu-și dezlipea privirea de el.

– Mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc.

Fu o masă excelentă. O savurară tacticos, flecărind și privindu-i pe ceilalți dansând.

– Îmi acordi acest vals? întrebă Lex, după aperitive.

Ea acceptă cu entuziasm. Dansară într-o contopire totală. Cu pleoapele lăsate, Andrea se abandonă magiei momentului. Se simțea la locul ei, la adăpostul brațelor lui Lex. Ardea de dorința de a-i mărturisi dragostea, dar simțea că el nu este încă pregătit s-o asculte.

– Se pare că-ți place dansul acesta, îi murmură el la ureche.

– De fapt, răspunse ea ridicând fața spre el, prefer muzica ritmată.

– Nu te cred...

– De ce ?

– De-aia...

Revenîră la masă şi terminară cu o cafea tare. Andrea lăsă să-i scape un suspin de satisfacţie. În faţa ei se găsea bărbatul pe care-l iubea ; îi examină trăsăturile de-acum familiare, părul negru şi tâmplele argintii, ochii, altădată plini de disperare, astăzi surâzători. Dintr-o dată, inima i se strânse. El pleca luni ! Poate că nu se vor mai revedea niciodată. Bolivia era o altă lume şi atâtea lucruri puteau interveni...

Ea luă ceaşca şi sorbi o gură de cafea.

– Unde ai să te stabileşti la întoarcere, în vara asta ? se interesă ea.

El înălţă din umeri.

– Acolo unde voi găsi un post compatibil cu nevoile Marthei. Nu mai vreau să fiu departe de ea. Avem nevoie de o viaţă normală amândoi.

O viaţă normală, fără soţie, fără mamă !

Lex tot nu-i spusese nimic despre soţia lui. Andrea nu ştia nimic despre ea, nici măcar numele. De multă vreme, întrebarea rămăsese nerostită, aşteptând momentul propice... Îl contempla, sigură de iubirea ei, convinsă că trebuie să-i cunoască viaţa trecută, petrecută alături de o altă femeie.

Privirile lor se întâlniră şi păru că el îi ghiceşte gândurile.

– Ce te preocupă ? întrebă el cu voce blândă.

Inima Andreei bătu cu putere. Se temea să nu facă un pas greşit, să nu distrugă armonia ce domnea între ei, dar trebuia să ştie.

Cu gura uscată, privindu-l drept în ochi, ea murmură :

– Lex, vorbeşte-mi despre soţia ta...

CAPITOLUL VII

– De ce ?

– Faptul că nu știu nimic despre ea mă deranjează.

Se porni dintr-o dată :

– Săptămâna asta... am învățat să ne cunoaștem, mi-ai vorbit de tine, de fiica ta, de munca ta... Dar a rămas ceva nerostit... și nu cred că voi reuși să te cunosc cu adevărat dacă nu știu nimic despre soția ta și despre viața voastră împreună.

Un calm imens puse stăpânire pe Andreea : dacă el nu-i putea mărturisi totul, nimic altceva nu avea importanță.

– De aceea mi-ai povestit despre viața ta împreună cu soțul tău ?

– Da... spuse ea ezitând. Trebuia să înțelegi că formam un cuplu. Bart a reprezentat o parte importantă a existenței mele, și nu-l pot uita.

Ea îl privi fără să clipească.

– Această parte îi va aparține pentru totdeauna.

Mâinile lui Lex o strânseră ca o menghină. Nu-i răspunse, dar o privi într-un fel aparte, ca și cum ar fi făcut o descoperire decisivă. După o lungă tăcere, se ridică.

– Să dansăm, zise el cu voce răgușită.

O apucă strâns, ca și cum s-ar fi temut să nu-i scape. Muzica îi învălui, senzuală și languroasă, și Andrea se abandonă în brațele lui Lex.

La sfârșitul dansului, se desprinseră cu regret.

– Să ne întoarcem acasă, murmură el.

Drumul cu taxiul dură câteva minute. Urcară încet scările, făcând să geamă bătrânele trepte de lemn. După ce-și scoaseră paltoanele, Lex o trase pe tânără pe divan, îi prinse fața în palme și o sărută scurt.

– Acum, am să-ți vorbesc despre Anja.

– Anja...

Andrea repetă numele, dulce și feminin, ca și cum ar fi vrut să se obișnuiască cu sonoritatea lui.

– Spune-mi cum arăta, te rog...

– Păr arămiu, ochi cenușii, un pic mai înaltă ca tine. Nu era frumoasă în sens clasic, dar, pentru mine, era cea mai frumoasă. Avea un caracter voios, plin de viață și părea mereu fericită, cel puțin așa a rămas în amintirea mea. Probabil că nu era mereu așa, dar eu nu-mi amintesc.

Cufundat în amintiri, el tăcu o clipă și strânse mâna Andreei.

– O iubeam, reluă el cu jumătate de voce, o iubeam ca un nebun.

Urmă un șuvoi de cuvinte, de fraze pline de iubire. Era ca și cum acest torent, mult timp încătușat, așteptase și el momentul să izbucnească...

Andrea nu-l întrerupse nici un moment. Stând liniștită alături de el, se lăsă pătrunsă de povestirea lui și încerca să și-o imagineze pe tânăra roșcată care fusese soția lui și mama copilului lui, acea fetiță cu ochi strălucitori și chip luminos.

– În primele luni de sarcină, povesti el, Anja a fost bolnavă mereu, de dimineața până seara. Nu putea re-

ține nici un aliment și nici un medicament nu părea să-i folosească. Aveam impresia că totul era din vina mea, că eu eram cel ce o făcea atât de nefericită.

Surâse.

– Stăteam acolo, cu toate diplomele și cu toată știința mea, plin de romușcări și de revoltă în fața suferințelor ei. Într-o bună zi, cu ajutorul lui Dumnezeu, totul s-a terminat : putea din nou să mănânce și a început să se rotunjească.

Râse din nou.

– Cât era de frumoasă !

Continuând să-i țină mâinile între ale sale, Lex schiță o strâmbătură de nemulțumire.

– Vrei într-adevăr să afli toate astea, Andrea ?

Aceasta încuviință din cap.

Emoții confuze, stranii se strecurau în sufletul ei : ea, Andrea, era îndrăgostită de acest bărbat, totuși îl asculta vorbindu-i despre iubirea lui pentru altă femeie. Era pe cât de dureros, pe atât de absurd. „Iubește-mă ! Iubește-mă așa cum ai iubit-o pe ea !" Aceste vorbe răsunară în mintea tinerei femei, dar ea nu se putea resemna să cerșească iubirea lui Lex : trebuia ca acesta să i-o ofere nesilit.

Lex reluă povestind despre nașterea fiicei sale, despre anii ce au urmat, despre traiul lor în Bolivia. Amintirile se succedau într-un vârtej de bucurie și iubire.

– Anja avea obiceiul să circule cu un pahar de apă minerală în mână. Bea de dimineața până seara. Îi găseam paharele peste tot, în baie, în cameră, în mașină. Asta mă scotea din minți, și ea râdea de mine. Nu aveai de unde cumpăra apă în locul acela, trebuia adusă cu camionul de la La Paz !

O privi pe Andrea cu un surâs trist.

– După moartea ei, paharele împrăştiate prin casă au dispărut. Cât aş fi vrut să le văd, atunci ! Le căutam peste tot, ca să mă conving că ea trăia încă.

Andrea întoarse capul. Ochii i se umplură de lacrimi şi îi închise, iritată. Cine o obligase să asculte povestea unei iubiri trăite şi apoi pierdute ?

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Deschise robinetul şi, cu mâna tremurând, bău un pahar cu apă, apoi respiră profund, înainte de a reveni în salon. Când se aşeză la loc, lângă Lex, acesta o privi îndelung dar nu spuse nimic.

– Nu mi-ai spus cum a murit, murmură Andrea.

– Într-un accident. Îi plăceau plimbările lungi şi, în energia ei debordantă, nu se lăsa intimidată de înălţimi. În zona unde locuiam existau cărări ce străbăteau munţii, pe marginea prăpăstiilor. Probabil a alunecat şi a căzut...

Vocea i se răci.

– Am găsit-o a doua zi. Avea coloana vertebrală ruptă, probabil că a murit instantaneu.

– Oh, Doamne ! exclamă Andrea, copleşită.

Lex o privi dintr-o parte, cu privirea din nou golită de expresie.

– Da, un adevărat coşmar. Nu încetam să-mi spun că e prea oribil ca să poată fi adevărat. Nu puteam să cred !

– A fost într-adevăr un accident ? Nu te-ai gândit că poate a fost împinsă ?

– Ba da, m-am gândit, răspunse el pe un ton amar. Aproape că mi-am dorit să fi fost aşa pentru a-mi putea da frâu liber furiei şi dorinţei de răzbunare. Dacă ar fi fost cineva vinovat, aş fi putut cel puţin să-l găsesc, să-l strâng de gât...

Oftă profund.

– Dar nimic nu dovedea că ar fi fost un gest criminal. Nu exista nici un mobil, nici o dovadă. Era un simplu accident.

Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Se opri în faţa reproducerii după Monet, contemplând-o în tăcere. Cu toate acestea, Andrea ştia că n-o vedea şi că imaginile ce se întretăiau în închipuirea lui erau departe de calmul senin al tabloului.

Apropiindu-se de el, îi atinse uşor umărul.

– Îţi mulţumesc că mi-ai povestit toate acestea...

Un surâs apăru pe buzele lui Lex şi, clătinând din cap, spuse :

– Nu, eu îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat. Nici o altă femeie n-ar fi făcut-o.

– Acum îmi dau seama, urmă el, în ce măsură aveam nevoie să vorbesc despre ea, de traiul nostru comun. Şi ai dreptate : o parte din mine îi va aparţine pe veşie. Tu înţelegi asta şi îţi sunt recunoscător.

O prinse deodată în braţe şi o strânse cu putere.

– Andrea, murmură el. Oh, Andrea !

Dar vocea i se frânse. Tânăra îl simţi crispându-se şi-l îmbrăţişă, la rândul ei. Încet, Lex se destinse, apoi se îndepărtă, trecându-şi o mână prin păr.

– Eşti obosită, declară el. Trebuia să dormi de mult. Ce fel de doctor sunt şi eu ?

Era într-adevăr obosită, atât fizic cât şi psihic.

– Da, mă duc la culcare...

– Somn uşor, îi spuse el sărutând-o tandru.

– Noapte bună.

Stând pe întuneric în camera ei, Andrea trăgea cu urechea la paşii lui Lex, care se mişca în cealaltă cameră. Era copleşită de mărturisirile lui ; înţelegea din felul în care o evocase pe Anja, din durerea ce se citea în ochii lui, că nu se împăcase cu gândul morţii ei.

Cu un gest iritat, Andrea își șterse obrajii plini de lacrimi: îl iubea pe Lex... dar nu putea spera nimic până când el nu se împăca cu trecutul. Oricât de profunde ar fi sentimentele lui pentru ea, nu se puteau compara cu iubirea, cu pasiunea ce le încercase pentru Anja.

A doua zi, Lex vru să facă niște cumpărături, să ia niște cămăși și pantofi.

– Vino cu mine, îi ceru el. Am nevoie de sfatul tău.

– Dar nu mă pricep absolut deloc!

– Cum așa? se miră el. Să nu-mi spui că n-ai cumpărat niciodată haine pentru soțul tău!

– Niciodată. Eram soția lui, nu mama lui. Își alegea singur cămășile.

– Ce bărbat excepțional!

– Exact, surâse Andrea. Și avea și foarte mult bun-gust.

– Și în materie de femei?

– Firește, pentru că m-a ales.

– Câtă siguranță!

Andrea plecă ochii. Vor ajunge oare, într-o zi, să vorbească cu aceeași dezinvoltură despre Anja, să-i rostească numele fără ca suferința să-i întunece privirea? Va trece mult timp, gândi ea, dar oare nu se schimbase el deja foarte mult?

Era o zi frumoasă, senină și însorită. Străzile, pline de lume, erau animate și vesele. Vrăjită, Andrea ar fi vrut parcă să danseze. Lex îi împărtășea veselia, râzând cu ea și prinzându-i mâna în fiecare clipă.

Întorși acasă, seara, Lex o sărută cu înflăcărare. Andrea se lipi de el simțindu-se în al nouălea cer. Cât îl iubea! Ziua aceasta minunată nu se putea încheia atât de repede...

Dar Lex se desprinse de ea. Strângându-și pumnii, tremurând neliniștită, ea făcu un pas spre el, dar se opri ezitând când îl văzu clătinând din cap, cu o mișcare aproape imperceptibilă.

Copleșită, tânăra se lăsă să cadă, fără o vorbă, în fotoliu.

– Andrea... ziua asta a fost desăvârșită... N-aș vrea ca, mai târziu, să regreți ceva.

– Să regret ? Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva ?

– Nu știu, replică el cu o voce inexpresivă. Poate că eu ar trebui să-mi reproșez că am profitat de situație, pentru ca mai apoi să te las singură în acest mic apartament, acum, când ai atâta nevoie de dragostea unui bărbat. În timp ce eu sunt din nou nevoit să dispar...

Andrea simți un nod în gât : se gândea la ea, dorea s-o protejeze !

– Sunt perfect capabilă să-mi asum responsabilitățile, Lex. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Nu ? Trebuie să mă preocup, deci, chiar de mine, de dorințele mele, de sentimentele mele ? Voi pleca poimâine și vreau ca despărțirea să fie ușoară pentru amândoi.

Ce se putea răspunde la asta ? Ea își îngropă chipul în palme. De ce trebuia să se întâmple asta ? Toți acești ani de singurătate... Iată că iubea din nou, iar bărbatul iubit se pregătea s-o părăsească !

– Ridică-te, Andrea !

O obligă să se îndrepte. Citi în ochii lui aceeași tristețe. Apoi, strânsoarea lui slăbi.

– Te rog, murmură el, du-te să te culci !

Sosi și ultima zi de ședere a lui Lex. Era inevitabil și acest fapt le întunecă bucuria ultimelor momente petrecute împreună.

„Ultima oară", își repetă Andrea urcând scările în acea seară. „Ultima oară"...

Lex descuie ușa și se trase la o parte pentru a-i face loc să intre. Se dezbrăcară, apoi el aduse a sticlă de vin și două pahare. Andrea se așeză în fotoliul de bambus.

– Vino lângă mine, o invită Lex pe divan.

Tânăra îi dădu ascultare. El o îmbrățișă și începu s-o mângâie pe păr.

– Ești tăcută. N-ai mai scos o vorbă de când ne-am urcat în taxi.

– Nu știu ce să spun, murmură ea.

– Atunci, ascultă-mă. Mai întâi, mă bucur că am venit, pentru că te-am putut cunoaște mai bine. Apoi, mi-ar face plăcere să ne reîntâlnim la vară ; aș vrea să revin să te văd.

Cu un efort imens, ea reuși să-i zâmbească.

– Da, de acord.

– Deci, rămâne stabilit.

El se ridică și puse un disc. Muzica umplu încăperea. Surprinsă la început, Andrea sări brusc în picioare. În mișcare, răsturnă paharul cu vin.

– N-am nici un chef să ascult asta ! exclamă ea, cu ochii fulgerând.

– Nici eu, i-o întoarse el, calm.

– Atunci, oprește discul !

– Nu !

El îi aruncă o privire de nepătruns, întinse mâna și micșoră volumul muzicii. Tânăra se îndreptă spre divan.

– Andrea, murmură el trăgând-o spre el. Știu că ești perfect capabilă să decizi pentru tine. Dar, în seara asta, te rog să faci cum spun eu.

Făcu o pauză.

– Tu te duci în patul tău şi eu în al meu.

– Ai dreptate, replică ea.

Prin ce miracol izbutise să vorbească cu o voce atât de calmă ? Fără să-i arunce vreo privire, se desprinse din îmbrăţişarea lui, luă sticla şi paharele goale şi le duse la bucătărie. Se străduia să-şi înăbuşe orice emoţie.

– Mă duc să mă culc, îl anunţă ea.

– Noapte bună, Andrea.

Dar când trecu prin faţa lui Lex, acesta întinse mâinile şi o trase spre el. O sărută cu o înflăcărare aproape sălbatică, apoi o lăsă, fără un cuvânt. Tot fără un cuvânt, ea se îndreptă spre camera ei, fără să mai treacă prin baie.

Îndată, Lex dădu muzica mai tare, făcând-o să urle aproape.

Întinsă în pat, pe întuneric, chinuită de muzica ce aproape că o lua pe sus, Andrea îşi înfundă capul în pernă şi-şi astupă urechile.

Nu voia să facă dragoste cu ea !

Îi venea să plângă de disperare, în singurătatea ei, cu atât mai greu de suportat, cu cât îl ştia pe Lex la doi paşi de ea.

Brusc, muzica încetă. Apoi îl auzi pe Lex intrând în camera lui şi plimbându-se de colo-colo. Un scaun scârţâi pe parchet, apoi se lăsă liniştea. Lex se culcase.

O jumătate de oră mai târziu, Andrea tot nu izbutise să adoarmă. Deodată, auzi un zgomot în camera alăturată.

Andrea îşi ţinu răsuflarea. Văzu uşa deschizându-se încet, şi silueta întunecată a lui Lex înaintând spre ea. Închizând ochii îşi ascunse faţa în pernă.

– Andrea ?

– Da, răspunse ea cu o voce înăbuşită.

El se așeză pe marginea patului și o mângâie pe păr.

– Iartă-mă...

– Pentru ce ?

– Pentru că te fac să suferi.

– Nu sufăr, minți ea.

El rămase tăcut multă vreme.

– Andrea, te doresc... din toate puterile. De când m-am întors.

Îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Ridică-te, îi ceru el cu blândețe.

Ea îi dădu ascultare, cercetându-i cu atenție chipul, pe întuneric.

– De ce nu vrei să rămâi cu mine ?

– Dar vreau, iubita mea, atât de mult, încât simt că înnebunesc. Dar încerc să te fac să înțelegi de ce nu e posibil, și apoi... ești atât de tânără !

– Cum ?! exclamă ea, fără să-i vină să-și creadă urechilor. Tot ce ne-am spus, tot ce am făcut, nu are nici o importanță pentru tine ?

– Ba da, dar ai suferit atât de mult, nu te pot răni din nou.

– Sunt majoră, nu poți fi responsabil pentru mine.

El surâse cu tristețe.

– Dar sunt responsabil pentru mine. Nu se intră astfel în viața unei femei.

Făcu o pauză. Rămasă fără grai, Andrea plecă privirea ; adineauri se simțise respinsă, totuși, în tot acest timp el nu se gândise decât la ea, punând interesele ei mai presus de ale lui.

– Andrea ?

Îi ridică bărbia și își cufundă privirea într-a ei.

– Mi-ai oferit atât de mult ! N-aș vrea să plec cu sentimentul că am întrecut măsura.

– N-ai luat nimic fără voia mea. Tot ce ți-am dat, a fost din inimă, nesilită de nimeni.

– Oh, Andrea ! șopti el trăgând-o spre el. Mă faci să-mi pierd mințile !

O strânse atât de tare încât ea aproape că-și pierdu respirația. Când strânsoarea lui slăbi, el o privi cu atâta intensitate încât Andrea fremătă.

– E prima oară când mi se întâmplă așa ceva !

– Da, răspunse ea ușurel. Îmi închipui că n-ai mai încercat până acum, să te silești să nu faci dragoste cu o femeie pe care o dorești !

– Tu nu ești doar o femeie pe care o doresc.

Ea coborî pleoapele. Liniștea care-i învăluia vibra de o emoție aproape palpabilă.

– Andrea, am înnebunit oare ? o întrebă el cu o tandrețe infinită.

– Da, ai înnebunit. Știi foarte bine că nu-mi poți face nici un rău.

– Sărută-mă, o imploră el cu o voce răgușită, sărută-mă.

Atunci, dând frâu liber dorinței, ea îl sărută iar el îi răspunse sărutând-o cu patimă.

– Nu mă părăsi, murmură ea. Te implor, rămâi cu mine.

Lex nu răspunse. Cuvintele nu-și mai găseau locul, nu mai exista nimic în afara trupurilor lor contopite în aceeași dorință arzătoare. Fu o îmbrățișare tăcută și pătimașă, înnebunitoare, aproape disperată.

Mai târziu, Lex îi sărută fruntea și ochii tinerei femei.

– Oh, murmură el, ești minunată !

Andrea nu se mai simțise atât de copleșită de multă vreme. Atunci, inexplicabil, începu să plângă.

Lex o strânse în brațe.

– Oh, iubita mea, iartă-mă ! Nu plânge, te rog.

– Nu-i nimic, bâigui ea.

Se strădui să oprească şuvoiul lacrimilor dar dură mult timp până izbuti. Istovită, se cuibări la pieptul lui.

– Andrea, spune-mi ce te necăjeşte...

– Nu-i nimic, repetă ea cu voce tremurătoare. Începusem să cred că... că nu mai sunt vie.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Lex îi cuprinse faţa şi o sili să-l privească.

– Cum aşa ?

– N-am mai făcut dragoste de când a murit Bart. Pur şi simplu n-am putut.

Amintirea lui Bart se strecura întotdeauna între ea şi bărbaţii pe care-i întâlnea. Nici unul dintre ei nu se putea compara cu el. În afară de Lex.

Acesta o privi îndelung.

– De ce ?

– N-am vrut niciodată. Şi apoi, erau mereu obstacole.

– Amintiri ?

– Da.

– Şi în seara asta ?

– Nici o amintire...

Ea ezită înainte de a adăuga :

– Te doream pe tine şi doar pe tine.

– Şi eu, Andrea, şi ăsta este lucrul cel mai minunat !

*

* *

Când Andrea se trezi, Lex nu mai era lângă ea. În patul pustiu, ea încercă un sentiment de părăsire şi singurătate. Ar fi vrut să se trezească alături de Lex, ală-

turi de el pentru tot restul zilelor ei. Dar el o va părăsi azi. Îi va face o vizită fiicei lui, la Apeldoorn, apoi va lua avionul spre America de Sud. Până la întoarcerea lui, se puteau întâmpla multe. Poate nu se va mai întoarce niciodată...

Gândul acesta era de nesuportat. Trăgându-şi pătura peste cap, ca şi cum ar fi vrut să înlăture realitatea, ea închise ochii.

Un zgomot uşor o făcu să ridice pleoapele. Lex se afla lângă pat, ţinând un pahar în mână.

– Te-ai trezit, în sfârşit ? Bună !

Andrea se ridică în capul oaselor şi surâse.

– Bună ! Cum mă mai răsfeţi, murmură ea, întinzând mâna spre pahar.

În ochii lui licări o lumină caldă şi iubitoare : amintirea nopţii petrecute împreună. Dintr-o dată, obrajii ei fură cuprinşi de roşeaţă.

– Iubita mea ! exclamă el, amuzat. Ce-i cu tine ?

Fu cât pe-aci să se înece cu o înghiţitură de ceai.

– Nu râde ! Nu râde de mine !

– Dar îmi place să te văd încurcată. Nimic nu e sigur cu tine !

Aşezându-se pe marginea patului, se aplecă spre ea, cu un aer grav, de data asta.

– Cum te simţi ?

– Bine, răspunse ea cu simplitate.

– Nici un regret ?

Andrea clătină doar din cap, de teamă ca vocea să nu-i trădeze sentimentele. Cum ar fi putut să regrete că-l iubeşte ?

Lex se îndreptă în timp ce ea îşi termină ceaiul, apoi îi luă cana din mână.

– Andrea, începu el pe un ton solemn, înainte de a pleca aş vrea să-ţi spun câteva lucruri.

– Da...

– În ceea ce privește noaptea trecută... aș vrea să-ți mulțumesc pentru încrederea ta, pentru sinceritatea ta. E cel mai frumos dar ce poate fi oferit.

Sub privirea lui plină de iubire, fata simți că obrajii îi luau foc și că inima stă să-i sară din piept.

– Am vorbit de responsabilități, îți amintești ? Ei bine, va trebui să împărțim riscurile.

Făcu o pauză și o privi cu intensitate.

– Andrea, urmă el, dacă vei descoperi că aștepți un copil, insist să aflu acest lucru.

Ea fu incapabilă să scoată o vorbă. Coborându-și privirea asupra mâinilor lor unite, se lăsă cuprinsă de iubire și recunoștință. „Se gândește la mine ! E preocupat de mine și de ceea ce mi se întâmplă !"

– Promite-mi, Andrea, promite-mi că ai să-mi spui.

– Da, îți jur. Mulțumesc, adăugă ea dintr-o suflare.

Surâzând, Lex o prinse în brațe și o strânse la piept.

– De ce-mi mulțumești ?

– Pentru că îmi dai sentimentul că sunt importantă.

– Da, iubita mea, află că ești foarte importantă pentru mine !

Din nou tăcuți, rămaseră îndelung îmbrățișați.

– Și acum, spuse el în sfârșit, desprinzându-se încet, du-te și îmbracă-te, în timp ce eu voi pregăti micul dejun. Apoi, ai să pleci la birou.

– La birou ? Dar tu pleci azi ! O să mă duc mâine !

– Nu, nu vreau să te las singură aici. Dacă voi pleca dintr-un apartament gol, nu voi avea impresia că ți-am spus adio !

În timp ce-i vorbea, zâmbea ca și cum n-ar fi vrut să-și ia în serios sentimentele. Și Andrea ura scenele de adio. Avea dreptate : munca avea s-o țină ocupată.

*
* *

Își luară rămas-bun în ușă, cu un sărut grăbit. Înainte de a o lăsa să plece, îi aminti ca va reveni în iulie. Ca să nu înceapă să plângă în fața lui, ea se întoarse repede pe călcâie și o luă la fugă pe scări.

Ajunsă în stradă, ploaia rece îi biciui obrajii.

Ziua trecu repede. Avea de făcut o grămadă de lucruri : de organizat întâlniri, de examinat un teanc de cereri...

La ora cinci, obosită, Andrea nu se mai gândea decât să se întoarcă acasă și să se culce. Nu-și recăpătase toate puterile și asta o irita.

La întoarcere, încremeni în fața ușii : nu mai era nimeni s-o aștepte. Lex plecase, Sylvia nu venise. Deschise. Vidul și tăcerea domneau în apartament ; Lex nu lăsase nici o urmă a trecerii sale prin camera perfect ordonată.

„Din nou singură" gândi ea cu inima strânsă. „Veșnica poveste a vieții mele... Nu mai suport !" Își înghiți lacrimile : va trece și peste asta, așa cum făcuse de atâtea ori ! Închise ușa încet. Intrând în bucătărie, îi atrase atenția o pată de culoare. O cuprinse amețeala și o dulce căldură o învălui : Lex lăsase ceva în urma lui...

CAPITOLUL VIII

Un trandafir roşu...

„Iubita mea Andrea, nu uita : voi fi înapoi în iulie."

Citind biletul lăsat pe masă, ochii fetei se umplură de lacrimi iar singurătatea i se păru mai puţin apăsătoare. Va reveni. De data asta, lăsase o speranţă în urma lui.

Dar era mult din ianuarie până în iulie... După plecarea lui Lex, Andreei îi trebui multă vreme să se obişnuiască din nou cu singurătatea. În apartamentul pustiu, se gândea la el, îşi analiza sentimentele încercând să le deslușească. Ajungea mereu la aceeaşi concluzie : îl iubea şi era singură, îngrozitor de singură. Se dăruise cu totul unui bărbat, care plecase, nelăsând în urma lui decât amintiri şi o nesfârşită aşteptare.

Sylvia se întoarse la sfârşitul lui ianuarie şi viaţa îşi reluă mersul obişnuit.

Andrea nu era însărcinată. Nici nu se aşteptase cu adevărat, dar se gândise la asta după plecarea lui Lex. Ce s-ar fi întâmplat dacă... şi ajunsese la concluzia că totul s-ar fi aranjat.

Îi scrise o scrisoare lui Lex. Era dificil pentru că nu-i plăcea să scrie ; cuvintele îi păreau prea primejdioase. A-i mărturisi că nu era însărcinată ar fi în-

semnat să rupă toate legăturile ce-i uneau, să-i redea libertatea. Era o hotărâre dureroasă, cu toate că ea n-ar fi vrut ca el să se simtă cumva legat, dimpotrivă, se străduise să demonstreze că e stăpână pe viața și pe opțiunile ei.

Lex îi răspunse. Ea simți că nici lui nu-i fusese ușor. Era bucuros să afle că ea se simțea bine. Și pentru el timpul trecea foarte încet, dar muncea mult. Îi povesti pe scurt despre ceea ce făcea. În ansamblu, părea a fi scrisoarea unui străin. Andrea se strădui să nu plângă. „Nu suntem străini" își repetă ea. Numai că nu știm să exprimăm în cuvinte ceea ce simțim cu adevărat. Ea puse scrisoarea astfel încât să n-o mai vadă și, de câte ori se gândea la Lex, îi apărea în minte imaginea trandafirului.

Încercă de două ori să-i mai scrie, dar nu reuși ; rupse scrisorile. Cu toate că simțea nevoia aproape dureroasă de a menține contactul cu Lex, nu reușea decât să-i istoriscască povești fără importanță. În final, mâzgăli o scrisoare scurtă despre sosirea Sylviei, munca ei, mersul vremii...

După multe săptămâni, într-o seară, găsi în sfârșit pe măsuța din salon o scrisoare de la el. O desfăcu cu degetele tremurătoare ; stilul stângaci al lui Lex lăsa să se ghicească dificultatea de a scrie și altceva decât rapoarte științifice. La fel ca ea, nici el nu reușea să-și dea la iveală sentimentele. Inima Andreei se strânse : totul era atât de inutil, atât de lipsit de speranță...

Mai târziu, ieșind din camera ei, Sylvia o anunță cu voioșie că are de gând să prepare cina.

– Ce mai face Alexandre cel Mare ? întrebă ea, după ce se așezară la masă.

Alexandre cel Mare... această poreclă stupidă o enervă profund pe fată. Nu i se potrivea în nici un fel

bărbatului pe care-l cunoscuse. Păstrase vie în amintirea ei imaginea acelei făpturi solitare, frământate, își amintea și de vizita lui din ianuarie, când o înconjurase cu iubire și grijă.

– Am spus ceva care te-a deranjat ? întrebă deodată Sylvia, cu ochii măriți.

– Cum ai găsit porecla asta ridicolă ?

– Surorile lui l-au botezat așa. Dacă e să te iei după ele, era un adevărat crai în tinerețe. Toate fetele umblau după el. Pe scurt, așa i-a rămas numele.

Apoi continuă să mănânce fără să mai amintească de vărul ei.

După ce spălară vasele, Sylvia plecă în vizită la un prieten iar Andrea își reluă lucrul la cuvertura ei din petice. Gândul ei zbura fără încetare la Lex : încă îi mai răsunau în minte cuvintele lui : „Monstrul ăsta mititel m-a făcut să mă gândesc la tine", „Ai nevoie de mine", „O iubeam, o iubeam ca un nebun", „Oh, ești minunată !", „Ce bărbat grozav, Bart ăsta !"

Îl iubea oare ?

Îl iubea îndeajuns pentru a întoarce spatele trecutului și pentru a începe o viață nouă ?

Se uita fix la bucățica de material portocaliu din mâna ei. Sutele de floricele păreau că înfloresc în fața ochilor ei, așa cum înflorea și speranța din inima ei.

O dată cu lunile aprilie și mai zilele frumoase, soarele și cerul albastru reveniră ; narcisele, lalelele și zambilele se răspândiră în tot orașul, în grădini și parcuri. Amsterdamul se pregătea pentru un nou sezon turistic și străinii începuseră deja să dea năvală.

Era momentul cel mai potrivit pentru curățenia de primăvară. Andrea se apucă de treabă împotriva voinței ei, bucuroasă că mama ei nu era prin preajmă ca să co-

menteze jalnicele ei strădanii. Dar, dacă așa era obiceiul...

Se plictisea. Zilele se scurgeau, monotone, înviorate doar de interviuri cu studenții străini.

Curând, Sylvia își făcu bagajele și plecă la Venția.

De altfel, Andrea resimțea mai puțin singurătatea căci luna iulie se apropia.

„Lex va reveni curând !"

Își regăsi dinamismul pierdut în ultimele luni. Își planifică concediul în iulie și Annette acceptă s-o mai pășuiască cu fixarea datei exacte.

Apoi sosi scrisorea lui Lex. Rupse plicul cu degetele tremurând și începu să citească cuvintele stângace scrise pe foi subțiri.

Nu va reveni. Nu în luna iulie...

Simți că îngheață. Lacrimi de furie și neputință îi țâșniră din ochi. Incapabilă să citească mai departe, mototoli scrisoarea în pumni.

„Blestemat ! Blestemat să fie pentru asta !"

Își recâștigă cu greutate suflul și se strădui să-și înăbușe plânsul. Mai bine moare decât să bocească !

Netezind scrisoarea, citi mai departe : complicații neprevăzute, funcționari prea scrupuloși, probleme cu unul din contracte... Era nevoie de șase sau opt luni pentru a rezolva totul. Nu putea fi vorba să părăsească Bolivia înainte de luna septembrie.

Septembrie ! Andrea strânse din pumni ca să nu strige sau să nu arunce cu ceva.

– Nu mai suport ! Nu mai pot suporta așteptarea asta ! gemu ea.

Se trânti pe canapea. Rămase acolo, cu ochii închiși, cuprinsă de o imensă sfârșeală.

Câteva zile mai târziu, primi o carte poștală de la

Sylvia, cu imaginea tradiţională a Veneţiei, cu canale şi gondole :

„Canalele sunt murdare, scria ea, dar şi ale noastre, aşa că nu avem ce spune. Totul e în regulă. Fiica lui Lex pleacă în Bolivia peste vară. După zvonurile care circulă în familie, el a început să-şi recapete interesul pentru femei. Cu atât mai bine ! Te sărut, Sylvia.

P.S. Nu eşti, cumva, îndrăgostită de el, nu ?"

Andrea rupse imediat cartea poştală, înşfăcă o haină de pe scaun şi ieşi. Să nu se gândească, să nu simtă, să umble... La colţul străzii, fu cât pe cei să se ciocnească cu Pieter.

– Văd că eşti deja gata ! exclamă acesta zâmbindu-i larg.

Ea îl privi fără o vorbă.

– Ce s-a întâmplat ? se nelinişti el.

– Nimic.

– Perfect. Unde mergem ?

– Nu ştiu... nicăieri.

– Am înţeles, într-acolo merg şi eu.

Cu capul plecat, ea îşi reluă mersul şi Pieter i se alătură. După un timp, ea se întoarse spre el :

– Veneai la mine ?

El aprobă din cap şi o privi cu atenţie.

– Arăţi groaznic. Vrei să bem ceva ?

Andrea ar fi vrut să rămână singură şi să meargă până la epuizare, apoi să se culce. Dar nu era nici măcar ora şase. Mai bine mergea cu Pieter la un pahar. Sau, mai bine...

– Mulţumesc, cu plăcere.

Reuşi s-o binedispună, în seara asta : întâi la bar apoi la restaurantul chinezesc unde o duse mai târziu. După ce se întoarse acasă, Andrea adormi imediat.

A doua zi, în timp ce-şi lua micul dejun, sună telefonul. Era Pieter.

– Ce mai faci ?

– Bine, răspunse ea, mirată.

– Perfect, voiam doar să ştiu. Sus inima !

– Da, mulţumesc.

Ea nu ştia ce-ar mai putea spune.

– La revedere, pe curând !

El închise.

Andrea puse şi ea, încet, receptorul în furcă. Ce laconic fusese ! Dar era mişcată de atenţia lui.

Pieter o vizită de mai multe ori. Îşi petrecea vara la Amsterdam, hoinărind prin cafenele şi prin pieţe, studiind „umorul local". Rămânea la ea ore întregi, povestindu-i istorii trăsnite şi anecdote, făcând-o să râdă. Cât era de bine să te distrezi !

Din fericire, nu încercă nici un moment să cocheteze cu ea. Andrea n-avea nici un chef de astfel de complicaţii ! Tânărul se purta cu dragoste frăţească, ca şi cum ar fi ghicit cât de chinuitoare era pentru ea această solitară aşteptare a bărbatului iubit.

Deci Lex îşi recăpătase interesul pentru femei ! „Cu atât mai bine" scria Sylvia. Cât de mult exagera ea ? Şi apoi, nu era ăsta un semn de vindecare ?

Andrea începu să şteargă praful de pe rafturile bibliotecii, cu energia disperării. Cartea poştală o obseda prin ameninţarea ei voalată iar faptul că Lex era departe o irita, o făcea neputincioasă.

Cu trecerea zilelor, se simţea tot mai cuprinsă de teamă şi nesiguranţă, simţea cum siguranţa de sine şi tăria morală o părăsesc. Chinuită de aceste incertitudini, nu izbutea să adoarmă, noaptea, decât după ore întregi de frământări. De ce se amăgise cu speranţa unui viitor comun ? Lex o iubea poate, dar era o dragoste

limitată, născută mai ales din recunoștință și admirație. Nu era ceva de durată, comparabil cu intensitatea pasiunii încercate pentru soția lui.

Cu pumnii strânși, Andrea respiră adânc : lui Lex îi trebuia cineva mai plin de viață, mai deschis. Ea nu avea nimic comun cu acea femeie energică și plină de viață care fusese soția lui. Ei îi plăceau lectura, liniștea, reflecția. Era mai curând o femeie de casă.

Plicticoasă...

Cu răsuflarea tăiată, rămase un moment împietrită de șoc. Apoi repetă acest cuvânt : plicticoasă... plicticoasă !

Deodată, o năpădi furia : oare nu mai avea pic de încredere în sine ? Nu mai rămăsese nimic din siguranța ei ? Nu era deloc plicticoasă ! Nimeni nu-i reproșase așa ceva ! Însuși Bart ar fi putut alege dintr-o duzină de fete, una mai frumoasă și mai inteligentă ca alta. Și totuși o alesese pe ea, pe Andrea !

Se strâmbă. „Sunt obosită" își spuse ea, am nevoie de concediu...". Câteva săptămâni în Spania sau în Italia, pe o plajă fierbinte, în compania unui tânăr frumos care s-o acopere cu flori și complimente și totul va reintra în normal. Nu se simțea, însă, capabilă de o asemenea aventură. Mai degrabă, ascunsă în podul ei, se cufunda în așteptare și neliniște...

Își amână concediul în septembrie, spre marea ușurare a Annettei. Iulie era o perioadă foarte agitată, în care studenții străini care soseau se încrucișau cu olandezii plecând în străinătate. Oricât de bine ar fi organizat totul, tot se mai iveau probleme neprevăzute : de schimbat o oră de plecare, de anulat o sosire, din cauza unui picior rupt sau a unei apendicite. Septembrie, dimpotrivă, era mai liniștit.

Răspunzând scrisorii lui Lex, Andrea îi scrise că regretă întârzierea și că aflase că Martha va sosi în Bolivia pentru a petrece vara acolo. În concluzie, spera să-l vadă la Amsterdam, în septembrie.

Trecu și luna august și Sylvia reveni mai devreme decât era prevăzut, fericită și încântată.

– Sper să nu mi-o iei în nume de rău, îi spuse ea, dar mă mut.

În fața surprinderii Andreei, îi explică râzând :

– Am găsit o soluție mai bună : iubitul meu m-a invitat să stau cu el.

– Mă bucur pentru tine ! exclamă prietena ei când își reveni din surpriză.

– Mulțumesc. O să venim să te vedem, aș vrea să-l cunoști. Și dacă vei vrea să închiriezi camera, pot să-ți recomand cel puțin șase persoane care s-ar muta și mâine.

Sylvia își făcu bagajele într-o singură zi. Când se întoarse acasă, în acea seară, Andrea intră în ceea ce fusese camera prietenei sale : văzând camera pustie, patul dezvelit, biblioteca goală, i se strânse inima. Această despărțire definitivă îi accentua sentimentul de părăsire dar nu se simțea tentată să închirieze, din nou, camera. Nu se simțea în stare să se acomodeze cu o necunoscută.

„Dacă aș putea trăi în altă parte ! gândi ea. S-au petrecut atâtea lucruri aici. M-am săturat, nu-mi mai place aici !".

Deodată se auzi un ciocănit la ușă. Tânăra scoase un oftat exasperat :

– Nu ! Nu Ria, nu în seara asta !

Morocănoasă, se îndreptă spre ușă.

CAPITOLUL IX

Lex...

Împietrită, Andrea nu putu scoate un cuvânt. Încleştată de uşă ca să ţină piept ameţelii ce o cuprinsese, ea îl fixa, fără să-şi creadă ochilor, tulburată de o imensă fericire.

– Pot să intru ?

– Da, suflă ea.

Cu o mişcare rapidă, el pătrunse în încăpere, apoi se întoarse spre ea. Fata se ţinea în continuare de uşă şi privea ţintă, ca hipnotizată, trupul uriaş şi puternic al lui Lex, ochii lui întunecaţi, gura lui ce schiţa un surâs.

Dintr-o dată, nu mai suportă. Se întoarse brusc şi o luă la fugă spre camera ei, trântindu-se pe pat, scuturată de hohote de nestăpânit.

Lex o ajunse într-o clipă. O ridică şi o strânse îndelung la piept. Braţele sale erau o oază de linişte, primitoare... După ce ca se mai linişti, îi ridică faţa spre el, îi sărută ochii, apoi buzele şi surâzând, îi oferi o batistă.

– E o manieră foarte neobişnuită de a-mi ura bun-venit ! Credeam că o să te bucuri că mă vezi !

Ea răspunse cu un mic râs tremurat :

– Dar sunt bucuroasă, știi bine. Niciodată n-am fost atât de bucuroasă.

– Și pentru asta plângi ?

– Mi-a fost atât de teamă, atât de mult timp...

– Teamă ?

– Nu știam dacă vei mai reveni. Mă temeam că n-am să te mai văd.

La ce bun să mai ascundă adevărul ? Hohotele ei de plâns dezvăluiseră oricum totul.

– Dar ți-am promis că mă întorc, protestă el îndepărtându-i o șuviță de păr de pe umăr.

– Da, dar asta a fost în ianuarie și, în timp, lucrurile se pot schimba... la fel și sentimentele. Sunt destul de lucidă pentru a nu ignora acest lucru.

– Dar sentimentele tale nu s-au schimbat ?

Andrea clătină negativ din cap.

– De ce n-ai spus nimic ? întrebă el. Toate scrisorile alea politicoase pe care le primeam... nici un cuvânt, niciodată ! De ce nu mi-ai mărturisit că mă aștepți ?

– Nu găseam cuvintele și...

Ea ezită. Cum să se explice ?

– Nu voiam să te oblig la nimic, spuse ea în sfârșit. Tu aveai nevoie de timp.

– Pentru ce aveam nevoie de timp ?

– Pentru ca să te limpezești în legătură cu viața ta, pentru a-ți depăși durerea și furia.

Tânăra făcu o pauză înainte de a relua, cu un nod în gât :

– Nu puteam decât să aștept.

Mângâind-o pe păr, Lex o privi cu nesfârșită tandrețe.

– Ești puternică, murmură el încet, și generoasă.

– Mereu îmi spui asta.

– Pentru că este adevărat.

– Nu vreau să cred că te-ai întors doar din... din...

– Din recunoștință ?

Ea aprobă din cap :

– N-ar fi trebuit să revii decât dacă o doreai cu adevărat.

– Și iată-mă aici.

– Da...

Cu privirea cufundată în ochii lui Lex, în liniștea care-i învăluia, Andrea se simți cuprinsă de o dulce fierbințeală.

– Mi-am pus inima în palma ta, nu-i așa ? șopti ea.

– Asta te face cu atât mai dulce.

O mângâie pe obraz.

– Fii fără teamă.

Trăgând-o spre el, îi acoperi buzele cu ale sale. Ea închise ochii. El o sărută cu patimă, ținându-i capul între mâini. Un val de dorință, arzător, o cotropi... Părea că retraiește același vis, repetat în lungile luni de singurătate. Dar acum totul era adevărat : mâinile lui Lex, sărutările lui, corpul lui lipit de al ei...

– Andrea, îi șopti el la ureche, n-am încetat să mă gândesc la tine, în aceste luni, săptămâni, zile...

O îndepărtă puțin ca s-o poată vedea mai bine.

– Sentimentele mele nu s-au schimbat, o asigură el cu glas răgușit. De asta m-am întors.

Cu ochii închiși, fata se lipi de el.

– Sunt fericită...

Clipele se scurseră greu, până când Lex îi luă mâna și o trase spre dormitor.

* * *

Reîntorşi în salon, totul părea să fi reintrat în normal.

– Ai mâncat ? întrebă el.

– Abia venisem când ai bătut la uşă. O să pregătesc ceva dacă ţi-e foame.

– Nu ! Hai să luăm masa în oraş şi pe urmă să mergem să dansăm undeva.

Andrea aprobă imediat.

– N-am mai dansat de o veşnicie ! exclamă ea.

Apoi se uită în jur cu uimire :

– Dar unde sunt bagajele tale ? Doar nu te întorci la Apeldoorn în seara asta ?

– Nu ştiam cum ai să mă primeşti, aşa că mi-am lăsat valiza pe palier... Sylvia s-a întors din călătoriile ei ?

Andrea zări o sclipire jucăuşă în ochii lui.

– S-a întors ieri şi s-a mutat azi... Ştiai că nu mai e aici ?

– S-a mutat ? repetă el cu un aer nevinovat.

– Da, şi ţi-a spus asta. Nu mai face pe neştiutorul.

El începu să râdă.

– Ne-am întâlnit la Apeldoorn în weekendul trecut.

– De data asta nu ţi-a lăsat cheile. Cum ai putut descuia uşa de jos ?

– Prietena ta, Ria, mi-a fost de mare ajutor.

– Nu mă îndoiesc ! Pentru ea, tu eşti imaginea vie a seducţiei !

– Acum ştiu unde să mă duc dacă mă dai afară.

– Îţi amintesc că e căsătorită.

– Aşa e. Câte kilograme are el ?

Andrea se întoarse pufnind :

– Mă duc să mă schimb !

Douăzeci de minute mai târziu, coborau în grabă scările.

– Să mergem pe jos, propuse ea.

Se simțea plină de viață și de energie. După aperitiv și cină, transfigurată de fericire, chipul ei strălucea de o lumină interioară.

– Ochii tăi strălucesc ca două stele, îi spuse Lex în timp ce-și luau cafeaua. Mă temeam de revederea noastră...

– Te temeai ?

Ei nu-i trecuse prin cap că el ar fi putut fi neliniștit. Nu tremurase ea destul pentru amândoi ?

– Nouă luni e un timp lung. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla ? Și eu eram neliniștit...

Văzându-i chipul grav, ei îi veni să-l mângâie, să-l sărute, să-l strângă în brațe.

– Îți văd iubirea în ochi, murmură el.

– Nu râde de mine, șopti ea, roșind.

– Când mă gândesc la scrisorile tale reci... Nu te puteam recunoaște în ele. Prima...

El se întrerupse și o cercetă cu intensitate.

– Mi-am pus chiar întrebarea dacă-mi spui adevărul. Zile întregi am fost chinuit de gândul că ești însărcinată și încerci să mi-o ascunzi.

– Și atunci ?

– Îți dăduseși cuvântul. Și, cum întotdeauna te-ai dovedit sinceră, eram obligat să-ți dau crezare.

Andrea își coborî privirea în farfurie ; se neliniștise pentru ea ! Dar, mai presus decât orice, îi acordase încredere, crezuse în ea !

– Uită-te la mine, spuse el apucându-i mâna. Ăsta e adevărul, nu-i așa ?

– Da.

– Mulţumesc. Vrei să mai dansăm sau ne întoarcem ?

Andrea zări în ochii lui o mică strălucire fierbinte şi inima ei începu să bată mai repede.

– Să ne întoarcem...

În drum, mai întârziară în faţa vitrinelor luxoase de pe Leidsestraat. La acea oră străzile erau întunecate şi pline de mister. Se opriră pe un pod şi contemplară oglinda întunecată a apei. Andrea era obsedată de o întrebare, o întrebare pe care se temea s-o formuleze. Dar, în întunericul care-i ascundea chipul lui Lex, îi păru mai uşor.

– Lex, începu ea. Ce-ai fi făcut dacă aş fi fost însărcinată ?

El se îndreptă şi se întoarse spre ea.

– M-aş fi întors şi te-aş fi cerut în căsătorie.

Ea rămase fără glas.

– Crezi că ar fi fost un mariaj reuşit ? întrebă ea, în sfârşit.

– L-am fi făcut să reuşească, afirmă el liniştit. Avem destulă experienţă amândoi.

– Oh !

– Doar am mai fost căsătoriţi !

Tânăra căută să se pătrundă de sensul vorbelor lui în timp ce privea spre apa ce strălucea la picioarele ei.

– M-ai fi luat cu tine în Bolivia ? întrebă ea, după o scurtă tăcere.

– Nu, eu...

Andrea nu mai aşteptă urmarea. Încremeni. Bineînţeles ! Trăise acolo cu soţia lui, şi toate acele amintiri... Îşi dădu deodată seama că el continua să vorbească.

– Iartă-mă, n-am fost atentă.

– Spuneam că ar fi însemnat să-ţi cer prea mult : altitudinea, clima, adaptarea necesară...

– Oh, eu...

Ea îi căută mâna lui Lex închizând ochii. Cât era de nedreaptă !

– Mi-aș fi dat demisia ca să fim împreună, continuă el.

– Ți-ai fi abandonat munca ? murmură ea, necrezându-și urechilor.

Lex o trase spre el :

– Nu sunt de neînlocuit. Sunt și alții care pot s-o ducă la bun sfârșit. Și apoi, tu erai mai importantă...

– Oh, Lex... bâigui ea, cu glasul frânt de emoție și fericire.

– Nu plânge, șopti el sărutându-i pleoapele. De ce trebuie mereu să te fac să plângi ?

– Pentru că ești atât de bun...

„Pentru că sunt însetată de iubire" ar fi vrut ea să adauge. „E atât de mult de când sunt singură. E atât de bine să fii din nou fericită !".

El râse încet, neîncrezător :

– Pentru că sunt bun ? Oh, Andrea ! Hai, să ne întoarcem !

Ajunși acasă, nervozitatea ei atinse paroxismul. Văzând că nu izbutea să introducă cheia în broască, Lex descuie el însuși și se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre. După ce închise ușa după el, îi dădu cheile privind-o cu intensitate.

– Cafea ? întrebă ea ezitant.

– Nu, mulțumesc.

Andrea se întoarse și puse un disc de Chopin. Muzica făcea ca totul să pară mai ușor...

– Stai lângă mine, îi ceru el.

O luă în brațe îndată ce se așeză.

– Ce este asta ? întrebă el arătând spre cuvertura împăturită pe podea, alături de trusa de croitorie.

– O cuvertură pentru pat. Nu e încă gata.

– Și de ce aceste culori ? De ce nu și verde ?

– Oh, răspunse ea ridicând din umeri, perioada mea verde s-a sfârșit !

Privirile lor se întâlniră și amândoi se înfiorară.

– Spune-mi, reluă el pe același ton lipsit de gravitate ca și al ei, care este acum cea mai mare dorință a ta ?

– Să fiu veșnic fericită....

– Da... Va trebui să săruți, mai întâi, broasca râioasă...

Andrea îl privi fără să înțeleagă. Încet-încet, însă, își aminti : „Acest mic monstru mi-a amintit de tine". Aruncă o privire spre bibliotecă unde, în tot acest timp, mica făptură de ceramică își avusese locul. Îl privi din nou pe Lex și acesta o mângâie pe obraz.

– Sărută-mă, murmură el cu voce răgușită.

Se lipi de el, înnodându-și brațele în jurul gâtului lui, și-l sărută fără nici o reținere. El îi prinse chipul în palme și-și cufundă privirea în ochii ei :

– Pe cine vezi ?

– Pe Făt-Frumos... N-ai fost niciodată o broască râioasă.

– Ai și uitat ?

– Ce ?

– Ce fel de om eram când ne-am cunoscut. Nu eram nici pe departe Făt-Frumos. Tu ai fost aceea care mi-ai redat curajul de a trăi și de a râde.

– Dar nu... bâigui ea, stânjenită.

– E adevărat, insistă el. Tu înțelegeai. Numai tu puteai să-mi demonstrezi că era posibil să cunoști din nou bucuria de a trăi.

Gura lui o căută pe a ei și se contopiră într-un sărut pătimaș. Andrea se simți luată pe sus. După ce Lex

o așeză pe pat, se lipi cu ardoare de el și se lăsă pradă bucuriei de a-l fi regăsit.

Așteptase atât de mult ! Dorința ei se împletea cu tot chinul acestei disperate așteptări. Dar acum era al ei și nimic nu mai conta acum decât mângâierea gurii lui și a mâinilor lui... Toate dispărură în focul dragostei lor minunate, timpul, spațiul, realitatea... până la un moment dat, când ceva interveni, fără ca Andrea să-și dea seama. Ce anume ? Sărutările lui Lex încetară iar el se crispă deodată. O clipă mai târziu, tremura din toate încheieturile. Când ridică ochii, Andrea zări în privirea lui atâta suferință încât simți să-i stea inima în loc.

Atunci visul se transformă în coșmar. Andrea nu-i înțelegea nici durerea, nici felul în care o privea. Îngrozită, vru să strige, dar nici un sunet nu-i ieși din gât.

Lex se îndreptă și tremurând, își înfundă fața în palme. Sub imperiul șocului, tânăra îl privea fix, tăcută, apoi îi atinse ușor umărul.

– Lex !... Lex...

– Iartă-mă, șopti el abia auzit, fără să se miște, fără măcar să se întoarcă.

Apoi, fără un cuvânt, se ridică și părăsi încăperea.

Andrea încercă să se ridice și ea, dar picioarele refuzară s-o asculte și se prăbuși între așternuturi. Rămase acolo, cu ochii uscați, rece și țeapănă. După un timp se strecură sub cearșaf. În mintea ei își făcu loc o certitudine : exista un obstacol, un obstacol teribil...

A doua zi dimineața, fu trezită de o bătaie ușoară în ușa rămasă întredeschisă. Camera era plină de soare, perdelele date la o parte, veșmintele împrăștiate pe jos... Andrea își acoperi fața cu pătura ca și cum ar fi vrut să se apere de lumină și de amintiri.

– Andrea ?

Îl privi pe Lex apropiindu-se, palid, cu chipul tras, îmbrăcat cu un pantalon ușor și un pulovăr verde. Se așeză pe marginea patului.

– Voiam să-ți spun cât de rău îmi pare pentru cele petrecute aseară...

– Nu înțeleg, încercă ea să articuleze.

– Nici eu. Dar sunt profund dezolat.

Ea îl privi cu atenție. Deodată, transfigurată de o putere irezistibilă care birui suferința și teama, ea simți că Lex avea nevoie de ea și o chema în ajutor din străfundurile zbuciumului lui.

– Să uităm totul, murmură ea, prinzându-l de mână.

Lex nu-și ascunse ușurarea.

– Nu te merit, replică el cu o voce nesigură, mângâind-o pe obraz.

Apoi se ridică și ieși fără un cuvânt.

*

* *

Urmă o zi minunată. Amintirea nopții se ștersese, ca și cum ar fi aparținut unui alt timp, unei alte vieți. Străbătură orașul căutând în mici prăvălii specializate proviziile de care aveau nevoie : brânzeturi franțuzești, patru sorturi de pâine, și fructe uscate. Zăboviră o jumătate de oră într-o măcelărie gustând diferite pateuri, sub îndrumarea proprietarului care nu-i grăbea să ia o hotărâre, considerând că era vorba de o treabă extrem de serioasă.

Lex făcea cumpărăturile cu siguranța cunoscătorului, și se întoarseră acasă încărcați cu merinde suficiente pentru o săptămână întreagă.

Andrea era surprinsă că putuseră petrece o zi întreagă nefăcând nimic altceva decât să cumpere pâine, carne sau cafea. Dar era ca o joacă. De asemenea, râsul, atingerea mâinilor, sărutările prin colțuri întunecate, făceau parte din fericirea de a fi împreună.

Către ora patru, fata ceru îndurare :

– Nu mai pot ! Să ne întoarcem acasă sau să luăm ceva de băut, numai să stăm jos !

Lex își cercetă ceasul.

– E cam devreme pentru băutură. Ce-ai zice de un ceai ?

– Cum vrei.

„Numai cum vrei tu, adăugă ea în gând, numai nu mă părăsi".

El o trase repede pe trotuarul celălalt.

– Tu ești mereu de acord, murmură el încet, deschizând ușa unei mici ceainării. N-ai de gând să mă contrazici niciodată, sau să te certi cu mine ?

Zărind o măsuță izolată, luară loc și imediat se apropie un chelner. Așa se întâmpla ori de câte ori ieșea cu el : Lex Vermeer nu părea să fie genul de client pe care să-l lași să aștepte.

Acesta comandă ceaiul.

– Vrei să mănânci ceva ?

– O tartă cu mere, cu frișcă, dacă se poate.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, reluă el după ce chelnerul se îndepărtă.

– La care ?

– Te întrebam dacă n-ai de gând să mă contrazici niciodată sau să te certi cu mine.

– Numai dacă devii de nesuportat.

– M-ai cunoscut totuși în cele mai proaste momente ale mele, adu-ți aminte, anul trecut.

– Nu aveai nevoie atunci de țipetele mele.

O privi lung înainte de a răspunde :

– Știi, câteodată am poftă să te enervez, dar în ochii tăi albaștri domnește doar calmul.

Andrea înălță din umeri.

– Ăsta e felul meu. Întotdeauna am fost răbdătoare.

– Nimic nu reușește să te enerveze ?

– De ce mă întrebi ?

– Așa...

– Ei bine, fii fără grijă, câteodată mă enervez.

Ea făcu o pauză înainte de a continua :

– După moartea lui Bart, am avut adevărate izbucniri de furie. Eram furioasă pe viață, pe destin și chiar pe Bart, pentru că murise și mă lăsase singură.

Zâmbi ușor, apoi continuă :

– Vezi deci ! De altfel, la prima noastră întâlnire eram atât de furioasă încât aș fi putut să te strâng de gât cu mâinile mele.

– Da, n-am uitat !

Spre marea ușurare a fetei, luară un taxi spre casă.

– Urcă tu întâi, spuse el după ce deschise ușa de la intrare. Mă duc să caut vin și fructe. Mă întorc repede.

Abia intrată în casă, Andrea își scoase pantofii și se aruncă pe divan. Se întinse, cu un suspin de ușurare, și închise ochii. Ce bine era ! Ziua fusese desăvârșită, fără nici o umbră.

Când Lex se întoarse, se lăsă cuprinsă de o dulce ațipeală.

– Nu dormi ! Seara de abia începe !

Se îndreptă spre bucătărie pentru a lăsa cumpărăturile, apoi reveni, așezându-se lângă ea.

– Obosită ?

– Nu, doar un pic.

Lex o privi îndelung cu ochii săi întunecoşi.

– Pari mulţumită, spuse el într-un târziu. Eşti atât de frumoasă...

Andrea se simţi cuprinsă de o căldură dulce. Dintr-o dată, aerul dintre ei păru să înceapă a vibra şi o tăcere stranie, ritmată de bătăile inimilor lor, coborî asupra lor. Deşi atât de aproape de ea, Lex n-o atinse şi Andrea rămase nemişcată, privindu-l adânc în ochi, cotropită de o singură dorinţă : să se ghemuiască la pieptul lui şi să-l audă, în sfârşit, mărturisindu-i c-o iubeşte...

Dar chemarea ei tăcută rămase fără răspuns : exasperant de tăcut, Lex o privea cu o intensitate dureroasă. Ea ar fi vrut să ţipe, dar gâtlejul îi era ca înnodat...

Tensiunea deveni, atunci, de nesuportat şi Andrea începu să tremure. Încet, Lex se ridică, având în privire aceeaşi durere, aceeaşi spaimă de neînţeles care-o îngrozea. „Nu mă privi aşa !" strigă ea în gând. Neputând să scoată o vorbă, îl urmări cu privirea îndreptându-se spre bucătărie.

Se auzi zgomot de uşi, clinchet de sticle apoi el reapăru, cu chipul de nepătruns, şi-i întinse un pahar :

– Spune-mi ce crezi despre vinul ăsta.

Ea ar fi vrut să i-l azvârle în faţă. Cum se putea purta astfel, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat ? Nu înţelesese nimic ?

Dar la ce bun să se înfurie ? Cu o mână tremurătoare duse paharul la buze, bău o sorbitură, apoi încă una : cerul gurii rămase cu încăpăţânare insensibil.

– E delicios !

– O să meargă de minune cu brânza de capră şi cu caşcavalul de Brie.

– Am toată încrederea.

Simţi că o cuprinde ameţeala. Deodată tresări : cineva bătuse la uşă.

Era Pieter. Evident surprins, Lex îl invită să intre şi Andrea nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs. De data asta, Pieter se întrecuse pe sine : niciodată nu-l mai văzuse astfel costumat !

În timp ce cei doi bărbaţi se salutau cu gravitate, ea zări o sclipire de amuzament în ochii lui Lex. Pieter îşi scoase pălăria apoi se înclină ceremonios în faţa gazdei.

– Ce părere ai despre costumul meu ?

– Nu ştiu ce să spun...

– Copiii îl adoră, declară el pe un ton satisfăcut.

Tânărul acceptă paharul cu vin oferit de Lex, apoi acesta se îndreptă spre bucătărie.

– Nu stau mult, şopti Pieter.

– Nu, rămâi, te rog ! îl imploră Andrea.

Musafirul păru stupefiat.

– Până când pleacă ?

– Nu, dar măcar o oră. Te rog !

El făcu cum i se ceruse şi toţi trei împărţiră brânzeturile, pâinea şi pateul. Prezenţa lui Pieter şi glumele lui fără număr acţionară ca un balsam, detensionând atmosfera. Când îşi luă rămas-bun, umbra serii începuse să întunece încăperea. Andrea se lăsă să cadă pe divan iar Lex se instală şi el alături de ea, confortabil.

– Toţi prietenii tăi îi seamănă ? se interesă el.

– După părerea ta, câţi pot fi ca el ? replică ea râzând.

– Mmmm... unu – zero pentru tine !

El făcu o pauză, apoi reluă pe un ton intrigat :

– Mă uimeşti. Nu mi te imaginam înconjurată de astfel de personaje.

– Sunt încântată. N-aș fi vrut să-ți par plicticoasă.

– Plicticoasă ? Niciodată.

Ea ridică privirea spre el, dar vinul o amețise și nu-i mai vedea clar chipul. Dacă nu o găsea plicticoasă ? Iată o chestiune rezolvată !

– La drept vorbind, începu ea, el mă consideră drept un caz interesant, un subiect de exersat caritatea.

– Caritatea ? Cum adică ?

– Ei bine... Oh, n-are importanță !

Fata puse capul pe umărul lui.

– Sunt fericită că ești aici.

– Și eu.

– Vorbesc mult când beau ceva, te previn...

– Da, am remarcat.

Andrea surâse. Se simțea destinsă, mulțumită.

– Cafea ? întrebă Lex după o scurtă tăcere.

– Nu, vreau să stai aici. Nu pleca...

– E-n regulă, nu mă mișc.

– Nu-mi place când pleci.

– N-am s-o mai fac, îți promit.

Ea surâse din nou și închise ochii.

– Ai să adormi, murmură el îmbrățișându-o cu tandrețe.

– Nu, îmi odihnesc ochii.

– Nu m-am gândit.

Andrea era în al nouălea cer.

– Știi ce-aș dori ?

– Nu.

– Sărută-mă.

El o ascultă și-i acoperi obrajii cu sărutări ușoare, calde și tandre.

– Nimeni nu sărută așa de bine ca tine !

– Sper.

– Crezi că vorbesc prostii ?

– Dar tu ?

– Habar n-am, suspină ea. Dar e plăcut...

Ar fi vrut să rămână în brațele lui o veșnicie.

– Știi ce-aș dori, cu adevărat ?

– Spune-mi...

– Aș dori să dorm cu tine.

Urmă o tăcere, o tăcere teribilă care în sine era un răspuns. Pe obrajii ei, lacrimile începură să curgă șuvoi.

– Te rog, Lex, te rog...

– Nu, Andrea, nu... șopti el cu o voce frântă.

O ridică în brațe și o duse în camera ei, unde o așeză ușor pe pat.

– Nu pleca, murmură ea prinzându-l de mână. Mi-ai promis...

– Nu plec, răspunse el, cu chipul marcat de suferință.

Când începu s-o dezbrace, Andrea închise ochii.

*

* *

Se trezi brusc în mijlocul nopții. Treptat, își dădu seama că nu avea nimic pe ea și că se găsea singură în pat. Amintirea renăscu, ca o rană care se deschide.

– Doamne ! gemu ea strângându-și pumnii atât de tare încât unghiile i se înfipseră în carne.

Lex nu era lângă ea ! Își amintea foarte limpede că-l implorase. Dar el n-o ascultase...

Trase cămașa de noapte de sub pernă și o îmbrăcă. Trebuia să reflecteze, să înțeleagă ce se întâmpla între ea și Lex ; trei pahare de vin nu erau de ajuns ca s-o amețească complet, dar o făcuseră gurulivă și... galeșă. Exprimase sus și tare o dorință devenită de nestăpânit

și Lex o înțelesese. Îl implorase să rămână, dar el plecase...

Nu dorise să facă dragoste cu ea nici aseară, nici altă dată. Era absurd. O iubea, era limpede din tot ce spunea sau făcea. Atunci, de ce ?

Anja.

Dintr-o dată, i se păru că inima i-a încetat să bată. Lex continua să fie dominat de amintirea Anjei ? Pentru că o iubise, nu se va mai putea dărui niciodată altei femei ?

– Doamne, gemu ea. Fă să nu fie așa !

Îi dăduse totul. Nu era de ajuns ? Ce-l mai reținea oare ?

Dintr-o dată, își încordă corpul ca și cum ar fi fost gata să se apere. „Refuz să rivalizez cu o moartă ! Vreau să mă dorească, să mă iubească pe mine ! Și dacă asta nu este posibil, atunci să dispară din viața mea!

Lacrimi de frustrare și mânie îi țâșniră din ochi : dorise să înțeleagă, nu să se lase copleșită de gelozie și neliniște. Da, nu reușise și acum nu mai putea accepta această situație. Trebuia să-i vorbească, să-i explice că nu putea s-o facă să sufere astfel...

La ora șase se sculă, se îmbrăcă și făcu un ceai. Era deja la a treia ceașcă, când Lex ieși din camera sa și intră în baie. Andrea puse apa la fiert și aranjă masa pentru micul dejun.

După ce-i ură bună dimineața, Lex se instală și începu să mănânce ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Încordată la maximum, fata simți că e cuprinsă de amețeală. Nu mai putu să îndure privirea lui grea.

Împingând scaunul, sări în picioare, cu genunchii tremurând. Lex sări și el, imediat, și făcu un pas spre ea, cu mâna întinsă.

– Nu mă atinge ! strigă ea.

– Andrea... ce s-a întâmplat ? întrebă el.

– Ce s-a întâmplat ? E într-adevăr nostim ! Exact asta vreau să te întreb şi eu ! Tu trebuie să-mi spui !

Fără să-i răspundă, o privi fix, ca şi cum n-ar fi înţeles despre ce este vorba. Dar, când îi întâlni privirea, ea înţelese că el ştia foarte bine despre ce era vorba.

– Iartă-mă, murmură el, ca un acuzat ce părea că-şi acceptă sentinţa. Iartă-mă, Andrea...

CAPITOLUL X

– De ce ? explodă ea. Spune-mi, de ce ? Noaptea trecută a trebuit să te implor ! Niciodată, mă auzi, niciodată n-am făcut asta, în viața mea !

La aceste cuvinte, izbucni în hohote de plâns.

– Cum ai reușit să mă umilești așa ?

Încercând să se apuce de spătarul unui scaun, se simți trăsă afară din bucătărie și împinsă spre divan fără prea multă ceremonie.

– Erai pe jumătate adormită ! Am mers toată ziua și ai și băut. O dată culcată, nici n-am apucat să te dezbrac complet, că ai și adormit.

– Puteai să stai cu mine ! replică ea hohotind și mai tare. Dar tu... tu nu voiai...

– Andrea, ascultă-mă.

– Nu ! strigă ea ridicându-se. M-ai evitat tot timpul ! Știai că se întâmplă ceva, dar n-ai vrut să vorbim despre asta. Nu mai înțeleg nimic, nu știu ce vrei de la mine !

Vocea ei, devenită stridentă, trăda o furie greu de stăpânit.

– Este peste puterile mele, urmă ea. Nu mai suport să te văd evitându-mă tot timpul. Este vorba despre Anja, nu-i așa ? Pe ea o dorești, în continuare !

Chipul lui deveni livid, dar Andrea nu-şi mai putea stăpâni furia ce-i scutura tot corpul.

– Am dreptate, aşa-i? Ea este prezentă în tot ce faci, ce simţi şi ce iubeşti. Ei bine, n-am de gând să rivalizez cu ea!

Dintr-un salt, Lex fu lângă ea, o apucă de umeri şi o scutură.

– Taci din gură, mârâi el. Taci din gură!

– Lasă-mă!

– Anja n-are nici un amestec, murmură el cu o voce posomorâtă, slăbind strânsoarea. Te implor, crede-mă.

La auzul acestor cuvinte, ea se mai calmă puţin.

– Îmi pare rău, eu...

Ce-ar fi trebuit să-i spună? Că se temea să nu-l piardă, că se temea de amintirea acelei femei atât de iubite, că era înspăimântată de ceea ce se întâmpla? Andrea îl privea pe Lex stând în picioare în faţa ei, pe acest bărbat prea mare între pereţii strâmţi ai apartamentului ei, care nu încăpea poate nici în viaţa ei. Îi privea cu atenţie chipul chinuit, muşchii încordaţi ca şi cum s-ar fi pregătit s-o ia la fugă. Ca un leu în cuşcă, căruia i s-ar fi răpit libertatea...

Îl prinsese oare ca într-o cuşcă? Iubirea ei îi închisese oare toate ieşirile? Deodată, un gând oribil îşi făcu loc în mintea Andreei: libertatea îi era mai necesară lui Lex decât iubirea.

– Lex...

– Da?

Ea nu-şi putea dezlipi privirea de pe această făptură pe care o iubea din toată inima. Copleşită de o spaimă fără nume, îşi plecă ochii şi-şi înfundă faţa în palme. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru.

– Lex... Vreau... vreau să pleci.

Crezu că moare. Toată ființa ei se revolta : nu ! Urmă o tăcere îngrozitoare. „S-a sfârșit" gândi ea, „s-a sfârșit pentru totdeauna"... Riscase totul și pierduse. Ridicând privirea, văzu atunci expresia îngrozită a lui Lex, chipul lui devenit cenușiu.

– Doar nu vorbești serios, Andrea.

– Ba da, murmură ea cu ultimele puteri. Ia-ți fetița, reclădește-ți o nouă viață, oferă-i un cămin și... tot ce vrei !

„Tot ce aș fi vrut să facem împreună !"

De unde găsea în ea puterea să-i susțină privirea, să-i spună să plece, când ea însăși era în agonie ?

– Nu înțeleg, bâigui el. De ce, oh, de ce ?

– Nu înțelegi, deci ? Aici, cu mine, ești ca și prins în capcană. Nu ești pregătit să iubești din nou. Nu te pot păstra aici, dacă n-o dorești și tu. Te implor...

Vocea i se frânse și ea ridică mâinile într-un gest de neputință.

– Nu știu ce să mai fac. Te iubesc, Lex, dar asta nu este de ajuns...

Dintr-o mișcare, fu lângă ea și o trase spre el.

– Și eu te iubesc și n-am să plec. Niciodată !

Îi cuprinse buzele ; sărutul lui fu ca o luptă aspră și violentă. Ea nu înțelegea împotriva cărui dușman ducea el bătălia. Nu o sărutase niciodată cu atâta disperare, teamă și ardoare.

– Mă doare ! gemu ea încercând să-l împingă.

El o eliberă imediat.

– Iartă-mă, o imploră el, surprins de propria lui violență.

Își trecu mâna peste ochi ca și cum ar fi vrut să îndepărteze coșmarul pe care se părea că-l trăiește.

– Nu-i nimic, bâigui Andrea cu glas inexpresiv.

Acest brusc acces de pasiune izbutise s-o năuceasc-ă. Lex se lăsă greu pe divan, trăgând-o după el. Se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, cu capul lăsat pe brațe.

– Sunt un imbecil, declară el pe un ton dur, un biet nebun !

– De ce ? Explică-mi...

Ridică încet capul și-și cufundă privirea în ochii ei.

– Mă tem să nu te pierd. Mă tem să nu ți se întâmple ceva.

Trecu un timp până ce Andrea pătrunse înțelesul spuselor lui. Apoi, dintr-o dată, totul se limpezi, totul fu clar ca lumina zilei.

– Oh, Lex ! Eu... eu nu-ți pot promite că n-am să mor.

El o îmbrățișă, ca și cum ar fi vrut s-o consoleze.

– Știu...

Minutele se scurseră în tăcere. Orașul era încă adormit. Trecând prin fereastră, razele soarelui desenau carouri de lumină pe cuvertura împăturită de pe podea. Era duminică, în curând clopotele aveau să înceapă a bate...

– Andrea, reluă în sfârșit Lex după un lung moment de gândire, te iubesc de mult și tu știi asta.

– Da, răspunse ea întorcând capul.

– Am vrut să-ți mărturisesc încă din ianuarie, dar... nu eram sigur că este potrivit. Nu trăim o poveste de dragoste obișnuită... Așa că n-am spus nimic și m-am întors în Bolivia.

Vocea lui Lex își recăpătase siguranța.

– Am încercat să ies mai des, să întâlnesc și alte femei, dar gândul meu era la tine, mereu. Și apoi am revenit. Ai deschis ușa și, când te-am văzut, când ți-am

privit chipul și ochii, am înțeles că tu ești aceea pe care o iubesc și o doresc.

Andrea simți brațele lui Lex strângându-se în jurul ei.

– Când am avut această revelație, m-am înspăimântat. Mă gândeam... nu se poate, n-o s-o iau de la capăt. Ce-o să se întâmple dacă... Ea ar putea muri și mâine, călcată de o mașină, sau altfel...

Andrea simți că i se strânge gâtul de emoție.

– Eram prea laș ca să înfrunt viața, continuă el, pentru a striga în gura mare că te iubesc și să accept toate riscurile. De câte ori te țineam în brațe, tremuram la gândul unei noi suferințe...

– Dacă aș fi știut...

El îi ridică bărbia.

– Andrea, te temi într-adevăr de amintirea Anjei ?

– Da, răspunse ea încet. Noaptea trecută, când m-am trezit și nu te-am găsit lângă mine, m-am gândit... m-am gândit că de câte ori ești lângă mine... tu...

Oh, de ce nu reușea să vorbească ? De ce mai plângea ?

– O doresc pe Anja și nu pe tine, conchise el.

– Da. Oh, iartă-mă ! Totul e atât de neclar ! Erai atât de straniu și ea îmi părea atât de deosebită de mine !

Lex îi șterse lacrimile care-i șiroiau pe obraz.

– Așa e, fu el de acord pe un ton liniștit. Ea avea o personalitate diferită, dar niciodată n-am încercat s-o regăsesc în tine. Tu nu ești un substituit ; te iubesc așa cum ești tu, nici mai mult, nici mai puțin, ci în alt fel.

Făcu o pauză înainte de a continua :

– Să nu-mi spui că semăn cu acel erou al focului cu care ai fost măritată !

Andrea avu un mic surâs tremurat.

– Oh, nu! Dar mi-a fost atât de teamă. Când ai spus că purtarea ta n-are nimic de-a face cu Anja, am crezut că este vina mea.

– De asta mi-ai cerut să plec ? Te gândești mereu întâi la mine, nu-i așa ?

– Te iubesc, spuse ea cu simplitate.

O sărută cu nesfârșită tandrețe.

– Acum știi că nu e vorba nici de Anja, nici de tine, ci de mine. Totul se va aranja, îți promit. De altfel, n-am de ales ; n-am să te părăsesc, n-am să plec nicăieri fără tine.

Ridicându-se, o trase spre el și o prinse în brațe. O sărută îndelung, cu patimă....

– Te iubesc, murmură el. Te iubesc, te iubesc... Ce bine că ți-o pot mărturisi !

O sărută din nou și-i șopti fără să-și dezlipească buzele de ale ei :

– Ne vom iubi și nimeni și nimic nu va putea să ne împiedice. Oh, Andrea, cât te doresc ! Aceste două nopți au fost un iad !

Închise ochii și o strânse mai tare la piept. Ea simți atunci bătaia surdă a inimii lui...

– Vino, șopti el ridicând-o în brațe și purtând-o spre cameră.

Când fură aproape de pat, lipiți unul de altul, Andrea se simți copleșită de un val de emoții : acest bărbat îi aparținea ! Tremurând, ea aștepta, în tăcerea vibrantă ce-i învăluia.

– Andrea, spuse el răgușit prinzându-i mâinile. Suntem doar noi, tu și eu, nimic nu ne mai desparte, nici taine, nici îndoieli.

Ea aprobă, în tăcere.

– Nimic, repetă el începând să-i descheie nasturii.

Tremurând la atingerea degetelor lui şi a buzelor lui pe pielea ei dezgolită, Andrea închise ochii. Se lipi fierbinte de el, căutându-i gura şi înapoindu-i sărutările cu aceeaşi patimă. Îmbrăţişaţi, se întinseră pe pat şi-l simţi pe Lex vibrând, lipit de ea.

– Andrea, murmură el, mă faci să-mi pierd minţile !

– Şi nu e bine ? şopti ea.

Drept răspuns, el o sărută fierbinte.

De câte ori, de-a lungul acestor luni de singurătate, nu visase ea la această clipă, la trupul lui lipit de al ei, la felul cum o trezea la viaţă ? Şi astăzi, în sfârşit, el i se dăruia fără nici o reţinere.

*

* *

Cuibărită în braţele lui, nemişcată, se lăsa legănată de mângâierea lui Lex. Atingerea trupului lui cald o făcea să guste, în sfârşit, pacea.

Suspină adânc. El deschise ochii şi zâmbi :

– Fericită ?

– Da, fericită la nebunie !

– Să fie într-un ceas bun !

Andrea ridică ochii şi-l privi.

– Chiar am de gând să continuu. Ţi-am spus că am trei săptămâni de concediu ?

– Da, dacă am merge la mare ?

Şuşoteau ca şi cum ar fi pus la cale un complot.

– Sora mea mai mare şi soţul ei au o căsuţă de vacanţă pe care ne-o pot închiria pentru două săptămâni.

– Când plecăm ? Azi ?

*
* *

Feriţi de vânt în spatele dunelor, înfofoliţi în pulovere, se lăsau pătrunşi, cu satisfacţie, de ultimele raze de soare ale acestor prime zile răcoroase de toamnă.

– Ce crezi despre toate astea ? întrebă Lex.

– Despre ce ?

– Despre noi, despre mine şi tine, despre soare, nisip şi despre cer...

– Numai bine...

– Perfect. Şi cum te simţi ?

– Copleşită...

– Şi eu. Ce-i de făcut ?

– Cu ce ?

– Cu noi.

– Totul...

– Mi se pare corect.

Strecurându-şi o mână pe sub tricoul ei, Lex începu s-o sărute.

– Nu aici ! protestă ea prefăcându-se că-l respinge.

Dar el o trânti pe nisip.

– Să nu mi te împotriveşti ! îi ordonă el.

– Am să mă străduiesc, răspunse ea închizând ochii.

– Vreau să te întreb ceva.

– Te ascult...

– De ce nu ne căsătorim ?

Exaltarea care-o cuprinse fu ca o explozie solară. Nu se îndoise că se vor căsători într-o zi, dar întrebarea veni ca un dar nepreţuit, ca un giuvaier care pecetluia iubirea lor.

– Poftim ? făcu ea, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

– Ai auzit foarte bine. Să ne căsătorim.

– Eu ştiu... Nu ne cunoaştem destul de bine.

Îl privi pe furiș, printre gene. După câteva clipe în care păru să nu-și creadă urechilor, Lex se porni pe râs iar Andrea nu se putu nici ea stăpâni și o luă la fugă. Dar el o ajunse și apucând-o de gleznă, o răsturnă pe nisip, sub el.

– Te-am întrebat dacă vrei să te căsătorești cu mine și nu mi-ai răspuns.

– Lasă-mă să mă mai gândesc, replică ea, zbătându-se.

– Nu, trebuie să te hotărăști imediat, mai sunt și alte candidate.

Andrea izbucni în râs dar sărutul lui Lex o reduse la tăcere. Ridicând capul, o privi cu gravitate:

– Da, sau nu ? întrebă el.

– Da...

Prinzându-i chipul în palme o sărută cu infinită duioșie.

– Da... De altfel, era inutil, știai deja răspunsul.

– Voiam să-l aud...

– Ți-l voi spune mereu, murmură ea fremătând. Îmi doresc să mă căsătoresc cu tine și să te fac fericit. Și dacă... va dori și ea, voi fi o mamă bună pentru Martha.

Drept răspuns, Lex o sărută fierbinte. Dar deodată încremeni, se răsturnă într-o parte și se aruncă în nisip cu capul în mâini.

Andrea se apropie și-l mângâie pe ceafă.

– Ce s-a întâmplat ?

– Nu face pe nevinovata, mormăi el. Sau vrei cumva să devii victima unei agresiuni, chiar aici, printre dune ?

– Asta ar fi culmea romantismului !

Scuturându-și umărul pentru a îndepărta mâna mângâietoare și ademenitoare, Lex își lăsă capul, din nou, să-i cadă pe brațe. La rândul ei, Andrea se întinse pe

nisip, cu ochii spre cer, unde zburau pescărușii. În depărtare, valurile se spărgeau de țărm...

Privindu-l pe Lex alături de ea, îl văzu liniștit, întins cât era de lung, pe burtă. Adormise oare ?

– Îți dai seama, declară ea după o scurtă tăcere, că, cu excepția Sylviei, nu cunosc pe nimeni din familia ta ? Nici chiar pe fiica ta !

– Fii fără grijă, o s-o cunoști !

– Și dacă n-o să mă placă ?

Lex se întoarse pe spate zâmbind.

– Martha o să te adore, și o s-o iubești și tu pe ea.

– De unde știi ?

– Sunt sigur. E inteligentă, delicată, sensibilă...

– Oh, Lex, fii un pic serios !

El se ridică și reluă pe un ton mai grav :

– Asta te neliniștește ?

– Firește. Aș spune chiar că mă preocupă.

– Ei bine, și pe mine. Așa că am discutat cu Martha, pentru a o obișnui cu această idee.

– Adevărat ? Când ?

– Astă-vară, în Bolivia. I-am vorbit despre căsătorie în general, neprecizând nimic despre tine, pentru că nu aveam nici o certitudine. I-am explicat că mi-aș dori o soție și că și pentru ea ar fi bine să aibă o mamă.

– Lex ? Dacă am aduce-o pe Martha aici, cu noi, săptămâna viitoare ? Am putea fi împreună, toți trei, doar noi trei.

– Doar noi trei, repetă el cu glas dulce trăgând-o spre el. Vrei într-adevăr să devină fiica ta, nu-i așa ?

– Dacă este a ta, este și a mea...

– Te iubesc, oh, cât te iubesc ! șopti el strângând-o și mai tare.

– Aș vrea să-ți spun ceva, reluă ea. Dacă... Când Martha va dori să vorbească despre mama ei, despre

Anja, va trebui să nu se simtă stânjenită s-o facă față de mine.

Lex se îndepărtă puțin și o învălui într-o privire plină de dragoste. Îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– Andrea ! Cum să-ți spun... Nu credeam că-mi va fi cu putință, într-o zi, să cunosc o asemenea fericire, o bucurie atât de desăvârșită.

– Știi, murmură el după o scurtă tăcere, vom îmbătrâni împreună, tu și eu. Simt asta. Nimic nu ne va opri. Vom deveni foarte bătrâni...

Vorbea foarte convins, ca și cum ar fi semnat un pact cu destinul, un pact care nu va fi niciodată călcat.

– Da, replică ea ridicând ochii spre el. Sunt convinsă și eu...

– SFÂRȘIT –

Dat la cules 26.06.1997. Bun de tipar 2.07.1997
Coli tipo 9. Format 16/54 x 84
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1997

Tiparul executat sub cd. nr. 106 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto Franco" S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

190

Dorința cea mai fierbinte a Andreei era să-i redea gustul vieții! Andreei îi trebuiseră trei ani pentru a se reface în urma morții lui Bart, soțul ei. Astăzi, în apartamentul drăguț pe care-l împarte cu prietena ei, Sylvia, la Amsterdam, ea pare a fi pe punctul de a se îndrăgosti din nou. Întoarsă acasă, într-o seară, îl găsește instalat la ea pe vărul Sylviei, doctorul Lex Vermeer. Acest bărbat înalt, frumos, plăcut, pare măcinat de o durere recentă: pierderea soției. Coincidență tulburătoare... fastă sau nefastă?

Se întâmplase deci, el o sărutase iar ea dorise acest sărut. Ceva se născuse în ea, puternic și confuz totodată. „Doamne! Fă să nu mă îndrăgostesc de el! Nu este el însuși și eu nu-l cunosc. Săptămâna viitoare va pleca și totul va lua sfârșit...“

THE BEST

ISBN 973-580-183-3

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

Karen van der Zee

Dorința cea mai fierbinte a Andreei era să-i redea gustul vieții! Andreei îi trebuiseră trei ani pentru a se reface în urma morții lui Bart, soțul ei. Astăzi, în apartamentul drăguț pe care-l împarte cu prietena ei, Sylvia, la Amsterdam, ea pare a fi pe punctul de a se îndrăgosti din nou. Întoarsă acasă, într-o seară, îl găsește instalat la ea pe vărul Sylviei, doctorul Lex Vermeer. Acest bărbat înalt, frumos, plăcut, pare măcinat de o durere recentă: pierderea soției. Coincidență tulburătoare... fastă sau nefastă?

Se întâmplase deci, el o sărutase iar ea dorise acest sărut. Ceva se născuse în ea, puternic și confuz totodată. „Doamne! Fă să nu mă îndrăgostesc de el! Nu este el însuși și eu nu-l cunosc. Săptămâna viitoare va pleca și totul va lua sfârșit..."

THE BEST

ISBN 973-580-183-3

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

190

Karen van der Zee

190

Karen van der Zee

Umbrele iubirii

Colecția ELS și EA

Editura ALCRIS